

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

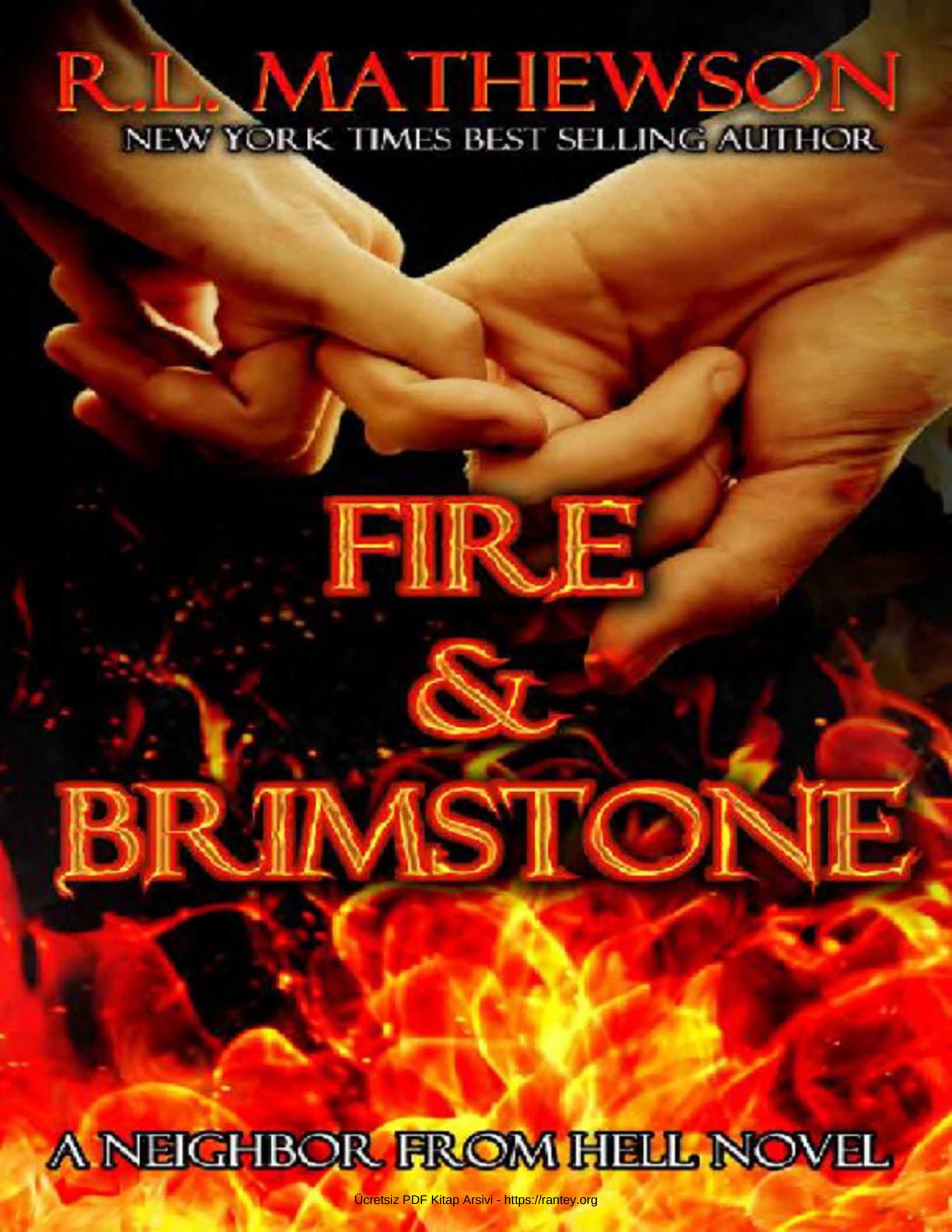
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



R.L. MATHEWSON

NEW YORK TIMES BEST SELLING AUTHOR

FIRE

&

BRIMSTONE

A NEIGHBOR FROM HELL NOVEL



Ateş ve Kükürt

Bölüm 1

"Kovuldun," diye ısırıldı Lucifer, karşısında oturan küçük kadına ters ters bakarken, sessizce onunla tekrar tartışmaya cüret ediyordu.

Beş lanet olası uzun yıl boyunca, aldatıcı masumiyetteki bebek mavisî gözleriyle kendisine bakan kadını kovmaya çalışmış ve her seferinde bir şekilde bundan kurtulmayı başarmıştı, ama bugün değil.

Bu sefer çok ileri gitmişti.

"Bu üniformalarla mı ilgili?" Rebecca Shaw, varlığının baş belası, kaşlarını hafifçe çatarak sordu ve onu daha da kızdırmayı başardı.

"Evet," diye homurdandı diğer tüm çalışanlarının toplamından daha fazla gün kaçıran küçük hastalık hastasına, onu aptalca işe aldığı günden beri hayatını cehenneme çeviren işgüzar kadını boğazlama dürtüsüne bir şekilde karşı koyarken.

Omzunun üzerinden sadece bir saat önce gelen kutu yığınınâ bakarken kaşları daha da çatıldı. "Siparişı mi karıştırmışlar?" diye sordu, dikkatini tekrar ona verirken sevimli bir şekilde kafası karışmış gibi görünme cesaretini gösterdi.

"Öyle de denebilir," dedi, küçük baş belasına henüz bağırıp çağırmadığına gerçekten şaşmıştı.

Kapının üzerinde asılı duran Coca Cola saatine baktı ve saatin hâlâ erken olduğunu fark etti. Onu tek heceli kelimelere ve avazı çıktığı kadar bağırdığı tutarsız laflara indirgemesi genellikle on dakika kadar sürerdi.

"Kahretsin!" diye inleyerek ayağa kalktı. İnançsızlıkla başını sallayarak sabah ilk iş olarak iade edilecek olan kutulara doğru yürüdü ve kapının yanında duran kutuyu yırtarak açtı. "Cuma gününe kadar elimizde olur diye umuyordum," diye açıkladı siyah bir tişört çıkarıp incelerken.

"Eminim öyledir," dedi kuru bir sesle, onun kutunun içine özenle yığılmış gömlek, önlük ve pantolonlardan birkaçını incelemesini izlerken.

"Bir sorun görmüyorum," dedi, her zaman sinirlerini bozan o lanet olası küçük iç çekişiyle, inceleme sürecine yeniden başlamadan önce elindeki gömleğe bakarken.

"Öyle değil mi?" diye sordu, sandalyesinde arkasına yaslanırken kaşlarını kaldırdı ve-

"Ne halt ediyorsun?" diye sordu, yıllar önce deli olduğunu anlaması gereken kadın kirli beyaz Fire & Brimstone tişörtünü çıkarıp masasının üzerine fırlattığında ve onu, içine bir şekilde sokmayı başardığı büyük soluk göğüslerinin patlamasını engellemek için mücadele ediyormuş gibi görünen siyah bir sütyenle bıraktığında.

"Yeni üniformayı deniyorum," diye açıkladı, yüzündeki ifadeyle, adam orada oturmuş, çaresizce uzanıp sütyenini düzeltmesini izlerken, nerede yanlış yaptığını merak ederken, çılgın kadının ne yaptığının fazlasıyla açık olması gerektiğini açıkça söylüyordu.

İşte o an, sonsuza dek bir eşek olduğu için minnettar kalacaktı, aksi halde-

"Yapma. Hatta. Sikeyim. Düşünme bile. Düşünme bile," diye ısırdı, kızın onu duyduğundan emin olmak için her heceyi vurgulayarak.

Pantolonunun düğmelerini çözmeyi bıraktı, tartışmak için ağzını açtı, ama adamın ifadesindeki bir şey psikopat kadına onun

Onu çıplak elleriyle boğazlamasına saniyeler kalmıştı. Ailesindeki her erkeği utandıracak uzun bir iç çekişle pantolonunu düzeltti ve denemesine saniyeler kalan pantolonu kutuya geri attı.

"Hâlâ bir sorun göremiyorum," dedi ve kesinlikle sipariş etmemesi gereken gömleği işaret etti.

"Çünkü sen hangi cehenneme gidiyorsun?" diye sorduğunda, kız aniden arkasını dönüp tek kelime etmeden kaçtı ve tam onu kovmak üzereyken kaçarak öfkesini cinayet aşamasına getirdi.

Bir dakika daha orada oturdu, onun peşinden gitmeyi reddetti. Onu ofisinde kovmayı planlamıştı, hatta bunun hayalini kurmuştu ve bunu lanet olası ofisinde yapacaktı. Kadının ağzından çıkan bir sonraki kelimeyle birlikte şiddetli bir küfür savurup kapıya doğru koşmaya başladığında, fantezisini gerçekleştirebilmek için kışını oraya geri sokmasını talep etmek üzere ağzını açtı.

"Hey, Tim! Yeni ev hakkında ne düşünüyorsun? üniformalar?"

Onu öldürecekti, diye karar verdi, ofisinden hışımla çıkıp içki salonuna girdiğinde, küçük baş belasının arkasından sipariş ettiği üniformayı herkese gösterdiğini gördü.

"Bayıldım!" Bar müdürü Abigail onaylayarak bağırdı ve onu daha da kızdırdı çünkü onlarca yıl önce tasarladığı lanet üniformalarda hiçbir sorun yoktu!

Tim onlara doğru yürüyen Lucifer'ı fark ettiğinde hızla kaybolan bir gülümsemeyle, "Tam zamanında," dedi.

"Sanırım bu yeni şeyle çok daha iyi olacak..." Rebecca açıklamaya başladı, ancak adam onu yakalayıp kolundan tuttuğu gibi üzerine fırlattığında, Rebecca iç çekerek sözlerini yarıda bıraktı.

Omuz. "Adam dövmekten bahsetmemiş miydik?" diye sordu omzunun üzerinden yerleşirken ve ofisine doğru yürürken rahatlamaya çalışırken.

"Biraz sohbet etmemiz gerekiyor," diye açıkladı sakince, bağırıp bu önemli olayı mahvetmeye gerçekten gerek olmadığına karar vererek.

"Bir tane daha mı?" diye sordu, onu ofisine götürürken sesi pek de endişeli çıkmıyordu, istenmeyen garsonunu böyle durumlar için sakladığı eski püskü sandalyeye oturtmadan önce kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatacak kadar durakladı. Kendi kendine iç çekerek masasına döndü ve dünyadaki her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin oldu.

Oturdu, boğazını temizledi ve onu işe alırken yaptığı hatayı fark ettiği andan beri üzerinde çalıştığı konuşmayı yapmak için ağzını açtı, ama hafif bir duraksamadan sonra uzun, tatmin edici bir nefes aldı ve anın tadını çıkarmaya karar verdi.

Bu bir hataydı ve bir parçası bunu yapmaya karar verdiğinde bunu biliyordu, ama beş uzun cehennem ve saçmalık yılından sonra kendine yardım edememişti. Hayatına soktuğu onca saçmalıktan sonra, sonunda ondan kurtulduğu o değerli anın tadını çıkarmak istemişti.

"Bu sabah seninle konuşmayı umuyordum," dedi, cehennemin gerçekten var olduğunu hatırlatan kendi kişisel hatırlatıcısı, ayağa kalkıp masasının etrafında dolanırken, ama bu sefer hazırlıklıydı ve masasının köşesine büyük bir klasör yığını yığmıştı, böylece o-

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" diye sordu adam, kadın masasının üzerine yığıldığı klasörlerin arasından geçip masasının üzerine zıplayınca.

Doğru. İçeri. Önüne. Önünde. Onun.

"Yok bir şey," dedi, sanki aklını kaçırmış olan oymuş gibi kaşlarını çatarak.

"Kımılda," diye ısırđı sıkılmış dişlerinin arasından, kadın tembelce bir bacağını diğerinin üzerinden geçirip arkasına yaslandı ve-

"Lütfen benimle dalga geçtiğini söyle," dedi çılgın kadın arkasına uzanıp son beş yıldır hayatını cehenneme çevirmesine yardımcı olan panoyu kaptığında.

Bunu nasıl yaptığından hâlâ emin değildi ama ne zaman adam öldürme suçundan on yıldan müebbetle kadar hapis yatmaya razı olup olmadığını görmek istese, o lanet panoyu çıkarıyordu. Yanında hiç taşımazdı ama her zaman ulaşabileceğı bir mesafede dururdu; bu küçük, tombul baş belasının kendisi üzerinde bu kadar güç sahibi olmasına izin verdiğini fark edene kadar onu çıldırtan bir şeydi bu. Bunu anladıktan sonra, o lanet işkence aletini havadan çekip alabilmesini ve sadece birkaç anahtar "nokta" ile tüm gününü mahvedebilmesini umursamamak için kendini zorladı.

"Jen'i sabah vardiyasına almak zorunda kaldım, çünkü bu sabah bir randevum var. Ama öğle yemeğı için zamanında dönmüş olurum," diye söze başladı, kaçınılmaz olanı uzatmaya çalışıyor ve tüm bu olayı yeni bir acınası seviyeye getiriyordu.

"Geri gelmenin bir anlamı yok," diye açıkladı ve sonunda ekledi, "kovuldun."

"Uh huh," diye mırıldandı dalgınca, açıkça onu görmezden geliyordu, ne yazık ki onu en çok kızdıran şeylerden biri de buydu.

Dürüst olmak gerekirse, hemen hemen herkesle ilgili pek çok şeyden nefret ediyordu. Ailesi hariç. Onlara katlanıyordu, çünkü katlanmak zorundaydı, yoksa annesi muhtemelen onu eşek sudan gelinceye kadar döverdi.

O zaman babası, elbette, annesini üzdüğü için onu dövmek zorunda hissedecekti.

Sonra kardeşleri onu dövmeye çalışacaktı. Tabii babasının dayağından kurtulabilirse, ki bu pek mümkün değildi. Bu yüzden, kendini korumak için ailesine tahammül etti.

Bir noktaya kadar.

Onları kabul etmek ve canını sıktıklarında öldürmekten kaçınmak zorunda kalabilirdi ama ne kadar dırdır ederlerse etsinler ve Tanrım, ne kadar dırdır ederlerse etsinler onları restoranına almak zorunda değildi.

"Öğle yemeği için geri döneceğim," diye tekrarladı başındaki diken, ona fantezisini yaşıyor olması gerektiğini hatırlatarak.

Kadının bunu mahvetmesine izin vermesinin imkânı yoktu. Bunu yapmayı hayal etmişti ve şimdi yaptığına göre, her saniyesinin tadını çıkaracaktı.

"Kovuldun," diye tekrarladı, bu iki kelimenin dilinden dökülmesine izin vermekten sapıkça bir zevk alıyordu.

"Sabah teslimatı alacağımız için Eric'e bu sabah buzdolabını gözden geçirmesini ve yarın yerine bugün temizlemesini söyledim," dedi kaşlarını çatarak ve Eric onu durduramadan önce dalgınca uzanıp kahvesini aldı ve bir yudum içti. Bitirir bitirmez, adam fincanı ondan aldı.

"Az önce ne dediğimi duymadın mı?" diye sordu ters ters bakarak, sinir bozucu kadın elindeki fincanı alıp bir yudum daha içtikten sonra geri uzattı ve gitmeyi reddeden kadına ters ters bakarak orada oturmaya devam etti.

"Bu sabah Jeff'i de işten çıkarmak zorunda kaldım," diyerek onun dikkatini büyük ölçüde çekti.

"Ne yaptın?" diye tersledi, kızın ona kendini kaybettirme konusunda yeni bir rekor kırdığı zamanı not alarak

lanet olası akıl.

"Onu kovdum," dedi omuz silkerek, sanki önemli bir şey değilmiş gibi.

Bu büyük bir olaydı!

"Sen kim oluyorsun da benim çalışanlarımdan birini kovduğunu sanıyorsun-" diye söze başladı ama küçük velet elindeki panoyu ona fırlatıp masasından zıplayarak kapıya yöneldiğinde konuşması kesildi.

"İş hattından fahişeleri arıyor ve onlara ödeme yapmak için küçük nakit para kullanıyordu. Neyse, birkaç saate dönerim!" dedi neşeyle, adam o gittikten sonra uzun süre kapıya bakıp bunu ona yapmayı nasıl başardığını merak ederken.

Kendi panosunu kapıp günün geri kalanını kurtarmaya kararlı bir şekilde sabah toplantısına doğru yola çıkarken kendi kendine bunun bir daha olmayacağına dair söz verdi. İşi bittiğinde geri gelecek ve bunu tekrar deneyecekti ama bu sefer başaracaktı. Sonunda onu kovmayı başardıktan sonra, bu küçük baş belasını aptalca kiraladığı daireden çıkarmanın bir yolunu bulmaya odaklanacaktı.

Bölüm 2

"Ne oldu?" Rebecca sessizce kapıyı arkasından kapatırken, ikinci sınıftan beri en iyi arkadaşı ve oda arkadaşı olan Melanie sordu.

"Beni yine kovdu," diye itiraf etti, loft tarzı dairelerinde yürürken ve banyoya doğru yönelirken rahat olmaya çalıştı.

"Hasta mı olacaksın?" Melanie bir dergi, bir kola ve yaşama sebebi olan duble çikolatalı Pop-Tart ile kanepeye uzandığı yerden esnemeye çalışarak sordu.

"Hayır, tabii ki hayır," diye yalan söyledi, elini midesinin üzerine koyup mutfak adasının yanındaki çöp sepetine dalma ve kahvaltıdan beri onu rahatsız eden lanet mide bulantısından nihayet biraz kurtulma isteğine zorlukla karşı koydu.

"Gerçekten mi?" Melanie dergisini karıştırmaya devam ederken kaşlarını kaldırarak sordu, sadece bal sarısı saçlarından kalın bir tutamı geriye itecek kadar durakladı.

"Ben iyiyim," diye yemin eden Rebecca, kurtuluşundan sadece yirmi adım ötede durmak için kendini zorladı.

"Gerçekten mi?" Melanie ona gerçekten inanıyormuş gibi bir ses tonuyla sormuştu, bu da elbette bir sorundu çünkü Rebecca bu randevuya gitmeyi gerçekten istemiyordu. Ama Melanie'yi iyi olduğuna ikna edemezse, o-

"Bu randevudan çıkamayacaksın," dedi otoriter kadın sıkılmış bir iç çekişle ve Rebecca'yı okul öncesi dönemde meyve suyu kutusunu paylaşmayı teklif ettiğine pişman etti.

"Ben iyiyim," diye ısırdı, en iyi arkadaşının ona inanmayı reddetmesine öfkelenmişti.

Melanie hâlâ dergisinden başını kaldırmadan, "O zaman neden solgun olduğunu açıkla," diye sordu. Yine de Melanie'nin bunca yıldan sonra onun ne zaman hasta olduğunu bilmesine gerek yoktu.

"Çünkü ben İrlandalıyım," diye hatırlattı düşüncesiz arkadaşına.

"Peki ya titreme?"

"Lucifer'le görüşmemden kalan adrenalin dalgası," diye açıkladı burnunu çekerek, bu durumdan kurtulmak için en iyi arkadaşının sempatik kalbine oynamayı umuyordu çünkü yapmak istediği son şey, sırf ona her şeyin kafasında olduğunu söylesinler diye gününü başka bir doktorun muayenehanesinde harcamaktı.

"İyi denemeydi ama bundan kurtulamayacaksın," dedi soğuk kalpli Melanie, sesi sıkılmış gibi çıkarken Rebecca orada durmuş, alt dudağı titriyor, kendine sarılırken gözleri yaşıyor ve uygun bir şekilde travma geçirmiş görünmeye dikkat ediyordu.

"Çok korkunçtu," dedi ve sonuna küçük bir hıçkırık eklemekten önce iki kritik saniye bekledi, bu maskaralığa son verip hayatlarına devam edebilmeleri için yeterli olacağını umuyordu.

Melanie kolasını yudumlarken hâlâ ona bakma nezaketini gösterme zahmetine katlanmadan, "Hı hı," diye mırıldandı.

"Bunun üstesinden gelebileceğimi hiç sanmıyorum," diye fısıldadı Rebecca sert bir sesle, hainin fark etmemesi için dua ederek banyoya doğru bir adım attı.

"Öncelikle," diye başladı Melanie, sadece sodasından bir yudum daha alacak kadar duraklayarak, "muhtemelen Lucifer Bradford'dan korkmayan hayattaki tek kişi sensin."

Rebecca tartışmaya başladı, sadece tartışmak için, ama lanet kadın henüz bitirmemişti. "İkincisi, bu acınası dudak titremesiyle kimseyi kandıramazsın. Eğer hasta olacaksan, o zaman bu işi hallet.

Yine benim arabam," diye açıkladı Melanie, ona ters ters bakan bir başka sıkılmış iç çekişle.

Rebecca, aklından binlerce argüman geçerken en iyi arkadaşına ters ters bakmaya devam etti ama lanet midesi bunu bir sonraki seviyeye taşımanın zamanının geldiğine karar verdi ve kramp girmeye başladı, neredeyse onu kışının üstüne devirecek ve Melanie'nin bu maçı kazanmasını garantileyecekti.

Bu randevuya sessizce gitmeyi planladığı anlamına gelmiyordu, çünkü planlamamıştı. Daha önce pek çoğundan kurtulduğu gibi bu randevudan da kurtulacaktı. Tek yapması gereken-

"Tik tak," dedi her geçen saniye daha da nefret ettiği sinir bozucu kaltak alaycı bir şekilde ve nefretini sonsuza dek kazandı.

"Bu iş daha bitmedi!" Rebecca tersledi, çünkü öyleydi ve ikisi de bunu biliyordu.

Melanie onu daha da kızdırmak için sinir bozucu bir ses tonuyla, "Sen nasıl istersen, günüşiği," dedi.

Rebecca tartışmak için ağzını açtı, ancak haklı olarak düşmanı olması gereken kadına gözlerini kısarken elini ağzına götürdü ve böbürlenen sürtüğü haklı çıkaracak bir şey yapmadan önce taktiksel olarak tuvalete geri çekilmeye karar verdi.

Son zamanlarda daha sık yaptığı bir şey olan savaşı ve kahvaltısını kaybettiğinde kapı henüz arkasından kapanmıştı. Bu aynı zamanda bugün yapmaktan kaçınmaya çalıştığı bir şeydi, bunun onun çöküşü olacağını biliyordu. Bugünkü randevuya gitmek istemiyordu çünkü doktorların ona hiçbir sorunu olmadığını söylerken bir yandan da kendisini değersiz hissetmesine neden olan bakışlarını dinlemekten bıkmıştı.

Hepsi onun hastalık hastası olduğunu düşünüyordu ve işin korkutucu yanı haklı olabilecekleriydi.

Hasta olmadığı bir zamanı hatırlayamıyordu. Okulda en çok devamsızlık yapma rekorunu kırmıştı. Ailesi onu kaybedecekleri için dehşete düşmüştü. Ta ki ortaokula başlayana ve her şeyin daha iyi olması için güvendiği doktorlar onun ilgi çekmek için numara yaptığı sonucuna varana kadar.

Kendini iyi hissetmediğine dair kaç kez yemin etse de ailesi onu dinlemeyi reddetmişti. Doktorun emirlerine uymuşlar, onu her gün okula göndermişler ve hemşire onları arayıp onu okuldan almaları gerektiğini söylediğinde bunu reddetmişlerdi.

Kendisinde bir sorun olduğuna inanan tek kişi, diğer odada onu pusuya düşürüp saçlarından sürükleyerek en son doktora götürmek için bekleyen ve iki saat içinde, bir psikiyatriste görünmesinin faydalı olabileceğini önermeden birkaç saniye önce kesinlikle hiçbir sorunu olmadığını mümkün olan en kibar şekilde açıklayacak olan şeytani kadındı. Onlara hata yaptıklarını, bir şeyleri gözden kaçırdıklarını fark ettirmek için tartışırdı ama hiçbiri onu dinlememişti. Sonunda denemeyi bıraktı, randevularına gitmeyi bıraktı ve sonunda bir cevap almayı ummayı da bıraktı.

Melanie'nin kimsenin yapabileceği bir şey olmadığı gerçeğini kabullenmesini ve hayatının geri kalanını sefalet içinde geçirebilmek için bu işin peşini bırakmasını diliyordu ama sinir bozucu kadın mantığını dinlemeyi reddediyordu. Ne kadar yalvarırsa yalvarsın, bağırp çağırırsa bağırsın, Melanie bu işin peşini bırakmayı reddediyordu. Melanie her zaman onun hasta olduğuna inanmış ve her zaman onun yanında olmuştu. Bir şey yapamayacak kadar hasta olduğunda anlayışla karşılaşmış ve biraz dinlenebilmek için planlarını iptal etmek zorunda kaldığında asla sinirlenmemişti.

Yatakta kıvrılmış, hayatından nefret etmiyormuş gibi davranmaya çalışarak kaliteli zaman geçirdi.

Hayatında onun hakkında en kötüsünü düşünmeyen birinin olması onun için dünyalara bedeldi. Melanie'nin hayatında olması onu bunca yıldır aklı başında tutan tek şeydi. En iyi arkadaşının tüm bu dırdırları ve şiddet tehditleriyle onu çıldırtıyor olması çok kötüydü. Başka bir doktora gitmek istemiyordu ama ne yazık ki Melanie onun ne istediğini umursuyor gibi görünmüyordu. En iyi arkadaşı onun sorununun ne olduğunu bulmaya ve onu dünyadaki tüm doktorlara tekme tokat sürüklemek anlamına gelse bile bunu düzeltmeye kararlıydı.

Bu durum canını sıkırsa da, kendisine Melanie gibi inanan birinin olması onun için dünyalara bedeldi. Kim onun hakkında ne derse desin, Melanie her zaman onun arkasındaydı, bu yüzden geri adım atmayı reddettiğinde ve kimsenin onu düzeltmek için yapabileceği bir şey olmadığı gerçeğini kabul ettiğinde en iyi arkadaşını boğazlama dürtüsüne direndi.

--*

"Spesiyallerden ne haber?" Birkaç ay önce baldızının tavsiyesi üzerine işe aldığı garson Rose sordu.

"Peki ya onlar?" Lucifer sırtını duvara yaslamış, zaman kartlarına bakarken sordu.

"Herhangi bir değişiklik var mı?" diye sordu gece için hazırlanan menülere göz atarken.

Olmalıydı ama üzerinde çalıştığı yeni tarifler henüz hazır değildi. Geçen haftanın spesiyallerinin ne olduğunu görmek için saatin yanındaki beyaz tahtaya bakarken, "Hayır, geçen haftayla aynılar," dedi.

Tatlı menüsünün biraz zayıf olduğuna karar vermeden önce listeye göz attı. "Dixon Pastanesi'ni arayıp tatlı için ayırabilecekleri bir şey olup olmadığına bakacağım.

Bu akşamki yemek servisi," dedi ve sabahki hayal kırıklığını atlatmasına yardımcı olması için bizzat gidip Bradford'dan özel bir yemek yemesinin muhtemelen en iyisi olacağına karar verdi.

Bu sabahki zaman damgalarını paraflarken, gerçekten de onun ölümü olacak diye düşündü. İkisi hariç hepsi. İlkini bir kenara koydu ve eşleşen zaman damgasını aradı. Bulması sadece birkaç saniyesini aldı.

İç çekerek, "Aimee?" dedi.

"Evet?" Aimee gergin bir şekilde yerinden Sebe. kıpırdanarak şöyle dedi

"Kovuldun," dedi, başını kaldırıp bakma zahmetine bile girmeden. onun zaman kartından.

"Ama-"

"Dolabını boşaltmak için beş dakikan var," dedi ve bu sabah damgalamaya karar verdiği ve Rebecca'yı kovmakta neden bu kadar zorlandığını merak etmesine neden olan diğer zaman kartını seçmeden önce onun zaman damgasını bir kenara koydu.

"Kelly'yi gördüğünde ona da kovulduğunu söyleyebilirsin," dedi ve Kelly'nin zaman çizelgesine bir çizgi çekti.

Eşyalarını hızla toplayıp giderken başka bir şey söylemedi, çünkü daha iyi biliyordu. Kimseden bir bok almazdı ve nadiren ikinci bir şans verirdi. Herkesin ona yüzüne karşı Lucifer, arkasından da pislik demesinin bir nedeni vardı. Her iki lakapla da bir sorunu yoktu, çünkü ikisini de hak etmişti.

Çocukken bile uğraşmak isteyeceğiniz biri değildi. Asla kimseden bir bok almazdı ve eğer bir sorunuz varsa, yanlış anlaşılmalari düzeltmekten her zaman çok mutlu olurdu. Pisliğin teki olmasına ve bunu itiraf etmekte hiçbir sakınca görmemesine rağmen, kabadayı değildi ve asla pislik yapmazdı.

Eğer onu yalnız bırakırsanız, o da sizi yalnız bırakırdı, ama eğer sizi biriyle sevişirken yakalarsa Tanrı yardımcınız olsun, çünkü siz gözünüzü kırpmaya fırsat bulamadan yüzünüze bakardı.

Ailesindeki diğer erkekler gibi değildi. Onlar daha rahat ve sakin bir yapıya sahipken, o her şeyi fazla ciddiye alan biriydi. O hep böyleydi ve değişmeyi hiç düşünmemişti, neden düşünsündü ki? Hayatının gidişatından memnundu.

Hayallerinin restoranına sahipti, ki hala üzerinde çalıştığını kabul ediyordu, iyi arkadaşları, yaşamak için iyi bir yeri ve onu olduğu gibi kabul eden bir ailesi vardı. Hayatı mükemmeldi.

Kendi saatlerini belirledi, istediği her şey üzerinde çalıştı ve bir gün restoranının şehrin en iyisi olmasını sağladı. Bunu başardığında daha fazla yer açmaya bakacak ve umarım bir gün arkasına yaslanıp başarısının tadını çıkarabilecekti. O gün gelene kadar, sahip olduğu her şeyi bu restorani harika hale getirmek için harcayacaktı, bunun gerçekleşmesi için tüm zamanını ve sahip olduğu son kuruşu harcamak anlamına gelse bile.

*_*_*_*

"Kaldır kışını Shaw!" dedi her şeyden çok sevdiği kontrolcü kaltak, banyonun önünden geçerken neşeli bir sesle. "On dakika içinde gidiyoruz."

"Hayır, yapmayacağız!" Rebecca başka seçeneği olmadığını çok iyi bilmesine rağmen tersledi.

Ya gidecekti ya da Melanie onu eşek sudan gelinceye kadar dövecek, sonra da baygın bedenini sürükleyerek doktorun muayenehanesine götürecekti. Dürtülüp dürtülüp uyandırılmak ne kadar eğlenceli olsa da, başka bir doktorun ona her şeyin kafasında olduğunu söylemesiyle uğraşmak zorunda kalacağı gerçeğini kabullenmek zorunda kalacaktı.

Evet, çok eğlenceli olacak, diye düşündü kuru bir sesle diş fırçasını alıp dişlerini temizlerken, kendi kendine başka seçeneği olmadığını söylüyordu. Ya kendi özgür iradesiyle gidecekti ya da Melanie içeri girecek, onu saçlarından tutup arka merdivenlerden aşağı sürükleyecek, kapıdan çıkaracak ve bilinçsiz bedenini arabasının bagajına tıkacaktı.

Melanie'nin beş yıldır çamaşır makinesi yüzü görmemiş spor kıyafetleriyle birlikte bagaja tıkmak hiç de hoşuna gitmediğinden, bir başka doktor kendisine deli olduğunu en ince ayrıntısına kadar anlatırken orada oturup kibarca gülümseyeceği gerçeğini kabullenmeye karar verdi. O-

"Bırak beni!" Melanie aniden bağırdı, sesi kızgındı ve Rebecca'nın derin bir iç çekmesine neden oldu, çünkü bu noktada Melanie gerçekten tatlı, küçük bebekleriyle nasıl başa çıkacağını öğrenmiş olmalıydı. Rebecca ağzını çalkalayıp diş fırçasını yerine koyarken, kan donduran çığlıklar başladı.

"Bağırmak durumu daha da kötüleştirir!" diye bağırdı çığlıkların arasından ve Melanie'nin bu basit kuralı neden hatırlayamadığını merak etti.

"Alın şunu üstümden!" Melanie histerik bir çığlık attı, bu çok saçmaydı çünkü Mojo ona asla zarar vermezdi ve bunu biliyordu.

Kendi kendine mırıldanan Rebecca, Melanie'nin yerde yatıyor olmasıyla daha da küçülen küçük koridora adımını attı ve iki yüz altmış beş kiloluk çoban köpeği onun üzerine uzanmış, kucaklaşmakla ilgili bir sorunu varmış gibi görünen kadının üzerine salyalarını akıtmaya devam ederken mutlu bir şekilde kuyruğunu sallıyordu.

"Onu üzerimden çıkaracak mısın?" Melanie, yüzüne ve boynuna yavaşça damlayan salyanın yolundan çekilmek için başını çevirmeye çalışırken ve bunu başaramazken talepte bulundu.

"Doktor randevusunu iptal edecek misin?" Rebecca, bu randevudan kurtulma şansı olabileceğini fark ederek karşı çıktı. Yine de kıcına tekme yiyecekti. Buna hiç şüphe yoktu ama en azından Mojo ve onun iyi bir kucaklaşmaya olan aşkı sayesinde randevusunu kaçıracaktı ve gerçekten de onun için önemli olan tek şey buydu.

"Hayır!" diye bağırdı büyük bir köpek salyası birikintisinin içinde yatan inatçı kadın, sanki Mojo'nun fırsatını bulduğu her an ona saldırmayı sevmesi Rebecca'nın suçuymuş gibi ona doğru dehşet verici bir bakış fırlatarak.

"Emin misin?" Rebecca hafif bir tereddütten sonra sordu, çünkü bunun nasıl biteceğini biliyordu.

"Evet!"

"O zaman korkarım ki yapabileceğim bir şey yok," dedi omuz silkerek, arkasını dönüp arka kapıya yönelirken, bir anda fazladan birkaç saati olduğu için işe geri dönmeye karar verdi.

Bölüm 3

"Onu öldüreceğim," dedi ellerini yüzüne sürerken teslimiyet içinde, çünkü artık başka seçeneği yoktu. Çalışanlarının her biri, küçük iblisin arkasından emrettiği üniformayı giyerken olmazdı.

Bugünün geleceğini görmediğini bile söyleyemezdi. Yol boyunca, bir gün onun bedenini kutsal su dolu bir küvete atmaktan ve Şeytan'ın çırağını geri almasına izin vermekten başka çaresi kalmayacağını bilmesini sağlayan pek çok ipucu vardı.

Rebecca Shaw'ın Goonies tişörtü, flanel pijama pantolonu, pembe tavşan terlikleri giydiği ve elinde, okuma talihsizliğine uğrayan herkese, işten işe atlarken kendini bulmak için harcadığı beş yıl hakkında gururla bilgi veren bir özgeçmişle görüşmesine yirmi dakika geç geldiği gün vardı.

Normalde kendini toparlayamadığı belli olan birini asla işe almazdı ama o sırada eleman sıkıntısı çekiyordu çünkü yanlışlıkla, gözyaşlarına boğulmadan en ufak bir eleştiriyi bile kaldıramayan garsonları işe almıştı. Kız mülakatın beşinci dakikasında, yani genelde birinin Fire & Brimstone'da çalışmanın kendisine göre olmadığına karar vermesi için geçen sürede sinir krizi geçirmeyince, onu geçici olarak işe almaya karar verdi.

İş geçmişine bakarak, işten ayrılmasının sadece birkaç hafta alacağını ve bu gerçekleşene kadar, onu kızdırmadan işini nasıl yapacağını bilen güvenilir bir garson bulabileceğini düşünmüştü. Ne yazık ki akıl sağlığı ve tansiyonu için işler bu şekilde yürümemişti.

Onu ilk kez kovmaya çalıştığı ve bir şekilde yeni bir menü, aslında oldukça iyi oldukları ortaya çıkan iki yeni garson ve onun karşısındaki daireyi ona, en iyi arkadaşına ve o lanet köpeğe kiraladığı gibi. Bunu nasıl başardığından hâlâ emin değildi ama ona kafasıyla, hayatıyla ve restoraniyle uğraşmayı bırakmasını söylemeye çalıştığı her seferinde, bir şekilde konuyu değiştirmeyi ve kafasıyla uğraşmayı başarıyordu, ta ki adam kendisini sırf onu susturmak için tam da onun istediği şeyi yaparken bulana kadar, ama artık değil.

İşi bitmişti.

Kesinlikle bitti.

Bir şenlik ateşine çok yakışacak üniformalılara son bir bakış fırlattıktan sonra arka tarafa yöneldi, müşterilere selam verdiklerinde hafifçe başını salladı ve onu önemsiz saçmalıklarla hayatının amacından saptırmaya çalışan çalışanları görmezden geldi. Kendini çalışanlar koridorunda bulana kadar durmadı ve binayı satın aldıktan kısa bir süre sonra eklediği üst kattaki dairelere açılan güvenlik kapısını açmak için kodu girmek zorunda kaldı.

Kapı açılır açılmaz merdiven boşluğundaydı ve küçük iblisin terör saltanatına nihayet son vereceği üst kata doğru ilerliyordu. Bu iş bugün bitecek, diye kendi kendine söz verdi, onun saçmalıklarına bir gün daha katlanmayı reddederek. Otuz saniye sonra kadının kapısında ve vücuduna yayılan beklentiyle elini kaldırdı.

Sonunda, bu kabus sona ermek üzereydi-

"Günaydın, Christopher," küçük dehşet kapıyı açıp onu gördüğünde kocaman bir gülümsemeyle onu karşıladı, artık annesinin bile kullanmadığı bir isimle ona seslenmeye cüret ederek ondan kurtulma kararlılığını daha da körükledi. "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

"Kovuldun," diye ağzından kaçırdı ve yıllardır üzerinde çalıştığı şeyi mahvetti, ama şu anda iş bittiği sürece gerçekten umurunda değildi. Önemli olan tek şey sonunda hayatının en büyük hatasından kurtulmaktı.

Çoğu akli başında insanın yapacağı gibi ağlamak, işi için yalvarmak ya da onunla tartışmak yerine, sadece başını salladı ve omzunun üzerinden dairesindeki bir şeye bakarken dalgın bir şekilde "Anlıyorum," diye mırıldandı, bu hareket onun hoşuna gittiğini itiraf etmek zorunda kaldığı kıvırcık siyah saçlarının omzundan kaymasına neden oldu.

"Kovuldun," dedi biraz daha yüksek sesle, yanlış anlaşılma olmadığından emin olmaya kararlıydı.

"Uh huh," diye mırıldandı, arkasını dönüp kapının kolunu tutarken ve kapıyı arkasından dikkatlice çekerken sesi daha da dalgın geliyordu. Yavaşça kapıdan uzaklaştı. Dudaklarını sinirli bir şekilde yalayarak merdiven boşluğunun kapısına doğru umut dolu bir bakış fırlattı, sanki oraya daha önce varabilme ihtimalini hesaplıyormuş gibi-

"Seni küçük orospu!" diye kadınsı bir kükreme duyuldu, kapı aniden açıldı ve Melanie, anlayabildiği kadarıyla bu ikilinin normal olanı, çok daha küçük kadın onu yere indirirken şaşkınlıkla soluk alamadan kendini Rebecca'ya fırlattı.

"Çekil üstümden!" Rebecca bir dakika sonra yüzüstü yuvarlanıp sürünerek uzaklaşmaya çalıştıysa da, sınırlarını zorladığı her halinden belli olan üstündeki çılgın kadın onu bırakmayı reddetti.

"Hayır!"

"Kaltak!" Rebecca karşılık verdi ve ne yazık ki fazlasıyla aşına olduğu bir söz düellosunu tetikledi.

"Orospu!"

"Serseri!"

"Bieber aşığı!" Melanie homurdanarak Rebecca'yı kafasından kavradı ve bir öfke nefesi aldı, çünkü bu açıkça çizgiyi aşmaktı.

"Seni kaltak!" Rebecca hırladı, kaçma girişimlerinden vazgeçti, böylece en iyi arkadaşını kendi kafasına kilitleyebildi.

Lucifer derin bir iç çekerek burnunun kenarını sıktı ve hayatının nasıl bu kadar boktan bir varoluşa dönüştüğünü merak etti. Bu ikisiyle yaşamamanın ailesiyle yaşamak gibi olduğunu söylemek isterdi ama ne yazık ki bunu bile söyleyemiyordu çünkü ailesindeki herkesten daha kötü oldukları açıktı ve bu gerçekten çok rahatsız ediciydi.

"İkinizin işi daha bitmedi mi?" diye sordu, onu görmezden gelip kavga etmeye, tartışmaya ya da adına her ne diyorlarsa ona devam ettiklerinde gerçekten şaşırmadı.

"Gidiyorsun!" Melanie kararlı bir ifadeyle Rebecca'yı tuttuğu yerden bıraktı ve-

"Ow!" Melanie onu kulağından tutup iyice çevirdiğinde Rebecca çığlık attı, bu hareket hiç başarısız olmamış gibi görünüyordu ve kışındaki küçük acının gerçekten beklemesi gereken bir hareketti.

"Buraya senin saçmalıklarına daha fazla tanık olmaya gelmedim," diye tersledi, ikili etkisiz kaltak tokatlarına geçerken. "Kovulduğunu anladığından emin olmak istedim."

Ama her zamanki gibi onu ve "bebeklerinin" onları izlemek için koridora çıktığını görmezden gelmeye devam ettiler, zaten sıkılmış görünüyorlardı. Köpeğin kendisine odaklanmamış olmasına şükreden Lucifer, buraya yapmak için geldiği şeyi başarmış olmanın verdiği güvenle ayrılmadan önce bir kez daha denemeye karar verdi.

"Kovuldun."

"Seni ilk seferinde de duyduk!" Melanie tersledi, onu daha önce hiç görmediği kadar kararlı görünüyordu.

ayağa kalktı ve en yakın arkadaşını kulağından tutarak merdiven boşluğunun kapısına doğru sürüklemeye çalıştı.

"Bırak!" Rebecca hemen karşılık verdi ama koridordaki herkes için, kapının yanında yüksek sesle horlayan köpek de dahil olmak üzere, kaybettiği açıktı.

Bugün yeterince saçmalık yaşadığından ve şimdiye kadar sahip olduğu en kötü çalışanın kovulduğunu bildiğinden emin olmak istediğinden, mücadele eden ikiliye doğru yürüdü, uzandı ve Rebecca'yı ayaklarından kaldırdı. İkiz öfke seslerini duymazdan geldi, köpek yan yattı ve koridorun çoğunu kapattı ve dairesine yöneldi.

*_*_*_*

"Hey! Onu ben kazanıyordum!" diye itiraz etti, kışına okkalı bir tekme yemesine ve kulağından tutularak merdivenlerden aşağı sürüklenmesine saniyeler kalmış olmasına rağmen.

"Kapa çeneni ve otur," dedi Lucifer onu kaba bir şekilde geniş açık alanı kaplayan büyük deri koltuklardan birine yatırırken, sonunda onu çok fazla zorladığını anlamasını sağladı, çünkü Lucifer onun için çalıştığı beş yıl boyunca bir kez bile dairesine girmesine izin vermemişti.

Bildiği kadarıyla buraya kimsenin girmesine izin verilmiyordu. Burası onun sığınağıydı, dünyanın geri kalanından kaçışıydı ve asla sızmaya çalışmadığı tek yerdi, çünkü Lucifer Bradford'un meşhur öfkelerini üzerine çekmeden önce onu ne kadar zorlayabileceğini görmek istememişti. Daha önce de ona karşı öfkelenmemiş değildi. Bu her gün oluyordu ve genellikle günde birden fazla kez oluyordu ama onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemişti.

Diğer insanlara
mı? Hepsine. O.
Zaman.

Yukarıda bahsi geçen öfkenin muhatabı olmak istemediğinden, aceleyle geri çekilip ona sakinleşmesi için bir şans vermenin muhtemelen kendi yararına olacağına karar verdi.

"Seninle konuşmamız gerek," dedi soğuk bir bakışla ve bu onun için iyiye işaret değildi.

Evet....no, o iyiydi.

"Kesinlikle konuşmalıyız," diyerek başını salladı, çünkü Lucifer Bradford'la başa çıkmanın en iyi yolunun ya dikkatini dağıtmak ya da ondan tamamen kaçmak olduğunu yıllar önce öğrenmişti ve güvenilir panosu yanında olmadığına göre...

Birkaç saatliğine buradan uzaklaşması gerekiyordu ve ne yazık ki Bay Huysuz Pantolon'un öfke sorununu başka birine yönlendirmesine kadar ona sığınak sağlayacak tek şey Doktor'un ofisini ziyaret etmektir.

Bunu daha fazla ertelemenin bir anlamı yoktu, özellikle de Lucifer onu tekrar kovmayı deneyecekmiş gibi görüldüğüne göre. Sorumluluğun kendisinde olduğunu düşündüğünde gerçekten de çok sevimli oluyordu, diye düşündü ayağa kalkıp kapıya yönelirken.

"Hangi cehenneme gittiğini sanıyorsun?" diye sordu, dalgın yeşil gözleri, mükemmel bronzluğu, harika yapısı ve her sabah öne doğru taradığı kısa simsiyah saçlarıyla kolayca kapak modeli olabilecek bir adam için düpedüz sevimli görünmeyi bir şekilde başarıyordu.

Onun böyle bir pislik olması gerçekten utanç vericiydi, diye düşündü, ona her zaman gözünün altındaki kasları harekete geçiren o kocaman gülümsemelerinden birini verirken ve parlak bir sesle, "Doktor randevusu!" derken.

O daha cevap veremeden kapıdan çıkmış ve Lucifer Bradford'a öfkesini yönlendirmek konusunda bir iki Gey öğretebilecek bir kadın tarafından boğazına sarılmıştı.

Bölüm 4

"Seni gerçekten kovarsa ne yapacaksın?" Melanie sanki bu kez cevabı farklı olacakmış gibi sordu.

Rebecca kucağındaki sağlık dergisini karıştırmaya devam ederken tembel bir omuz silkmeyele "Öldürürüm seni," diye cevap verdi.

Melanie kendini beğenmiş bir tavırla, "Beni öldürmek kirayı ödemez," dedi.

Çıkışa doğru hesapçı bir bakış daha atarken, "Ailen bunu yapmam için bana para verseydi yapardı," diye belirtmek zorunda hissetti.

"Ailem beni seviyor."

"Baban seni öldürmem için bana elli bin dolar teklif etti," diye belirtti Rebecca, Melanie onu durdurmadan önce arabadan atlamayı başarmış olmayı diliyordu ama lanet kadının refleksleri ışık hızındaydı. Ayrıca, saatte kırk mil hızla giderken yolda pişik olma fikri ona pek cazip gelmemişti.

"Şaka yapıyordun!" Melanie öfkeyle soluk soluğa kaldı, bu da ona ihtiyacı olan dikkat dağınıklığını verdi, çünkü dürüst olmak gerekirse, başına gelecekleri bilerek burada daha ne kadar oturabileceğinden emin değildi.

"Bir çek yazdı," diye cevap verdi, kapıdan girdiklerinden beri gözlerini onlardan ayırmayan onaylamayan resepsiyon görevlisine baktı, sonra dikkatini Viagra'nın son versiyonunu tanıtan dergiye verdi.

"Yalan söylüyorsun!"

"Craig Milton'la çıkıyordun," diyerek en yakın arkadaşına hayatının en büyük flört hatasını hatırlattı.

"On yaşı nday dım!" Melanie nefes nefese kaldı.

Kıkırda

ma.

"Baban ona karşı çıktı," dedi Rebecca. Omuz silkerek kucağındaki dergiye baktı ve hiçbir şey düşünmemek için elinden geleni yaptı.

Ama her geçen saniye bu savaşı kaybediyordu ve bir sonraki konuşmayı düşünmekten ya da başka bir Doktor ona acıma ve kızgınlıkla bakıp zamanlarını boşa harcadığı sonucuna vardığında hissettiği iç burkucu duyguyu düşünmekten kendini alamıyordu. Burada olmak istemiyordu ama bir kez daha kendisini kovma girişiminden kıl payı kurtulduğu için evde ya da iş yerinde, korkunç bir adamın öfkeden kudurduğu bir yerde olmak da istemiyordu.

Tamam, teknik olarak hiçbir şeyden kaçmamıştı çünkü Lucifer ona son beş yıl içinde neredeyse bir düzine kez kovulduğunu söylemişti. Başka biri olsaydı muhtemelen şimdiye kadar kaderine razı olur ve yoluna devam ederdi ama karşısındaki Lucifer Bradford'du ve ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden onu görmezden gelmenin ve Fire & Brimstone'u yerle bir etmeden önce kurtarmaya odaklanmanın en iyisi olduğunu düşündü.

Lucifer çok zeki bir adamdı, çalışkandı ve kişisel olarak onun bir pislik olduğunu düşünse de, aynı zamanda tanıdığı en dürüst adamlardan biriydi. Bununla birlikte, aynı zamanda inanılmaz derecede inatçıydı ve bu onun için işe yaramayacaktı.

Fire & Brimstone'un onun için ne kadar önemli olduğunu muhtemelen herkesten daha iyi anlıyordu. Restoranı ilk gördüğünde ona ve cazibesine aşık olmaktan başka bir şey yapamamıştı. Restoranın başarılı olması için her şeyi yapardı, bu restoranı batırmaya hakkı olan adamın elinden kurtarmak anlamına gelse bile.

Lucifer kendi yöntemlerine saplanıp kalmış, hiçbir şeyi değiştirmeyi ya da restoranı geliştirmenin ve gelişen trendlere ayak uyduracak şekilde evrilmenin yollarını aramayı reddetmişti. Ona göre, Fire & Brimstone'un kapılarını halka açtığı gün, restoran olduğu haliyle kesinlikle mükemmeldi ve değişmesine gerek yoktu. O zamanlar muhtemelen mükemmel olduğunu kabul ediyordu ama bu on yıl önceydi ve o zamandan bu yana çok şey değişmişti.

Fire & Brimstone'da çalışmaya ilk başladığında restoranın büyük bir revizyona ihtiyacı olduğunu, aksi takdirde kapılarını daha uzun süre açık tutamayacağını fark etmişti. Yemekler korkunçtu, aşırı pahalıydı ve çoğu zaman tanınmayacak kadar kömürleşmişti. Personel değişimi yüksekti ve kalan çalışanlar, çekleri ödendiği sürece restoranın düşüşe geçmesini umursamayan tam bir pislikti.

Kabus gibiydi.

Ayrıca Christopher'ın (onu kızdırmak istemeyenler için nam-ı diğer Lucifer Bradford) boyundan büyük işlere kalkıştığını da fark etmişti. Teknik olarak hâlâ öyleydi ve eğer onun istediğini yapıp kendisinden kurtulmasına izin verirse, zavallı adam ne kendisiyle ne de Ateş ve Kükürt'le ne yapacağını bilemeyecekti. Ona ihtiyacı vardı, neredeyse çaresizce, acıyan bir iç çekiş ve başını sallayarak sonuca vardı, çünkü gerçekten de kalıp ona yardım etmekten başka seçeneği yoktu.

Bu gerçekten onun iyiliği içindi.

"Ne bulduklarını merak ediyorum," dedi Melanie, Rebecca'nın bir gece gizlice kaltağın odasına girip Mojo'yu üzerine salmak için yüzüne krema bulaştırmak istemesine neden olan o hesapçı ses tonuyla.

"Hiçbir şey bulamadılar," dedi kızgınlıkla, aptalca yemi yuttu ve kendine söz verdi

Melanie böyle devam ederse eve dönerken bir dükkâna uğrayıp bir düzine kutu şekerleme alacağını söyledi.

"O zaman neden içeri gelmeni istediler?" Melanie kendini beğenmiş bir ses tonuyla sordu ama bunun uzun sürmeyeceğini tecrübelerinden biliyordu.

Doktor, Melanie'nin muhtemelen ilgi çekmek isteyen bir kaçık olduğunu söyler söylemez Melanie'nin ses tonu hafifçe... deliye dönüyordu. En azından son Doktor böyle tarif etmişti.

Bu anlamsız konuşmanın içine çekilmesine izin vermek yerine, "Fazla umutlanma," dedi.

Bu konuşmayı yapmayı kesinlikle reddetti.

Tekrar

· Olmuyordu işte.

Olmuyordu.

"Bir şey buldular. Hissedebiliyorum," dedi Melanie Melanie, hastalanmadan bir gün bile geçirememesinin nedenini sonunda bulduklarından her zaman emin olduğu için, elbette gözlerini devirdi.

Çenesini kapalı tutmalıydı, çünkü Melanie'yi yeterince uzun süre görmezden gelirse sıkılacağını ve konuşmayı keseceğini biliyordu, ama inatçı yanı bir türlü susmuyordu.

"Öyle mi? Peki bir şey bulurlarsa ben ne yapacağım, ha?" diye sordu.

"Hallederiz," diye hemen cevap veren Rebecca, tüm dikkatini her şeyden çok sevdiği ama muhtemelen bir gün öldüreceği en iyi arkadaşına verebilmek için dergiyi önündeki düzgün yığının üzerine geri atarken derin bir iç çekti.

"Gerçekten mi? Ya şeker hastası olduğumu ya da kanser olduğumu öğrenirlerse?" diye sordu, çünkü dürüstçe

test pozitif çıkarsa ne yapacağından emin değildi. Gerçekten hasta olduğu şokunu atlatması muhtemelen yıllarını alacaktı.

"O zaman kanserse dünyadaki en iyi kanser tedavisini buluruz, diyabetse şekeri keseriz ve yediklerimize dikkat ederiz," dedi Melanie, her ne olursa olsun üstesinden gelebileceklerinden tamamen emin bir sesle ve bu harikaydı, gerçekten tatlıydı, ama Rebecca hiçbir şey bulamayacaklarını biliyordu.

"Bu gideceğim son randevu," dedi kararlılıkla, çünkü işi bitmişti.

"Bundan sonra başka bir randevuya ihtiyacımız olmayacak," dedi Melanie, kendinden çok emin bir sesle. "Neyin yanlış olduğunu anladılar ve şimdi bunu düzeltebilirler."

Melanie'nin çenesini kapatıp konuyu kapatacağını umarak, "Hı hı," diye mırıldandı.

"Ve merak etme," dedi Melanie, uzanıp bacağına rahatlatıcı bir okşayışta bulunarak, bir gece onu sosla ıslatacaktı, "ne olursa olsun, ne bulurlarsa bulsunlar, bu işte yalnız değilsin. Bunu seninle birlikte atlatacağım."

"Rebecca Shaw," dedi hemşire, zamanının dolduğunu bildirerek, "Doktor şimdi sizi görmeye hazır."

Bölüm 5

"Bu iğrenç!" dedi orta yaşlı kadın, her yerdeki futbol annelerinin poster çocuğu olabilirdi, restorandaki herkesin onu duyduğundan emin olarak alaycı bir şekilde.

"Anlıyorum," diye mırıldandı Lucifer düşünceli bir ifadeyle, daha ne olduğunu sormaya fırsat bulamadan yüzüne doğru ittiği tabağa bakarken.

Neyin yanlış olduğunu biliyordu. Bu kadın ve onu oracıkta yiyip bitirmek mi yoksa arkadaşlarını desteklemek için ona şirret bakışlar göndermek mi istediklerine karar veremeyen üç klonu, garsonunu küçümsemiş ve onu herkesin önünde utandırmıştı. Ayrıca onu kızdırıyor ve restoranında bir olay yaratıyorlardı ki bu ne yazık ki onun hoş göreceği bir şey değildi.

"Patates kızartması buz gibiydi ve ıslaktı. Burgerin dışı çıtır çıtır yanmış, ortası ise tamamen çiğdi. Ekmeği tamamen kurumuştu. Lahana salatası ekşimişti ve-"

"O zaman neden yedin?" diye sordu aldatıcı bir sakinlikte ve elindeki boş tabaktan kendisine bedava bir yemek ve daha sonra su soğutucusunun etrafında konuşacak bir şey vermesi için onu zorlamaya çalışan kadına bakarken, büyük yemek alanındaki tüm çalışanlarının tamamen hareketsiz kalmasına ve bazı müdavimlerin gergin bakışlar paylaşmasına neden oldu.

"Çünkü acıkmıştım ve garsonunuz barmenle flört etmekle meşgul olduğu için gelip bizi kontrol etmekten başka seçeneğim yoktu!" diye karşılık verdi, muhtemelen bir üst seviye olan kaltaklığa geçmenin davasına yardımcı olacağını düşünüyordu.

Olmadı.

"O zaman neden diğer garsonlardan birini çağırmadın ya da çekip gitmedin?" diye sorarken, ona bu saçmalığa devam etmesi için meydan okuyan bir bakış attı.

"Kimseye el sallamak zorunda değilim!" diye bağırdı. "Ve eğer bir restoranın nasıl işletileceğini bilseydin, o zaman bu konuşmayı yapıyor olmazdık."

"Anlıyorum," diye mırıldandı düşünceli bir şekilde, tabağını hesapla birlikte önündeki masaya geri koyarken. "Hesabını öde ve restoranımdan defol git," dedi, dikkatini vermesi gereken başka şeyler olduğu için onu rahat bırakmaya çok istekliydi, ama görünüşe göre kadın bu işin peşini bırakmaya niyetli değildi.

"Bu çöpün parasını ödememi mi bekliyorsun? Ciddi olamazsın!" diye bağırarak ayağa kalktı, çantasını kaptı, sonra uzanıp fişi aldı, bir top haline getirip adamın suratına fırlattı.

Fişi kolayca yakaladı ve gözlerini onun şaşkın bakışlarına kilitleyerek fişi masanın üzerine fırlattı, ağzını açtı ve-

"Hayır! Müşterileri öldürmeyiz!" diye bağırdı sırtındaki ani ağırlık. "Bunun üzerinden tekrar geçmeyeceğiz!"

"Siktir git!" diye homurdandı, gözlerini kaltaktan ayırmadan, deli kadının kendisini sırtına yapıştırmasından yararlanmaya karar vermiş ve hemen arkasından arkadaşlarıyla birlikte kapıya doğru koşmuştu, ama ancak her biri masaya yirmi dolarlık bir banknot attıktan sonra.

"Kaba müşterilerle böyle başa çıkamayız!" Rebecca adamın omuzlarındaki tutuşunu sıkılaştırıp onu geri çekmeye çalışırken bağırdı, ancak ayakları yere değmedi, bu yüzden yaptığı tek şey onu daha fazla kızdırmak oldu.

Ait olduğu cehenneme geri dönmesini lanetleyerek uzandı, onu kollarından yakaladı ve aşağı eğildi,

ağırlığını öne doğru düşürmeye zorladı. Momentum onu adamın omuzlarının üzerinden fırlatıp parke zemine doğru savururken yüksek sesli bir çığlık attı. Yere çarpmadan önce onu omzunun üzerinden atmış ve ofisine doğru yürüyordu, onu öldürse bile bu işi sonuna kadar götürmeye kararlıydı.

"Bu sabah tartaklanma konusunu konuşmamış mıydık?" diye sordu, pantolonunun arkasına tutunup ondan uzaklaşmak için elinden gelen her şeyi yapması gerekirken tutunduğu için sesi o kadar da kızgın çıkmıyordu.

--*

"Bekle. Nereye gidiyoruz?" diye sordu, onun ofis kapısının önünden geçip arka koridora doğru gittiğini fark ettiğinde.

"Biraz konuşmak için," dedi soğuk bir sesle, bu onu gerçekten korkutmamıştı ama görünüşe göre dairesine geri dönüyor olmaları onu biraz endişelendirmişti.

"Kulağa harika bir fikir gibi geliyor," dedi, zihni onu geri dönmeye ikna etmenin bir yolunu ararken pantolonunun arkasındaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Ama bu tartışmayı ofisinizde yapmak daha rahat olmaz mı?" diye sordu onun göremediği umutlu bir gülümsemeye.

"Hayır," dedi inatçı adam kararlı bir şekilde ve kadının derin bir iç çekmesine neden oldu çünkü bu konuda gerçekten çalışmaları gerekecekti.

"Nedenini sorabilir miyim?" "Hayır."

"Bu, konuşmacılara söz hakkı vermenin en iyi yolu değil.

Verimli bir diyalog."

"Seni kafanın üstüne düşürmemi mi istiyorsun?" diye sordu, hiç espri yapmadan.

Bunu asla yapmayacağını bilse de biraz endişeliydi.

En azından, adamın onu kafasının üstüne düşürmeyeceğinden yüzde doksan dokuz emindi ama yine de...

"Hayır, ben iyiyim," dedi ve belki de hayatta kalma arzusunu dile getirmenin kendi yararına olacağına karar verdi.

"O zaman sessiz ol," dedi o lanet olası ses tonuyla, sadece sinirlerini bozan ve tartışmak için tartışmak istemesine neden olan, ama şu anda bu aptalca olurdu.

Yine de, adam merdivenleri çıkmaya başladığında kendini ağzını açmış ve tam da bunu yaparken buldu.

"Sence bu tartışmayı aşağıda yapabilir miyiz?" diye önerdi, her zaman öfkeli olan adamın onu kafasının üzerine düşürme tehdidini yerine getirmeye karar vermesi ihtimaline karşı pantolonundaki tutuşunu acı noktasını geçecek şekilde sıkılaştırdı.

"Sence çeneni kapatabilir misin?" diye karşılık verdi, elbette muhtemelen bir cevap beklemiyordu, ama gerçekten kendine engel olamadı.

"Muhtemelen," diye mırıldandı düşünceli bir şekilde, onunla alay ederek ateşle oynadığını biliyordu ama kendine engel olamıyordu, özellikle de şu anda kendini kaybedip ağlamak gibi aptalca bir şey yapmadan önce dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı varken.

Kendisi için üzölmeyecekti.

Üzölmeyecekti.

Tüm testler negatif çıkmış, daha önce şüphelendiğı her şeyi doğrulamıştı. Kesinlikle hiçbir sorunu yoktu. En azından tıbbi olarak. Ama zihinsel olarak...

Görünüşe göre onda epey bir sorun varmış. Yeni doktoruna göre, ona yardım edebilecek harika bir psikiyatrist tanıyormuş. Aslında onunla aynı üniversiteye gitmişti ve kızın durumunu kabullenmesine yardımcı olabileceğini düşünüyordu. Reçeteli ilaçlar ve bireysel danışmanlığın yanı sıra grup danışmanlığı, bir gün normal ve üretken bir yaşam sürmesine yardımcı olacaktı.

Elbette zaman alacaktı ama bir gün hastalanmak istemeden gününü geçirebilecekti çünkü görünüşe göre bu onun yaptığı bir seçimdi. Doktor'a göre bilinçaltında değil ama kesinlikle zamanla kontrol edebileceği bir şeydi.

"Plan şu," dedi Lucifer, gününün henüz bitmediğini, onu kovmak için bir şans daha elde edene kadar bitmeyeceğini hatırlatarak, "oturacaksın, çeneni kapatacaksın ve sana söyleyeceklerimi dinleyeceksin. Dikkatimi dağıtmayacaksın, o lanet panoyu kapmayacaksın, o koca köpeğin kucağıma atlayıp beni yere yatırmayacak ya da suç ortağın kışını kurtarmak için saçma sapan bir hikayeyle koşup gelmeyecek. Bu iş bugün bitiyor."

"Tamam," dedi dikkati dağılmış bir şekilde, çünkü adam

Doğr

u. Her şey bugün sona erdi.

Bunun onu neden bu kadar rahatsız ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Çok fazla. Bir şey bulmalarını beklemiyordu ve Doktor her şeyin kafasında olduğunu söylediğinde buna hazırdı. Peki neden ağlıyordu?

Çünkü kendine her zaman gerçek bir cevap beklemediğini söylemiş olsa da, içten içe hep bir cevap ummuştı ve şimdi her şey bitmişti. Artık randevular, testler ya da Melanie'nin başka bir doktora gitmesi için onu sıkıştırması olmayacaktı. Artık sorunlarının kökenine inebilmeleri ve onu nasıl değiştireceklerini bulabilmeleri için haftalık randevulara gitmesi gerekecekti.

Bittiğine sevinmesi gerekiyordu ama sevinmiyordu. Kendine, Melanie'ye ya da bir başkasına ne söylerse söylesin, küçük bir parçası hep sorununun ne olduğunu bulmalarını ve böylece herkesin ona deliymiş gibi bakmaktan vazgeçmesini ummuştı.

"Beni yere bırak," diye fısıldadı, dışarı çıkmaya ihtiyacı vardı.

Oradan.

Nereye gittiği umurunda değildi, yeter ki kıvrılabileceği, gözlerini kapatabileceği ve bir süre kendine acıyabileceği bir yerdi ama Lucifer onun bu isteğini görmezden geldi ve onu dairesine sokana kadar taşımaya devam etti. Kapı arkalarından bir tıkırtıyla kapanır kapanmaz, Lucifer onu kanepeye geri bıraktı, önünde diz çöktü ve-

Donmuş.

Bölüm 6

"Kovuldum. Anladım," dedi onu çıldırtan kadın burnunu çekerek koltuktan kalkıp dairesinden çıkarken. Kadın daha dairesinin kapısına varmadan adam ayağa kalkmış ve kadının peşinden gitmeye başlamıştı çünkü beş yıl boyunca kafasını karıştırdıktan sonra kadının onu bu kadar kolay bırakmasına imkân yoktu. Bu da onun bir kez daha kafasını karıştırdığı anlamına geliyordu.

Öyle olmalıydı, çünkü onu ağlattığını bilmeyi kaldırabileceğinden emin değildi. Daha önce bir kadının ağlamasını hiç umursamamıştı ama açıklayamadığı bir nedenden ötürü onu böyle görmek canını sıkıyordu. Belki de onu daha önce hiç ağlarken görmediği içindi. Onu kaç kez kovmuş, ona bağırarak ya da şeytani kökenlerini sorgulamış olursa olsun, o hiç ağlamamıştı.

Bir kere bile.

Diğer herkes genellikle birkaç öfkeli hece dudaklarından döküldükten sonra yıkılırken, Rebecca'nın hiç şikâyet etmeden ona katlanması onu gerçekten şaşırtıyordu. Rebecca ya onu gülümseyerek karşılar ya da kendi akıl sağlığını sorgulamasına neden olacak kadar dikkatini dağıtırdı. Daha önce hiç gözyaşlarıyla onunla oynamaya çalışmamıştı. Bu, onun hakkında her zaman saygı duyduğu tek şeydi, bu yüzden aniden gözyaşlarıyla onunla oynamaya çalıştığı düşüncesi onu kızdırdı.

Kadın kapıyı yüzüne kapatamadan, adam elini kapıya vurarak onu kapıyı açık tutmaya zorladı ve birkaç cevap almadan kaçmasını engelledi.

"Neler oluyor Rebecca?" diye sordu kapıyı daha da iterek.

"Kovuldum. Anladım. Şimdi, huzur içinde kendime acıyabilmem için gider misin?" diye sordu,

Kapıyı iterek kapatmak için hamle yaptığında ona kızgın bir şekilde sondaj yapıyordu ama o buna izin vermedi.

Bunu halledene kadar olmaz.

"Burada işimiz bitmedi," dedi eşit bir şekilde, bu da ona başını sallamasını ve hayatını cehenneme çeviren kadın arkasını dönüp uzaklaşırken "Pes ediyorum," diye mırıldanmasını kazandırdı, onu ya orada bir aptal gibi durmaya ya da lanet bir moron gibi onu takip etmeye bıraktı.

Görünüşe göre tam bir morondur, çünkü onu birilerinin kamp kurduğu anlaşılan kanepeye kadar takip etti. Sehpadan bir Hostess turtası kaparak battaniye ve yastıklarla kaplı kanepeye tırmandı, yan tarafına kıvrıldı ve battaniyelerin çoğunu çenesine kadar çekerek acınası bir iç çekti ve televizyonda zaten oynayan bir şeye kör bir şekilde bakmaya başladı.

"Ne halt ediyorsun?" diye sordu, çünkü... onu manipüle etmeye çalışması gerekmez miydi? Kendini kötü hissetmesini sağlamaya? Bir pislik olduğu için özür dileyene ve kovulmayacağına dair söz verene kadar suyu mu bulandırmalıydı?

"Kendine acıma duygusu içinde debeleniyor," diye mırıldandı ve adamın önünden çekilmesini işaret etti, çünkü görünüşe göre adam onun-

"Çocuk Oyunu mu?" diye sordu kaşlarını çatarak, çünkü bu kadını gerçekten anlamamıştı.

"Beni rahatlatıyor," diye açıkladı burnunu çekerek ve ekledi, "Şimdi gidebilirsiniz."

"Child's Play seni rahatlatıyor mu?" diye sordu yavaşça, neredeyse onu yanlış duyduğundan emindi. "Bir oyuncak bebeğin içine hapsolmuş bir seri katil seni rahatlatıyor mu?" diye sordu, belki de kendi akıl sağlığı için bunu açıklığa kavuşturmasının en iyisi olacağına karar verdi.

"Evet!" diye öfkeyle tısladı ve elleri battaniyenin altından çıkarken bir kez daha burnunu çekti,

Hostess turtasını tutuyordum, aslında çok g ü z e l görünüyordu.

"Ne oluyor be?" diye çıkıştı adam uzanıp turtayı elinden kaparken, çünkü ona kalırsa, yıllar boyunca ona yaşattığı tüm saçmalıklar için ona borçluydu.

"Buna senden daha çok ihtiyacım var!" diye karşılık verdi, Bradford'un genellikle yemek yüzünden çıkan tartışmaları çabucak sonlandıran mantrasını kullanarak.

"Pislik herif," diye mırıldandı öfkeyle, uzanıp bir turta daha aldı, bu da en az onun kadar güzel görünüyordu.

"Oh, hadi ama!" diye öfkeyle bağırdı adam ikinci turtayı da yerken.

"Bana neler olduğunu anlatacak mısın?" diye sordu, meyveli turtalarını onunla paylaşma nezaketini gösterdiğine göre gerçekten umurundaymış gibi davranabileceğine karar vererek.

Dikkatini tekrar televizyona vererek, "Önemli değil," diye mırıldandı.

"O zaman neden üzgünsün?" diye sordu, o lanet köpeği ve ekürisini bulmak için geniş dairenin etrafına bakındı, böylece onu onların üzerine itebilir ve artık zihinsel çöküşünün nedeninin kendisi olmadığını bildiğine göre kaçabilirdi.

"Çünkü bir kadın olarak sebepsiz yere sinirlenmek benim hakkım," dedi omuz silkerek ve gözlerini televizyona dikti.

"Hı hı," dedi dalgınca, Melanie'nin bunu halletmek için neden burada olmadığını merak ederek.

"Beni rahatsız etmeyi bırakmazsa onu öldürmekle tehdit ettikten sonra Mojo'yu yürüyüşe çıkardı," diyerek sorulmamış soruyu cevapladı ve onun için kaçış olmayacağını, çünkü onu bu şekilde bırakamayacağını bilmesini sağladı.

Yapabilir mi?

Yapabilirdi ama bunun onu bir pislik yapacağından oldukça emindi ve şu anda bir pislik olmak bir şekilde... yanlış hissettiriyordu.

--*

"İşletmen gereken bir restoran yok mu?" diye sordu, neden hâlâ gitmediğini merak ederek.

Bunu onun için gerçekten mahvediyordu.

Onun sorusunu duymazdan geldi ve kendi sorusunu sordu. "Melanie ne zaman dönecek?"

"Eh, iki yüz altmış beş kiloluk bir köpeği tek başına gezdirmeye çalıştığına göre, Mojo'yu geri götürmek için bir vinç isteyene kadar onu göremeyeceğimizi tahmin ediyorum," dedi dalgınca, Chucky başka bir kötü şakayı kesip biçerken ve Lucifer'ın neden hâlâ burada olduğunu merak ederken televizyona uyuşmuş bir şekilde bakmaya devam ederken.

Kadın ona istediğini verir vermez, sonunda onu restoranından kovmayı başardığı için memnun bir şekilde oradan ayrılmalıydı. Aslında, kızın ağladığını fark eder etmez, ona kapıyı göstermeli ve tüm bu durumdan ellerini yıkamalıydı. Bu, geçmişte bir garsonu kovmak zorunda kaldığında onun yaptığı bir şeydi ve aptalca bir şekilde fikrini değiştirmek için birkaç gözyaşıyla onu manipüle edip edemeyeceklerini görmeye karar vermişlerdi. Bu genellikle onun üzerinde tam tersi bir etki yaratırdı.

Aynı şey, son birkaç yıldır çıktığı, güzel küçük suratlar ve birkaç timsah gözyaşının onu küçük parmaklarına dolamak için yeterli olduğunu düşünen kadınlar için de söylenebilirdi. Aslında onun üzerinde tam tersi bir etkiye de sahip görünüyorlardı. Kızın dikkatini çektiğinden değil.

Tamam, muhtemelen onun aşk hayatına biraz fazla ilgi göstermişti ama zaten kim göstermezdi ki? İlgilenmemek çok zordu! Çıktığı kadınlar hepsine sonsuz eğlence saatleri yaşıtıyordu ve sırf bu yüzden bile kalbinde her zaman özel bir yere sahip olacaktı.

Çıktığı kadınların her biri, ki yıllar içinde epeyce kadın olmuştu, onu dize getirmeye kararlı görünüyordu. Nedeni ne olursa olsun, hepsi de ona sadece kendilerinin kırabileceği bir pislik dış görünüşünün ardına saklanan zavallı yaralı bir ruh olarak bakıyor gibiydi.

Yanılıyorlardı ama bunu onlara söylemeye asla cesaret edemedi çünkü bu onların sunduğu eğlenceye bir son vermek anlamına gelecekti ve bunu yapmasına imkân yoktu. Hele ki onların bu bariz çabaları Lucifer'ı gerçekten kızdırıyor ve yüzüne bir gülümseme yerleştiriyor gibi görünürken.

Lucifer'i kırmanın zorluğundan mı yoksa inanılmaz derecede seksi olmasından mı kadınların ona deli olduğundan emin değildi. Her neyse, bunu yapmayı bırakmadıkları sürece onun için fark etmiyordu. Dünyanın geri kalanı Lucifer'ın ne kadar nazik, cömert ve şefkatli bir adam olduğunu görebilsin diye onu kırmaya çalışan bir kadını izlemek gibisi yoktu.

Her zaman onu izlemek eğlenceliydi. değildi.

"Gerçekten neler oluyor Rebecca?" diye sordu, Daha mutlu zamanların düşüncelerini kabaca rahatsız ediyor ve bunun neden önemli olduğunu merak etmesine neden oluyordu.

Zaten bilmiyormuş gibi değildi. Peki, bunu itiraf etmenin nesi bu kadar önemli?

"Duymadın mı? Ben hastalık hastasıyım," dedi omuz silkerek ve artık ne kadar az umursadığına şaşırarak televizyona bakmaya devam etti.

Bölüm 7

Lucifer neden kendini tekrarlamak zorunda olduğunu merak ederek, "Kalk," diye tersledi.

"Siktir. Dünyanın en tembel piçi olan Aidan, Lucifer'ın etrafa saçılmış tıbbi kitaplara, giysilere ve boş yemek kâğıtlarına takılıp düşmesin diye açtığı parlak yatak odası ışıklarından kaçmak için başını yastığının altına gömerken, "Siktir!" dedi.

"Kalk," dedi, kendini tekrar etmekten nefret ediyordu ve kardeşi de bunu biliyordu.

"Hayır," dedi Aidan, kapitone yorgana gözü kapalı uzandı ve ışığı engellemek ve Lucifer'ı daha da kızdırmak için başının üzerine çekti, çünkü bu oyunları oynayacak zamanı yoktu. Bu gece ikinci çeyrek vergilerinin üzerinden geçmesi gerekiyordu ama onun yerine burada, bu tembel piçle uğraşıyordu.

"Bütün gece yataktan çıkmayacak mısınız?" diye sormak zorunda kaldı, çünkü bu iş gerçekten de sıkıcı olmaya başlamıştı.

"Bütün gece mi? Saat daha sabahın ikisi, seni pislik!" diye tersledi ailenin primadonnası, sesi mantıksız bir şekilde kızgın geliyordu.

"O zaman bana yardım etmek için bolca vaktin var!" diye karşılık verdi ve piçin üzerindeki yorganı yırttı.

Aidan homurdanarak yastığını kenara itti, arkasını döndü ve... kaşlarını çatı.

"Neden omzuna atılmış bir kadın var?" Aidan, artık Lucifer'la konuşmayan huysuz kadına sanki bu bir cezaymış gibi meraklı bir bakış fırlatarak sordu.

"O bir iyilik," dedi, her ne kadar bunun çok daha açık olması gerektiğini düşünse de.

"Bu iyiliğin bir adı var mı?" Aidan gözlerinde Lucifer'ın pek de umursamadığı hesapçı bir parıltıyla sordu.

"Tam bir baş belası," dedi ve Rebecca'nın bu hakaret karşısında tüm vücudunun sertleşmesinden sapıkça bir zevk aldı.

Bir şeyler söylemek istiyordu, muhtemelen ona defolup gitmesini söylemek için can atıyordu ama onu serbest bırakmayı reddettikten sonra onunla bir daha asla konuşmayacağına söz verdiği için hiçbir şey söylemedi. Neden bu tehdidin onun üzerinde işe yarayacağını düşündüğünü asla bilemeyecekti. Bunu söyler söylemez, tüm bu saçmalığın dibine inene kadar onu serbest bırakmayacağını garanti etmişti.

"Pain in the Ass iyilik mi?" Aidan sordu oturdu.

"Hastalık hastası olduğunu düşünüyor," dedi ısrarak.

Kızın öfkeyle bir şeyler homurdandığını duyunca gülümsedi.

"Öyle mi?" Aidan gerçek bir merakla sordu.

Öyle

miydi?

Muhteme

len.

En azından, hep böyle düşünmüştü, ama Bu gece kendine hastalık hastası demesi hiç hoşuna gitmemişti ve nedenini anlayamıyordu. Başını sallayıp, dünyanın geri kalanının zaten bildiği bir şeyi nihayet anladığı için onu tebrik etmeliydi ama bunu söylerken yüzünde beliren o kaybolmuş ifade, gerçekten bir şeyler olup olmadığını merak etmesine neden oldu.

"Hayır," dedi, küçük şeytana gerçekten inandığını fark edince şaşırdı.

Eğer hastalık hastası olduğunu açıkladığında birazcık bile mutlu görünseydi, adam hemen oradan uzaklaşır, mutlu bir şekilde ellerini ondan çekerdi ama öyle yapmamıştı. Bunu söylediğinde gerçekten mutsuz görünüyordu ve bu bile ona belki de numara yapmadığını gösteriyordu.

Aidan ayağa kalktı ve esnemeye çalışarak, "Sabah ofisimden bir randevu alın ve ne yapabileceğimize bir bakalım," dedi, yanlarından geçip banyoya doğru yürürken, ama ne yazık ki bu onun için işe yaramayacaktı.

Kardeşinin bu konuda neden bu kadar zorluk çıkardığını merak ederek, "Sabah oldu," dedi.

"Yap. Bir. Randevu al," diye ısırdı normalde düşünceli olan ağabeyi, her kelimeyi vurgulayarak ve bunu babasına söylemek yerine neden buraya geldiğini merak etmesine neden olarak.

Muhtemelen ışıkları yakar yakmaz babası kışına tekme basacaktı. Tanrım, ailesi bazen çok uğraşüyor, diye düşündü ve sabah ofis açılana kadar bekleyip onu içeri sürüklemeye karar verdi.

--*

"Aç şu lanet kapıyı!" diye bağırdı son yirmi dört saat içinde aklını yitirdiği anlaşılan adam kapılarına vurmaya devam ederken.

"Evet, hemen halledeyim," dedi, Mojo'nun üzerinden geçerken esnemesini bastırarak, tembel köpeğin büyük karnını ayağıyla birkaç saniye ovabilmek için durakladı.

Alışkın olduğu korkunç horultular bir anlığına kesildi, böylece adam zevkle inleyebildi, ama daha kadın karnını iyice ovmayı bitirmeden adam yeniden horlamaya başlamıştı bile. Gülümseyerek odaya girdi

mutfaktan bir kola aldı, şu anda kapısını yumruklayan ve beş dakika içinde kışını kaldırıp kardeşini görmeye gitmeye hazırlanmazsa boynunu kırmakla tehdit eden piç kurusu onu bu sabah dörde kadar ayakta tuttuğı için umutsuzca buna ihtiyacı vardı.

Normalde akli başında olan ve son derece pislik olan bu adamın onu bu şekilde sürüklemesine neyin sebep olduğunu hâlâ anlayamıyordu. En büyük korkusunu itiraf ettiğinde aslında beklediğı şey adamın başını sallaması, kovulduğunu hatırlatması ve ona iyi bir hayat sürmesini söylemesiydi.

Tamam, "iyi bir hayatın olsun" kısmı biraz zorlamaydı ve o da bunun farkındaydı ama hayatını değıştiren büyük açıklamasından sonra ondan ellerini yıkayıp gitmesini beklemişti. En azından bunu ummuştu ama hayat bir kez daha ona kötü bir oyun oynamış ve tam da film güzelleşmeye başlamışken onu tekmeleyerek ve çıglıklar atarak dairesinden dışarı sürükleyerek gerçekten berbat olan gününü daha da eğlenceli hale getirmeye karar vermişti.

"Aç şu lanet kapıyı!" diye bağırdı şaşırtıcı derecede ısrarcı piç kurusu.

Onu hasta olacağına inandırarak kaçışını kolaylaştırmayı başardıktan sonra gerçekten pes edeceğini düşünmüştü. Birkaç saniye içinde ayağı kalkmıştı ve adam aralarına on beş metre kadar mesafe koymuştu. Bu pek de iyi bir başlangıç sayılmazdı ama dairesine ulaşması ve kapıyı tam zamanında kapatması için yeterliydi.

Hızlıydı, çok hızlıydı ama neyse ki şans bir kez olsun onun yanındaydı. Nefes nefese dairesine girmeyi başarmış ve adam kapıyı itip açamadan sürgüyü kaydırarak kapatmayı başarmış ve onu, hiç alakası olmayan bir randevuya gitmek için ayrılma vakti gelene kadar rehin tutmayı planladığı dairesine sürüklemişti.

Doktorlarla, testlerle ve tüm bu saçmalıklarla işi bitmişti. Hastalık hastası olabilirdi ama mazoşist değildi. Kendisini bir daha böyle bir cehenneme sokmaya asla razı olamazdı. Ona göre yirmi dokuz yıl ona fazlasıyla yetmişti.

"Şimdi ne yaptın?" Melanie büyük açık mutfığa doğru sendeleyerek yürürken bitkin görünüyordu.

Masumca göz kırparak, "Neden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Aç şu lanet kapıyı!" Rebecca orada durmaya devam ederken Lucifer bağırdı, masum görünüyor ve Lucifer'ın psikotik krizini fark etmemiş gibi davranıyordu.

"Neden sabahın sekizinde kapımızı yumrukluyor?" Melanie sordu, dikkati tezgâhın üzerinde duran açılmamış bir kutu Pop Tarts'a odaklandığı için pek de endişeli ya da ilgili görünmüyordu.

"Oh, o mu?" dedi omuz silkerek. "Beni istiyor."

Melanie yeni bir paket Pop Tarts çıkarıp ekmek kızartma makinesine yönelirken dalgınca başını salladı. "Bu çok güzel."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi ve masadan iPad'ini kaptığı gibi kanepeye yöneldi, aklını bir süreliğine her şeyden uzaklaştırmaya ve bir sonraki adımını belirlemeye kararlıydı.

"Senin işte olman gerekmiyor mu?" Melanie kanepede onun yanına oturup kanepeyi kaplayan çok sayıdaki battaniyeden birini kucağına çekerken sordu.

"Kovuldum," dedi Rebecca iş ilanlarına bakarken, fedai olmak için gereken özelliklere sahip olup olmadığını merak ediyordu. Saati on beş dolara bunu öğrenmeye hazırdı.

"Yani? Bu neden işte olmadığını açıklamıyor," dedi Melanie uzaktan kumandayı kapıp çalıştırırken.

Sonunda pes edip Netflix'e girene kadar iki yüzden fazla kanal arasında gezindiği sabah ritüeli.

"Bir değişikliğe ihtiyacım olduğuna karar verdim," dedi omuz silkerek ve dün gece Lucifer'a yaptığı itiraftan ya da yeni bir başlangıç yapmak istediğinden bahsetmemenin en iyisi olacağına karar verdi, böylece kimsenin onu tanımadığı ve kısa bir süreliğine de olsa hiçbir sorunu yokmuş gibi davranabileceği yeni bir yere başlayabilecekti.

"Ama sen Fire & Brimstone'u seviyorsun," diye hatırlattı Melanie ona, bu sabah hiç ihtiyacı olmayan bir şeydi bu.

"Ve eminim ki bir sonraki yeri de aynı derecede seveceğim," dedi küçük bir gülümsemeyle, kalifiye olmadığı tüm iş ilanlarını gözden geçirmeye devam ederken.

"Belki sen-" Melanie öneride bulunmaya başladı ama inatçı piç koca ağzını açarak her şeyi mahvedince söyleyecekleri yarım kaldı.

"Şu lanet olası doktor randevusuna gidiyorsun!" diye bağırarak onun kaderini mühürledi, çünkü en iyi arkadaşı hakkında bildiği bir şey varsa o da Melanie'nin onu ne kadar kızdırırsa kızdırırsın ondan asla vazgeçmeyeceğiydi.

Bölüm 8

"Çekil," dedi nankör kadın ona dik dik bakarken, muhtemelen gözünü korkutmaya çalışıyordu, ama bu onun umurunda değildi, çünkü değildi.

"Hayır," dedi sadece, amirinin ona gönderdiği mesajları okuyor ve işlerin yolunda gidip gitmediğinden emin olmak için oraya hızlı bir ziyarette bulunup bulunmayacağını merak ediyordu.

Rebecca on beş kaçma girişiminde bulunmasaydı, bencilce onun bu tıbbi gizemi çözme çabalarını mahvetmeye çalışmasaydı muhtemelen bunu yapardı. Düşüncesiz kadın, diye düşündü iç çekerek, muhtemelen kendisinden daha çok nefret edilen amiri Adam'a birkaç saatliğine oraya geri dönemeyeceğini bildiren bir mesaj gönderirken.

"Bak, burada yapmaya çalıştığın şeyi takdir ediyorum, gerçekten ama bunun kesinlikle seninle bir ilgisi yok. Gitmek istersem giderim ve bu seni ilgilendirmez. Bu yüzden, yolumdan çekilersen gerçekten minnettar olurum," dedi, orada durup onun itaat etmesini beklerken sesi tamamen mantıklı geliyordu. Başka biri olsaydı muhtemelen onu bu muayene odasında rehin tutmayı tekrar düşünürdü ama burada Rebecca Shaw'la uğraşıyordu ve bu onun kendi iyiliği içindi.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi, et satıcılarını değiştirmesi gerekip gerekmediğini merak ederek.

"Gerçekten öyleyim," dedi, gözlerini dikip ona bakarken.

Onu.

"Tekrar düşünün," dedi ve genel olarak maliyet değişimi haklı çıkarmaz.

"Bak," dedi, adamın yüzüne bakarak, ya da en azından bakmaya çalıştı, ama adam ona on santim kadar yaklaştığı için

"Ben senden hoşlanmıyorum, sen de benden hoşlanmıyorsun. Yani-"

"Bekle," dedi peşine takılmak isteyen ve Rebecca'nın başarısız kaçış girişimleri sırasında şaşırtıcı derecede yardımcı olan Melanie, arkadaşının tiradını bölerek, "sana aşık olduğumu söylediğini sanıyordum."

Kaşlarını çatarak telefonundan başını kaldırdı, kadının bu işten nasıl sıyrılacağını merak ediyordu ama yüzündeki öfkeli ifadenin birden hesapçı bir ifadeye dönüştüğünü fark etti. Bu bakışı fark ettiğinde kendi ifadesi de meraktan şüpheyeye dönüştü. Bu, onun ailesinden aptalca evlenen kadınların çoğunun hayatlarının aşkını sikip atmadan hemen önce takındıkları bakışla aynıydı.

Bu bakıştan gerçekten hoşlanmamıştı.

"Öyle," dedi üzgün bir iç çekişle, o kadar masum görünüyordu ki neredeyse inanacaktı ama neyse ki kiminle uğraştığını hatırladı.

"Değilim," diye ısrarak ona bakarken, kardeşinin ya da babasının ofiste bir yerlerde ödünç alabileceği bir fıçı kutsal suyu olup olmadığını merak ediyordu.

Gerçekten öldürülmesine neden olacak acıyan bir bakışla, "Gerçekten utanmana gerek yok, Christopher. Bana deliler gibi aşıksın ve bence bu çok tatlı. Gerçekten öyle. Bu duygulara karşılık veremem, çünkü," omuz silkmek için durakladı, "sadece benim tipim değilsin."

Melanie'nin gülmemek için kendini zor tutarak attığı kahkahayı duymazdan geldi ve Rebecca'ya ters ters baktı. Onun tipi değil miydi? Lütfen.

Adamın kesinlikle onun tipi olduğunu biliyordu. Sadece uzun boylu, yakışıklı, kaslı erkeklerle çıkıyordu ve o da bu kategoriye fazlasıyla uyuyordu. Eğer bir şey varsa, o onun tipi değildi. Tipinin ne olduğundan tam olarak emin değildi çünkü bunu gerçekten hiç düşünmemişti ama biliyordu ki

onun canını sıkan yarı zamanlı bir garson değildi!

"Eminim bir gün bu duygularına karşılık verecek biriyle tanışacaksın," diye devam etti, belli ki onu öldürmesi için alay etmenin bu randevudan kurtulmanın en iyi yolu olduğuna karar vermişti, "ama o kişi ben değilim."

Tanrım, onu tekrar kovabilmeyi ne kadar isterdi ama bu hayali tekrar gerçekleştiremeyeceğine göre, bir sonraki en iyi şeyi yapacaktı. O küçük veledin bu doktor randevusundan kaçamayacağından emin olacaktı.

"Bak, neden gidip bekleme odasında oturmuyorum? Böylece yalnız kalırsın, belki ihtiyacın olursa ağlarsın, ha? Kulağa nasıl geliyor?" diye sordu şimdiye kadar duyduğu en kibirli ses tonuyla ve tek düşünebildiği ailesinin onun üzerinde hiçbir etkisi olmadığı oldu.

"Sen şeytansın, bunu biliyorsun, değil mi?" dedi başını umursamazca sallayarak ve telefonuna bakarak, onun tuhaf tartışmalarından birine daha girmeyi reddetti.

"Evet," dedi derin bir iç çekerek, "biliyorum ve muhtemelen bu yüzden bana aşıksın."

"Uh, huh," dedi dalgınca, soruyu cevaplamayı reddederek

Yem.

"Senden oldukça etkilenmiş görünüyor," dedi Melanie.

diye ekledi, ama ikisi de bunu sadece canı sıkıldığı için yaptığını ve Rebecca'yı onun kafasını sikmeye teşvik etmenin onu eğlendirdiğini biliyordu.

Rebecca neredeyse üzgün bir ses tonuyla, "Onu gerçekten kıskırtmak istememiştim," dedi.

Tanrım, çok iyiydi.

"Standartlarını düşürmek istememen gerçekten çok kötü," dedi Melanie ve evet, ondan nefret ediyordu.

"Biliyorum, değil mi?" Rebecca, onları cesaretlendirecek bir şey söylemeden önce dişlerini gıcırdatmasını sağladı.

Standartlarını mı düşürsün?

Bu tam bir saçmalıktı, çünkü onun gibi birini bulduğu için şanslıydı. Bunu ona söyleyecekti ama bir kez daha, durumu daha da kötüleştirecek bir şey söylemeyi ya da yapmayı reddediyordu ve deneyimlerinden her zaman daha kötüye gidebileceğini biliyordu.

Melanie, "Her zaman başka biriymiş gibi davranabilirsin," diye önerdi ve evet, bu işe yaradı.

"Üzgünüm ama hastalık hastalarından hoşlanmıyorum," dedi ve dikkatini bir kez daha telefonuna vermeden önce hızlıca ona göz kırptı, sıkılmış görüldüğünden ve az önce bir çizgiyi aştığını gerçekten umursamadığından emin oldu.

--*

"O... o gerçekten sana hastalık hastası mı dedi?" Melanie orada öylece durmuş, gülümsememek için kendini zor tutarken sersemlemiş bir sesle sordu, çünkü adam ona ayak uydurabileceğini düşündüğünde gerçekten de çok sevimli oluyordu.

Aslında, saklamaya bile çalışmadığı o küçük kendini beğenmiş ifadeye bakılırsa, bu maçı kazandığını düşünüyordu. Yanılıyordu. Aksine, işleri daha da ilginç hale getirmişti, bu da ona bu oyunun kurallarını öğretme zamanının geldiği anlamına geliyordu.

Ne yazık ki bunun başka bir zamana kadar beklemesi gerekecekti çünkü şu anda onlar tekrar umutlanmasına neden olacak bir şey söylemeden ya da yapmadan önce buradan gitmesi gerekiyordu. Artık bunu yapamazdı ve yapmayacaktı da. Son sefer gerçekten de son seferdi ve Melanie ya da böbürlenen piç ne isterse istesin, onun işi bitmişti.

Bu düşünceyle Melanie'ye döndü. "Arabaya gidip çantamı getirebilir misin?" diye sordu,

Rebecca'nın Lucifer'in taşaklarına saldırmasını beklediği için en iyi arkadaşını gafil avladı.

Kaşlarını çatarak, çünkü açıkça şiddetli bir yanıt bekliyordu, "Az önce ne dediğini duymadın mı?" diye sordu.

"Evet, tabii," diyerek konuyu geçiştirdi, çünkü şu anda odaklanması gereken daha önemli şeyler vardı. "Çantam mı?" diye sordu, en iyi arkadaşına Melanie'nin hoşuna gideceğini bildiği umutlu bir ifade gönderirken alt dudaklarını çiğniyordu.

Melanie derin bir iç çekerek çantasına uzandı ve anahtarlarını çıkardı. "Pisliğin teki," dedi sertçe, Lucifer kenara çekilip geçmesine izin verirken ona ters ters baktı.

O gittikten ve kapı kapandıktan sonra arkasına yaslandı ve bu odaya girdiklerinden beri ilk kez telefonundan başını kaldırdı. "Çanta getirmedin," diye hatırlattı ona, sanki bunun onun için bir anlamı olmalıymış gibi.

"Eh," dedi, kaçmasına yardımcı olacak bir şey bulmak için odaya göz gezdirirken, "bana bir tane kapma şansı vermediniz. O kadar hırpalamaya rağmen."

"O küçük sinsi aklın neyin peşinde?" diye sordu, az önce kendisine pislik denmesini gerçekten umursuyormuş gibi görünmüyordu. Yine de daha kötülerini de söylenmişti.

"Kaçın," dedi, bunun kesinlikle bir anlamı olmadığını görerek.

Yalan söylüyorsun.

"Cevap istemiyor musun?"

"Ben cevabımı çoktan aldım," dedi, bunu dileyerek bir penceresi ya da arka kapısı vardı.

"Yanlış cevaptı," dedi kendinden emin bir şekilde, bu da onu kıkırdattı çünkü onun her zaman hastalık hastası ya da en azından deli olduğunu düşündüğünü biliyordu.

"Peki cevabın geçen seferkinden farklı olacağından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu ve kaçmaktan vazgeçerek köşedeki sandalyeye oturup doktoru beklemeye karar verdi. Sigorta şirketinin yaptırmak isteyeceğİ pahalı testleri karşılamayacağını ve artık işsiz olduğunu öğrenir öğrenmez, bu randevunun rekor sürede biteceğini hissediyordu.

"Peki ya cevap farklı gelirse?" diye karşılık verdi, sanki böyle bir şeyin olma ihtimali çok düşükmüş gibi.

"Olmayacak. O yüzden burada olmanın bir anlamı yok," dedi sabırsızlıkla, doktorun neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ediyordu.

"O zaman eğer buna bir şans verersen sana işini geri vereceğimi söylesem ne dersin?" diyerek onu anında gafil avladı ve kendisiyle dalga geçip geçmediğini merak etmesine neden oldu, ancak yüzüne bir bakış ona bilmesi gereken her şeyi anlattı.

Kanıtlaması gereken bir şey vardı.

Hayır demeli, çekip gitmeli, yeni bir iş bulmalı ve geçmişinin onu takip etmemesini ummalıydı ama Melanie bu sabah bir konuda haklıydı. Fire & Brimstone'u gerçekten seviyordu. Bunu kabul etmekten ne kadar nefret etse de, muhtemelen ona bu cehennemi tekrar yaşamayı düşünmesini sağlayacak dünyadaki tek şeyi teklif etmişti.

Muhtemelen bu teklifi bir daha yapmayacağını bildiğinden, başını salladı ve nezaketle, "Sadece zamlarla birlikte gelirse," dedi.

Bölüm 9

İki ruh ezici hafta sonra.

"Arka köşedeki masalara birkaç bilgisayar koysak nasıl olur?" diye sordu kendi kişisel cehennem versiyonu dikkati dağılmış bir şekilde, geniş açık yemek alanının etrafına bakmaya devam ederken, yapacak daha fazla değişiklik arıyordu.

"Hayır," dedi sertçe, dün geceki satışlara bakarken çizburgerinden bir ısırik aldı, kadının ipucunu anlamasını ve onu rahat bırakmasını umuyordu.

"Yeni bir müşteri kitlesi getirebilir," dedi, son iki haftadır aşık olduğu üç kelimeyi kullanarak.

"Hayır, olmaz," dedi, neden onu beş dakikalığına yalnız bırakmadığını merak ediyordu, böylece öğle yemeğinden sonra atıştırmalığının tadını huzur içinde çıkarabilirdi.

"Ama bedava internet dağıtırsan olabilir ve-" son zamanlarda geliştirdiği o heyecanlı ses tonuyla anlatmaya başladı, otuz saniyenin altında bir sürede en son fikrini açıklamaya çalışacağını söyleyen ses tonu, sanki bu bir şekilde evet demesini sağlayacakmış gibi.

Olmazdı.

Yaptığı şey ise başını fena halde ağrıtmaktı. "Böyle bir şey olmayacak," dedi. gitmesine izin verirdi.

Adam aklını kaçırmadan önce gerçekten durması gerektiğine karar verdi, içkisine uzandığında boş olduğunu gördü. Barın diğer ucunda meşgul olan barmene ters ters bakarak onun yerine kolasını aldı ve bitirdi. Adamın içkisini çalmış olmasından rahatsız olmuş gibi görünmeyen barmen, barın etrafında dolaşarak ikisinin de bardaklarını yeniden doldurdu ve restoranını iyileştirmek için yeni yollar aramaya devam etti.

Yine de, son iki haftadır, sürekli canını sıktığı için onun yemeğini çalmak zorunda kalmıştı. İlk başta orada öylece durmuş, bakışlarını ondan çaldığı yemeğe çevirmiş ve yemeğini çaldığını söylemeden önce tekrar geri dönmüştü. Adam bakışlarını onunkilere kilitleyip yemeğin geri kalanına da el atınca, kadın iç çekerek omuz silkti ve satış işine geri döndü.

"Brunch büfesi hakkında daha fazla düşündün mü?" diye sordu gazozunu tekrar önüne koyarken.

Bardağını eline alarak bu fikirden duyduğu tiksintiyi bastırdı ve "Hayır" dedi.

"Bu iyi bir fikir," dedi restoranın etrafına bakmaya geri dönerken, bir kez daha ona ihtiyacı olduğunu kanıtlamaya kararlıydı.

Gerçekten istemiyordu ve bunu belirtebilirdi ama bu muhtemelen onu daha fazla çaba göstermeye teşvik edecekti ve bunu kesinlikle istemiyordu. Bugün onun haklılığının kanıtlanacağı gündü ve o da onu kovmaması için ekibin önemli bir parçası olduğunu göstermek adına elinden gelen her şeyi yapmaya çalışıyordu.

Son kısım, ona neden aklını kaçırdığını sorduğunda söylediklerinin bir özetiydi. Test sonuçlarını öğrendiklerinde adamın onu hemen kovacağından endişe ediyordu. Normalde muhtemelen bunu yapardı, çünkü kızın onu sinir etme eğilimi vardı, ama kendini bir kez daha ahlaki bir ikilem içinde bulmuştu.

Yapmak istemediği bir şeyi yapmayı kabul ettikten sonra onu kovmak... yanlış hissettirdi. Bunu açıklayamıyordu ve hoşuna da gitmiyordu ama öyleydi işte. Onu kovmayacaktı ve muhtemelen bunu ona söylemeliydi, böylece endişelenmesine gerek kalmayacaktı, ama bu sadece daha fazla

sorunlar. İşinin güvende olduğunu bilmemesi en iyisiydi, aksi takdirde muhtemelen arkasından iş çeviren sinsi kadınla uğraşmak zorunda kalacaktı ve dürüst olmak gerekirse, onu bu şekilde daha çok seviyordu.

Hâlâ onun canını sıkıyor olsa da, en iyi davranışını sergiliyordu. Şimdiye kadar, son iki hafta içinde onun arkasından iş çevirmemiş, büyük bir şey yapmamış, o lanet panoyla ya da o masum gülümsemesiyle onu idare etmeye çalışmamıştı.

Mükemmeldi.

"Yeni tatlı menüsü mü?" diye sordu, belli ki kendini tekrar etmeye başladıkça çaresizleşiyordu.

"Tatlı menüsünde bir sorun yok," dedi ve tatlı menüsünü değiştirmeyi düşünmesine rağmen dikkatini tekrar önündeki evrak işlerine verdi. Bunu ona söylemeyecekti, çünkü bu sadece onu cesaretlendirecekti.

"Pastaya ihtiyacı var," dedi kesin bir ifadeyle. "Turtaya ihtiyacı yok."

Ama gerçekten öyleydi.

Kahretsin, şimdi canı tarta çekti.

"Senin çalışıyor olman gerekmiyor mu?" diye sordu, kardeşi test sonuçlarıyla gelmeden önce sokağa inip birkaç tarta alacak vakti olup olmadığını merak ediyordu.

"Bugün benim izin günüm," dedi ağır bir iç çekişle ve barın etrafından dolaşıp onun yanındaki tabureye oturdu.

"O zaman burada ne işin var?"

"Zaman öldürmek ve Jane ile Erin'i idare etmek, böylece ara verebileceklerdi," dedi ve tabağından bir kızartma çalarken bir başka omuz silkme hareketiyle, onun intihara meyilli olup olmadığını merak etmesine neden oldu.

Kadının, tabağının on iki santim yakınına kadar gelme cüretini göstermiş olması bir an için dikkatini dağıtınca başını evrak işlerinden kaldırıp yemek salonuna baktı. Yemek alanı tıklım tıklımdı ama müşteriler gülümsüyordu, yiyeceklerini almışlardı, içecekleri doluydu ve görünürde bir garson yoktu.

"Şu anda dört garson çalışıyor olmalı," diye mırıldandı kendi kendine, herkesin nerede olduğunu merak ederek.

"Evet, evet gerçekten olmalı," diye hemen kabul etti Rebecca. "Ama Tammy hasta olduğunu söyledi ve Jenny de dün gece işi bıraktı..."

"Jenny istifa mı etti?" diye sordu, yüzünü hayal etmeye çalışıyordu ama kim olduğunu bir türlü hatırlayamıyordu.

"Dün onu ağılattın mı?"

Hayır, bu yine de yardımcı olmadı. "Peki istifa etti mi?" diye sordu, nasıl olup da küçük bir eleştiriyi kaldıramayan garsonları işe almaya devam ettiğini merak ederek.

"Evet, düşünsene," dedi kuru bir sesle, dikkati kapıya kayarken, iki garson kız gülümseyerek ve plastik bir paket servis kutusu taşıyarak içeri giriyordu.

"Bizi koruduğun için çok teşekkür ederiz Rebecca," dedi Jane sıcak bir gülümsemeyle, paket servis kutusunu Rebecca'nın önündeki barın üzerine koyarken.

"Rica ederim," dediğini belli belirsiz duydu Rebecca, orada oturmuş kutuya bakarken, neden elma, tarçın, balkabağı ve vanilya kokusu aldığını anlamaya çalışıyordu.

"Melanie kardeşinin bana şeker hastası olduğumu söyleyeceğini düşünüyor," diye açıkladı barın üzerinden uzanıp çatal bıçakları alırken.

"Bunu çoktan yakalamış olmaları gerekirdi," diyerek bunun bir tür Danimarka malı olup olmadığını merak ettiğini belirtti.

"Ben de öyle dedim ama o öyle olduğuna karar verdi," dedi iç çekerek ve kapağını açıp-

"Oh, Tanrım," diye inledi önündeki güzel manzarayı seyrederken.

Üç, hayır dört, büyük dilim balkabağı ve elmalı turtanın üzerine bol miktarda Fransız vanilyalı dondurma. Tüm o lapa lapa, tereyağı kabuk onun dikkatini çekmek için yalvarıyor.

"İşte," dedi, ikinci bir kaşık saplayarak Dondurma.

İki kez söylenmeye ihtiyaç duymamak ve Kadının ondan paylaşmasını beklediği gerçeğini görmezden gelerek, elini daldırdı.

Bir dilim balkabağı turtasını mideye indirirken, "WebMD'de çıldırmış ve tüm semptomlarımın Tip II diyabet için mükemmel bir eşleşme olduğuna ikna olmuş" dedi.

"O kadar ikna olmuş, ha?" diye sordu balkabağı turtasından bir ısırık alırken.

Tanrım, bu çok güzeldi. Bu turtayı nereden aldıklarını bulması ve restoran için oradan sipariş vermeye başlaması gerekecekti.

"Evet, bunun ne olduğundan o kadar emin ki benimle birlikte diyabetik diyete girmeye, şekeri ve diğer tüm saçmalıkları azaltmaya söz verdi."

"Tatlıya düşkün değil mi?"

Başını sallayarak, üzerinde çalıştığı turta lokmasını bitirdi ve "Hayır, o karbonhidrat bağımlısı, kek, kurabiye, muffin, çörek gibi şeylere. Destek olmak için şeker hastası olursam bunları azaltmaya karar verdi."

"Çok nazik," dedi dalgınca, beş besin grubundan birini herhangi biri için bırakmaya istekli olduğundan emin değildi.

"Evet, sanırım," dedi, orada oturup turtaya bakarken dalgın dalgın küçük bir parça kopardı, düşünceli görünüyordu.

"Bu yüzden mi turta yiyorsun? Olur da pozitif çıkarsa diye mi?" diye sordu, göz ucuyla onu izleyerek.

Elindeki ekmek parçasını küçük bir kırıntı yığınınna dönüştürmeye devam ederken omuz silkti. "Stresli olduğumda çok fazla yeme eğilimim var."

"Anlıyorum," dedi, turta ve dondurmanın geri kalanını bitirirse kabalık olarak değerlendirilip değerlendirilmeyeceğini ve neden birdenbire umursadığını merak ediyordu.

"Evet," diye mırıldandı, biraz solgun görünmeye başlamıştı. "İyi misin?" diye sordu adam. Ama öyle değildi. Bu bakışı çok iyi biliyordu. En yakın tuvalete koşmak üzereydi ve Melanie'nin onun şeker hastası olduğu konusunda haklı olup olmadığını merak ediyordu.

Uzanıp taburesini çekti, kız mırıldanarak "Teşekkürler" dediğinde başını salladı ve kızın tuvaletlerin ve üst kata çıkan arka merdivenlerin bulunduğu restoranın arka tarafına doğru koşmasını izledi.

İç çekerek dikkatini turtaya geri verdi ve çatalını dalgınca turtaya saplarken, eğer onu kırmadan önce bu işi çözmezse kardeşinin kışını tekmelemeye karar verdi.

Bölüm 10

"Mojo, çekil," dedi zayıf bir sesle, yatağa uzanıp yan tarafına kıvrılırken, Mojo onun isteğini görmezden gelip tam tersini yaptığında, uzanıp neredeyse onu yataktan ittiğinde hiç şaşırmadı.

"Teşekkürler," dedi kuru bir sesle ve yatak odasına giderken rahatça ölebilmek için bir kutu kola almadığı için kendine kızdı.

"Mojo, git annene bir kola getir," dedi gözlerini kapatıp kendi içine kıvrılırken, köpeğin ona izin verdiği küçük alan için şükrederek.

Belki de yeniden itaat derslerine başlamalıydı, ama neredeyse iki yaşında olan bu çocuk muhtemelen kendi yöntemlerine alışmıştı. Belki de buzdolabındaki tüm artıkları yemesine izin vereceğine söz verirse yatağı ona bırakabilirdi? Yataktan sürünerek kalkıp mutfağa kadar olan otuz kadar metreyi yürüyüp geri dönmek gibi yorucu bir görev için zihinsel olarak kendini hazırlarken denemeye değer diye düşündü.

Odası için bir mini buzdolabı almayı gerçekten düşünmesi gerekiyordu.

İnleyerek, hayır, şu anda ne kadar acınası görüldüğünü gerçekten umursamıyordu, gözlerini açtı ve sırt üstü dönmeye çalıştı ama Mojo'nun devasa pençeleri onu durdurdu. Sonuçta bunun çok fazla iş olduğuna karar vererek gözlerini kapadı, yan tarafına doğru kıvrıldı ve karnının ne kadar acıdığından başka bir şey düşünmeye çalıştı.

"Mojo, çekil," dedi Lucifer, bırakın dairesini, yatak odasına bile davet etmediğinden emin olduğu bir adam.

Gözlerini açamayacak kadar hasta olan kadın, "Dinlemeyecek" diye homurdandı, tam o sırada sadakatin ne demek olduğunu anlamadığı belli olan iri köpeğin kendisinden uzaklaştığını hissetti.

onu. Birkaç saniye sonra Mojo'nun yataktan inerken homurdandığını duydu.

"Buraya nasıl girdin?" diye sordu, birkaç sorusu olmasına rağmen, şu anda önemli olan tek soruyu sormaya karar verdi.

"Kapıyı açık bırakmışsın," dedi, yatağın yanına düştüğünü hissettiğinde, bu da tabii ki bir sonraki sorusuna yol açtı.

"Bana az önce benimle yatağa girmediğini söyle," dedi, yanılmış olması için dua ederek.

"Peki. Yapmayacağım," dedi ama o koca orospu çocuğunun tam da bunu yaptığını biliyordu.

"Çık dışarı," dedi, bu oyunu oynamaktan çok yorulmuştu.

Onu.

"Bunu yapamam."

"Nedenmiş o?" diye sordu, keşke daha önce Mojo'yu saldırmaması için eğitti ama şansı yaver giderse muhtemelen onu dinlemeyecekti.

"Çünkü turtamla işim henüz bitmedi," dedi bir lokma turtasının etrafında.

Bu ona paylaşmayı öğretir, diye düşündü acı acı, karnına kramplar girerken, kollarını karnının etrafına sarıp acının en kötüsüyle nefes almaya çalışmak zorunda kaldı. Buna alışkın olduğunu düşünebilirdiniz ama ağrı her vurduğunda bir öncekinden daha kötü hissediyordu. Uzaktan bile olsa yardımcı olan tek şey sıcak bir banyoydu ama şu anda küvete girmeye çalışmak çok canını yakacaktı.

Ayrıca, tüm enerjisini istenmeyen misafirini dışarı atmak için saklıyordu.

"Hemen döneceğim."

Ona zahmet etmemesini söylemek için ağzını açtı, ancak bu hareket gözyaşlarının daha fazla acı çekmesine neden olunca acı içinde nefesini tuttu.

karnına doğru. Tamam, belki de şu an onu kovmak için en iyi zaman değildi, diye karar verdi gözlerini sıkıca kapatıp acının yayılmasını engellemek için kollarını karnına daha sıkı bastırırken.

"İşte," dedi Lucifer, elini tutup soğuk bir şeyin üzerine koydu ama anında midesine daha fazla acı saplandı. Tekrar hastalanacağını düşündüğü için başını sallayarak elini geri çekti ve karnının üzerine koydu.

Onun bir şeyler mırıldandığını duydu ve sonra tekrar yatağı tırmandığını hissetti ve-

"Ne halt ediyorsun?" diye sordu, kendi kendine bunu hayal ettiğini söylerken tamamen hareketsizleşti.

"Yardıımı oluyor mu?" diye sordu, neden onunla birlikte yatağı girip onu kaşıklamanın iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü açıklamak yerine, kollarını sıkıca sarıp onu kendine çekti.

"Beni kesinlikle ürkütüyor!" diye tersledi, çünkü ona bunun aslında kendisine yardımcı olduğunu ve ağrısının bir kısmının azaldığını söyleyemiyordu.

"Bu benim sorularımı yanıtlamadı," dedi, onu sarışını ayarlayarak ve acıyı katlanılabilir hale getirerek.

Geçmedi ama en azından artık acı içinde çığlık atmasına saniyeler kalmış gibi hissetmiyordu.

Kız ona cevap vermeyince, çünkü yaptığı herhangi bir şeyin yardımcı olduğunu kabul etmeyi inatla reddediyordu, elini çekmeye başladı. "Sanırım yardımcı olmuyorsa..." dedi ve elini çekmeye devam ederken sözlerini yarıda bıraktı.

Duvara ters ters bakarak ve kendisiyle böyle oynadığı için o piçten nefret ederek adamın kolunu tuttu ve yerine çekti. "Yardıımcı oluyor! Mutlu musun?"

"Çok sevindim," dedi kıkırdayarak, kollarını tekrar ona sarıp sarmaladığında hoş bulmayı reddettiği bir kıkırdamayla.

"Pislik herif," diye mırıldandı onun tekrar kıkırdadığını duymak hoşuna gitse de. Bu kesinlikle onun pek sık yapmadığı bir şeydi ama yaptığında, tek yapmak istediği ağlamak olsa bile gülümsemekten kendini alamıyordu.

--*

"Sana getirdiğim kolayı ister misin?" diye sordu, cümlesini tamamlamasına fırsat vermeden kollarını sıkıca kavradığını fark etti ve ne kadar acı çektiğini anlamasını sağladı.

"Onu almak için bırakman mı gerekiyor?" diye sordu hafif bir duraksamadan sonra.

"Evet."

"O zaman hayır," dedi, daha rahat etmek için ona doğru kaydı.

Komodinin üzerindeki çalar saate bakarken iç çekti. Aslında aşağıda akşam yemeği için hazırlık yapıyor ve yeni bir garson tutmaya çalışıyor olması gerekiyordu ama burada, hayatında tanıdığı en büyük baş belasını tutuyordu. Buraya gelip onu kontrol etmesine neden olan şeyin ne olduğundan hâlâ emin değildi. Kız onun sorumluluğunda değildi ama nedense ona karşı korumacı hissediyordu ve bunu tam olarak açıklayamıyordu.

"Bir şey ister misin?" diye sordu, onu bu kadar acı çekerken görmekten nefret ediyor ve tüm bunların kafasında olduğunu söyleyen tüm o doktorların sorununun ne olduğunu merak ediyordu.

Lanet olası bir doktor değildi ve o bile bir şeylerin ters gittiğini görebiliyordu. Her zaman bitkin, hasta ve acı içindeydi. Onun numara yaptığını düşündüğü için bile kendini aptal gibi hissediyordu. Hiçbir zaman özel ilgi görmeye çalışmadı ya da bunu yapmaktan kaçmak için bir bahane olarak kullanmadı.

bir şey. Aslında, birisi bunu belirttiğinde genellikle sinirlenir ve etrafındaki herkes için hasta olduğu çok açık olsa bile her zaman hasta değilmiş gibi davranmaya çalışırdı.

"İyiyim," dedi sıkıca ve her zamanki gibi ne kadar acı çektiğini saklamaya çalıştığını biliyordu.

Tanrım, tam bir morundu.

"Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?"

İç çekerek, başını tam çenesinin altına gelecek şekilde onun arkasına geçti ve kendini ona dürüst bir cevap verirken buldu. "Bilmiyorum."

"Bir pislik olarak ününü mahvettiğinin farkındasın, değil mi?"

"Kimse öğrenmezse," dedi, onu gülümsetmeyi ya da güldürmeyi umarak, ama onun yerine sadece esnedi.

"Sırrın benimle güvende," dedi bir başka esnemenin ardından, adam biraz iş yapabilmek için onu uyumaya bırakmayı düşünürken, ama elini onun elinin üzerine sarma şekli, en azından bir süre daha burada olacağı gerçeğini kabul etmesini sağladı.

O uyuyana kadar bekleyecek ve sonra aşağı inip her şeyin halledildiğinden emin olacaktı, böylece kardeşi test sonuçlarını getirdiğinde burada olabilecekti, bu da onun gerçekten bir pislik olduğunu doğrulayacaktı.

Bölüm 11

"Rebecca, Dr. Bradford geldi," diye anons etti Melanie, sesi eğlenmiş gibi çıkıyordu, ki bu da öğleden sonra ilk iş olarak oldukça sinir bozucuydu. Akşam mı? Ne kadar zamandır uyuduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

"Ne?" diye mutsuzca inledi ve uyurken çok kötü bir şey olduğunu fark etti.

Kıçındaki bir el miydi?

Evet, evet öyleydi, bir gözünü açıp şüphelerini doğrularken, teslim olmuş bir iç çekişle fark etti. Hâlâ mışıl mışıl uyumakta olan Lucifer'ı yatak olarak kullanmakla kalmamış, uyurken bir ara elini gömleğinin altından sokup altılı gırtlakını yoklaması gerektiğini de hissetmişti.

Ya da belki de bu sekiz paket olarak kabul edilmeliydi? Evet, kesinlikle sekiz paket, diye karar verdi, kaslarının o çok sevdiği "V" şekline girip girmediğini öğrenmek istiyordu ama bu yanlış olurdu, çok, çok yanlış. Kabul etmek gerekir ki, bacağını onunkinin üzerine atması da muhtemelen yanlıştı, yine de işte buradaydı, neredeyse ona biniyordu.

Uyanmak için en kötü yol bu değildi ama yatağının üzerinde durup telefonuyla fotoğraf çeken sürtüğün unutmamasına izin vermeyeceği bir şey olduğu kesindi.

"Bu benim yeni profil fotoğrafım," dedi Melanie, sesi daha önce hiç duymadığı kadar mutlu çıkıyordu.

"Benimki de," dedi Lucifer'ın kardeşi Aidan, mükemmel bir fotoğraf çekmek için telefonuna açı verirken.

Birkaç saniye boyunca, gülümseyerek resimlerini karşılaştıran ikiliye baktı ve Aidan'ın kolay gülümsemesi ve canlı yeşil gözleriyle inanılmaz yakışıklı bir adam olmasına rağmen, kardeşi kadar çarpıcı olmadığını fark etti.

Belki de Lucifer erkekleri daha seksi kılmaya meyilli o katil havasını yaydığı içindir, diye düşündü birkaç saniye boyunca, onları öldürmenin ve o resimleri yükleyemedi telefonlarını yok etmenin artılarını ve eksilerini düşünürken bile.

"Karnını mı okşuyorsun?" Melanie bir fotoğraf daha çekerken sordu.

"Hayır!" Rebecca, elini cazibeyi görmezden gelmeye ve hareketsiz kalmaya zorlarken biraz fazla hızlı bir şekilde tersledi.

"Hı hı," dedi hain kaltak, bir fotoğraf daha çekerken.

"İşin bitti mi?" diye sordu, az önce patronuna sarkıntılık ederken yakalanmış olması umurunda değilmiş gibi davranarak.

Melanie fotoğraf çekmeye devam ederken başını iki yana sallayarak, "Hayır," dedi.

Rebecca Lucifer'dan uzaklaşıp doğrulduğunda, "Kötü kaltak," diye mırıldandı.

"Umm, eli hala kıkında," diye işaret etti Melanie hafifçe başını sallayarak ve bir başka korkunç fotoğrafla!

Gözlerini kırıştırtarak aşağı baktı ve evet, adamın eli kıcının etrafında kıvrılmıştı. Piyango kazanmış gibi görünen ikiliye tekrar baktı ve "Onu suçlayabilir misin? Gerçekten güzel bir kıcı var."

Melanie ciddiyetle onaylarken başını salladı, "Gerçekten öyle."

"Daha önce hiç bu kadar mutlu olduğumu sanmıyorum," dedi Aidan.
Her şeyi anlatan bir gülümsemeyle.

Lucifer muhtemelen gün bitmeden onu öldürecekti.

Yataktan kalkıp oturma odasına doğru ilerlerken "Neden bu işi bitirmiyoruz?" diye önerdi.

Özellikle de bunun nasıl sona ereceğini bildiği için.

*_*_*_*

"Testleri tekrar yapın!" diye bağırarak bir kadın onu çocukluğundan beri uyuduğu ilk uykudan uyandırdı.

"Hayır!" Lucifer sırt üstü dönüp saatin kaç olduğunu merak ederek ellerini yüzüne sürerken kardeşinin bağırıldığını duydu.

"Tekrar yap!" "Hayır!"

"Bunlar yanlış! Tekrar yap!"

"Hayır! Aman Tanrım, meme uçlarıma dokunmayı kes!" Aidan tüm yüksek notalara basarak çılgılık attı ve Lucifer'ın isteksizce ayağa kalkıp çılgınlıkların geldiği oturma odasına yönelirken iğrenerek başını sallamasına neden oldu.

"Burada neler oluyor?" diye sordu oturma odasına adım atarken.

"Geri al onu!" Melanie, kardeşinin meme uçlarını tutmaktan vazgeçerek fikrini değiştirmesini sağlamak için en iyi yaklaşımın yastıkları, battaniyeleri ve temelde kardeşinin kafasında iz bırakmayacak kadar yumuşak olan her şeyi fırlatmaya başlamak olduğuna karar verdi.

"Senin neyin var böyle?" Aidan fazladan sert bir yastığın önünden kaçmaya çalışırken talep etti.

Birçok şey, diye düşündü Lucifer bir esnemeye, önündeki manzaradan çoktan sıkıldığını itiraf ederek. Dikkatini kanepede oturan ve sanki az önce bir yük treni çarpmış gibi görünen kadına verdi. Kahrolası Aidan, diye düşünerek buzdolabına doğru yürüdü ve iki kola aldı. Kardeşine tek bir iş vermişti ve o da işi berbat etmişti.

O hastaydı. İki gözü çalışan herkes bunu görebilirdi ama bu lanet olası doktorlar işlerini nasıl yapacaklarını bilmiyorlardı. Kardeşinin bir istisna olduğunu düşünmüştü ama yanılmıştı, çünkü orada, kollarını çekilmiş dizlerine sarmış, kanepede oturuyordu ve tamamen kırılmış görünüyordu.

Kardeşinin yanından geçerken "İyi iş, pislik herif," dedi ve onunla daha sonra ilgilenmeye karar verdi.

"Bana yardım edecek misin?" Melanie saldırısına devam ederken Aidan çaresiz bir ses tonuyla talepte bulundu.

"Hayır," dedi, Rebecca'nın yanındaki kanepeye oturup ona bir kola uzatırken kardeşinin yardım ılığını çoktan duymazdan gelmişti.

Tek kelime etmeden kolayı aldı. Üstünü kapattı ve o da aynısını yaparken bir yudum aldı. Ona ne söylemesi gerekiyordu ki? Ona cevaplar vereceğine söz vermişti ama hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ onun hastalanmasına neyin sebep olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu ve en kötüsü, muhtemelen ağabeyinin ona söylediğı saçmalıklara inanıyordu.

"Özür dilerim Rebecca," dedi ona söyleyecek başka bir şey bulamadığında. Kadın cevap vermedi, oturduğu yerden bir yudum daha aldı, böylece adam başka bir şey söylemedi.

"Testler yanıştı!" Melanie kardeşine yastık fırlatmaktan vazgeçip onu özellikle kalın bir yastıkla dövmeye karar verirken bağırdı.

"Bak," dedi Aidan, aynı derecede kızgın görünüyordu ve Lucifer'ı şaşırtmıştı, çünkü normalde sakin olan kardeşinin soğukkanlılığını kaybettiğı bir zamanı hatırlamıyordu. "Testleri kendim yaptım ve hatta babama sonuçları iki kez kontrol ettirdim. Hoşunuza gitmeyebilir ama sonuçlar doğru. O yüzden siktir git başımdan!"

Melanie, kardeşine bu testleri nereye sokabileceğini söylemek için ağzını açtı ama Lucifer

yetti artık. "Çık dışarı."

Melanie bunun üzerine homurdandı. "Burası benim dairem dostum. Hiçbir yere gitmiyorum," dedi ama Aidan'ın bir bakışıyla gözlerini devirdi, ona pislik dedi ve Aidan'ı arkasından sürükleyerek kapıdan çıkardı.

Birkaç saniye içinde yalnız kalmışlardı ve Rebecca hâlâ bir şey söylememiştir. Görünüşe göre onuncu sınıftaki fen öğretmeni haklıydı, o gerçekten de şeytanın yeniden doğmuş haliydi. Burnunu ait olmadığı bir yere asla sokmamalıydı. O her şeyi olduğu gibi kabul etmişti, ama o bunu bırakmamıştı. Onu istemediği bir şeyi yapmaya zorlamak zorunda kalmıştı çünkü gerçeği bilmek zorundaydı ve şimdi ona bir bakın.

Kırık, depresif ve-

"Çölyak hastasıyım," dedi yüzünde hızla kaybolan sulu bir gülümsemeyle.

"Tanrım," diye yemin etti, uzanıp hıçkıran kadını kendine doğru çekti, böylece kollarını ona dolayabilecek ve ağlarken ona sarılabilecekti.

"Aklımda değil," diyerek kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı. "Aklımda değil!" diye bağırdı kırık bir kahkaha atarak, adam orada oturmuş gülümsüyordu, ona sıkıca sarılmıştı ve Çölyak hastalığının ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmamasını umursamıyordu, hele de ona böyle sarılmışken.

"Teşekkür ederim Christopher," diye fısıldadı yanağına yumuşak bir öpücük kondururken ve o anda gerçek adıyla çağrılmaktan gerçekten rahatsız olmadığını fark etti.

Kendisine Christopher demesine aldırmıyordu ama başka biri ona böyle seslenirse hiç doğmamış olmayı diletirdi.

Bölüm 12

Kadın aşığılanmaktan ölmeden önce gitmesi gerekiyordu. Yine de, eğer elini karnından çekmeyi aklından bile geçirirse, onu öldürmek zorunda kalacağına karar verdi, kanepede uzanırken, midesi şiddetli saldırısını sürdürürken ağzından yavaşça nefes alıyor, onu tuvalete ya da çöp kutusuna koşturmakla tehdit ediyordu.

Seçici değildi.

Yine de tam bir geri zekâlıydı, diye düşündü, uyuyormuş gibi yapmaya devam ederken yüzünü buruşturdu ama adamın elini ölümüne kavraması büyük ihtimalle onu ele veriyordu. Onun önünde böyle ağlamasının nesi yanlıştı? Eğer onun kucağına tırmanmaya, kollarını ona dolamaya ve bir saat boyunca omzunda hıçkırarak hıçkırarak ağlamaya karar vermeseydi muhtemelen o kadar da kötü olmazdı.

Tamam, midesinin yeniden hareketlenmeye başlaması ve ona daha önce yaptığı yemek seçimlerinden memnun olmadığını hatırlatması muhtemelen beş ya da on dakika kadar sürmüştü. Kollarını karnına sarıp yan tarafına kıvrılmak zorunda kaldığında Lucifer arkasına uzanmış, elini karnına koymuş ve bir şekilde her şeyi daha da kötüleştirmişti.

Son beş yıldır kendi eğlencesi için bu adama eziyet ediyor, öfkesine yenik düşmeden ve çok sevimli olduğunu düşündüğü o vahşi hırıltılardan birini çıkarmadan önce ne kadar ileri gidebileceğini görmekten büyük keyif alıyordu. Onun kafasını bilerek karıştırmıştı, çünkü kendine engel olamıyordu. Onda onu kendine çeken ve onu ne kadar zorlayabileceğini görmek istemesine neden olan bir şey vardı ve bu adam ona yardım etmek için her şeyi bırakan adamdı.

Bu konuda kesinlikle hiçbir şüphe yoktu... O tam bir orospuydu.

Tanrım, sadece kendi içine kıvrılmak ve kayboldu, ama etrafını saran güçlü kol buna izin vermedi. Onu güvende tutuyor ve hak etmediği halde onu koruyordu. İkisi de onun yüzünü bir daha görmek zorunda kalmasaydı muhtemelen sahip olduğu her şeyi ve her şeyi vereceğini bildiği halde ona yardım etmek için kendi yolundan çıkmıştı.

Özür dilemeliydi ama dürüst olmak gerekirse, ona yaşattığı her şey için birinden nasıl özür dileyebilirdi ki? Bunu inat olsun diye ya da ondan nefret ettiği için yapmamış olması önemli değildi, ki nefret etmiyordu. Yapmıştı, çünkü...

Onunla neden oynadığından gerçekten emin değildi. Önemli olan tek şey, ona yardım etmek için elinden gelen her şeyi yaptığı için kendini tam bir sürtük gibi hissetmesiydi. Ona iyi geceler dileyerek işleri kolaylaştırmalıydı, iyi olacağını ve ona ihtiyacı olmadığını söylemeliydi ama kelimeleri ağzından zorla çıkaramıyordu çünkü şu anda yalnız kalmayı kaldırabileceğinden emin değildi.

Yirmi dokuz yıllık cehennem ve her şey bir tahıla bağlıydı. Kendi kişisel cehenneminin çözümünün diyetinden bir besin kaynağını çıkarmak olduğuna hala inanamıyordu. Tüm o yıllar boyunca kendisinde ciddi bir sorun olduğunu düşünmüş, içten içe kanserden ya da daha korkunç bir şeyden öleceğinden korkmuştu, eğer bu mümkünse ve tüm bu zaman boyunca acı, yorgunluk ve bir gün daha dayanamayacağına inanmasının nedeni yediği bir şeydi.

Kendini aptal gibi hissetti.

"Miden daha mı kötü?" Lucifer elini karnına biraz daha sıkıca bastırırken onun için gerçekten endişeleniyor gibi bir sesle sordu.

Ona karşı bu kadar iyi davranmayı bırakmasını diledi.

Onu.

"Sorun değil," dedi, bir şey yokmuş gibi davranmaktan vazgeçerek.

uyudu ve boş televizyon ekranına bakabilmek için gözlerini açtı. "Kalmak zorunda değilsin. Ben iyi olacağım," dedi, bunun doğru olduğundan tam olarak emin değildi.

"Kötü ikizin ne zaman dönecek?" diye sordu, onu kendine daha sıkı sarabilmek için arkasına geçerek.

"Yakında dönecek," dedi, bunun doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu, çünkü Melanie tam olarak bir gece kuşu sayılmazdı.

Melanie genellikle bu saatlerde evde, pijamalarını giymiş, bir bardak Ben & Jerry's yiyor ve web siteleri tasarlıyordu. Muhtemelen dışarıda unlu mamuller yiyor ya da bunu onunla birlikte yapacağına dair verdiği o saçma söz için ağlıyordu. Teklifi her ne kadar takdir etse de, en iyi arkadaşının değerli unlu mamullerinden vazgeçmesine izin vermeyecekti.

"Dinle," dedi, kendi kendine bunun en iyisi olduğunu söylerken elini onun elinin üzerine koydu ve oturabilmesi için kenara çekti, "Bunun için gerçekten minnettarım, ama iyi olacağım. Bu gecelik bu kadar yeter diyeceğim ve biraz uyuyacağım."

Ona sıcak bir gülümseme atarak, "Her şey için teşekkür ederim," dedi ve odasına yönelirken, onun için yaptığı her şeyin kendisi için ne kadar önemli olduğunu anlamasını umuyordu.

"Bir şey değil," dedi dalgınca ve ayağa kalkarken başını salladı.

Onun başını sallamasına karşılık vererek, kendisini yatak odasına götürecek olan koridora doğru yöneldi.

Nasıl bulacağını zaten bildiği için onu kapıya kadar geçirdi. Banyoya giderken eski bir tişört ve bir çift şort aldı, böylece kıyafetlerini değiştirebilirdi, bu da bazen midesi böyle ağrıdığında yardımcı oluyordu.

Kola ve ılık bir banyonun da faydası oldu ama artık kolası kalmadığı ve banyo yapmaya da üşendiği için uyumakla yetinecekti. Tabii eğer uyuyabilirse. Şu anda midesini nasıl hissettiğine bakılırsa, sonunda canı cehenneme deyip tembel kıcını kaldırıp banyo yapana ya da biraz daha kola almak için sokağa inene kadar muhtemelen bütün gece ayakta kalacaktı.

Yine de madem kalkacaktı, belki de Lucifer'a kendisi için yaptığı her şeye teşekkür etmek için kahvaltı hazırlamayı düşünmeliydi. Yatak odasına geri dönüp yatağındaki iri yarı ve görünüşe göre yarı çıplak adamı gördüğünde aklından geçen son mantıklı düşünce, onun için yapabileceği en az şeyin bu olduğuydu.

Kaşlarını çatarak kapının yanında durdu ve son yirmi dakika içinde konuştukları her kelimeyi -ki aslında o kadar da fazla değildi- kafasından geçirdi. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onu çıtırçıplak soyunmaya ve yatağına ele geçirmeye davet ettiğini hatırlayamıyordu. Yanılıyor olma ihtimaline karşı tekrar yaptı ama değişen bir şey olmadı.

"Acele eder misin? Bazılarımızın sabah erken kalkması gerekiyor," dedi Lucifer, bir tür zihinsel krizin ortasında olduğu her halinden belli olan Lucifer, ona kıcını kaldırıp yatakta kendisine katılmasını işaret ederken.

Kapının arkasına uzanıp böyle durumlar için sakladığı beyzbol sopasını alırken, "Evet, bu gerçekten olmayacak" diye düşündü. Yataktan fırlayıp kapının güvenliğine doğru koşarken bir pislik gibi davrandığı için özür dilemek yerine, kaşlarını çattı ve bekledi.

"Şimdi gitmekte özgürsün," dedi ve sopayı omzuna doğru kaldırarak ona ciddi olduğunu gösterdi.

"Ve başımın belası olmayı bırakıp kendini incitmeden önce şu lanet sopayı yere bırakmaktan çekinme," dedi, sesi onun huzuru için biraz fazla ukalacaydı. Bu yüzden sopayı omzunda daha yukarı kaldırdı ve sağ elini kullandığını hatırlayarak sopayı savurdu.

"Ow!"

Yüzüne vurdu.

O acı içinde soluk soluğa kalırken ağır ağır iç geçirerek yorganı geriye attı, ayağa kalktı ve kapiya yöneldi. Sırtına bakarak, daha fazla zarar vermeden sopayı bırakmaya karar verdi ve zavallı çenesini kavradı.

"Ukala herif," diye mırıldandı huysuzca, yatağına doğru yürüdü, içine tırmandı ve onu yatağından çıkarmak için yüzüne vurmak istemiş gibi yaparak gözlerini kapattı.

Bu ona yatağını geri almak için taktiksel bir avantaj sağlamıştı.

"İşte," dedi gitmeyi reddeden adam yüzüne bir buz torbası yerleştirirken.

İsteksizce uzanıp buz torbasını başına tutarken, "Ben iyiyim," diye itiraz etti.

"Evet, harika gidiyorsun," dedi kuru bir sesle, yatağına onun yanına sürünerek girerken ve sormadan, çünkü bu noktada son on dakika içinde ona yaşattığı tüm saçmalıklar için ona borçlu olduğunu hissediyordu, elini ait olduğu yere, karnına geri koydu.

Bölüm 13

"Sen hiç susmaz mısın kadın?" diye tersledi, bir insanın bu kadar çok konuşmasının nasıl mümkün olduğunu merak ediyordu.

Çoğu kadının yapacağı gibi hakarete uğramak ya da gözyaşlarına boğulmak yerine, Rebecca orada yatarken düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü ve ona bir şans verdiğinde neden gitmediğini merak etti.

"Muhtemelen hayır," diyerek omuz silkti ve karnına hafifçe bastırmaya devam eden adamın elinin arkasına parmak uçlarıyla dalgınca vurdu.

Onu boğmak istemesine rağmen dudakları kıpırdadı.

"Muhtemelen bir denemelisin," dedi, dalgın bir şekilde sinir bozucu kadının bir battaniye domuzu olduğunu fark etti.

"Evet," dedi, sanki konuşmayı kesememesi ona acı veriyormuş gibi derin bir iç çekerek.

Tanrım, ailesine çok yakıştırdı, diye düşündü dehşete yakın bir şeyle, sonra bu korkunç düşünceyi bir kenara itip sadece teninin ne kadar yumuşak olduğuna odaklanmayı başardı çünkü onu bilerek kızdırmaya çalışmadığı zamanlarda ne kadar güzel olduğunu fark etmekten kendini alamıyordu.

"Soruma cevap vermedin," dedi adam sol eline ağırlık vermemeye dikkat ederek daha rahat bir şekilde yana kayarken.

"Yine de sormaya devam ediyorsun," diye mırıldandı usulca, küçük, hafifçe bronzlaşmış elin kendisinin üzerine konmasını izlerken.

"Kendimi başka nasıl eğlendirebilirim ki?" diye sordu muzip bir gülümsemeyle.

"Uyuyarak mı?" diye önerdi, hâlâ kendi yatak odasında, genellikle kendine tanıdığı tek boş zamanın tadını çıkarabilecekken neden burada olduğunu merak ediyordu.

"Gerçekten yorgun değilim," diye iç geçirerek itiraf etti, adam kaşlarını çatarak yatarken sıkılmış gibiydi, çünkü o da yorgun değildi.

Her zaman çok yorgundu.

Restoranda olmadığı zamanlarda, evrak işleriyle uğraşüyor, rakamları tutturmaya çalışıyor, programların işlemesini sağlamaya çalışıyor, restoran için yeni tarifler deniyor ve iş, pazarlama ve işini daha iyi hale getirmek için eline geçen her şeyi okuyordu. Hayatındaki her şey Fire & Brimstone ile ilgiliydi.

Kesinlikle her şeyi.

Nerede olursa olsun ya da ne yaparsa yapsın, işine odaklanırdı. İlişkilerinin hiçbirinin bir aydan fazla sürmemesinin ve annesinin onu ziyaret ettiğinde yanında fazladan bir çatal bulundurmasının ana nedeni buydu; telefonuna uzanıyormuş gibi görüldüğünde onu masanın altından gizlice bıçaklaması gerekebilirdi.

Öğrendiği hiçbir şeyi henüz kullanmamıştı ama kullanacaktı. Sadece her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak istiyordu ama bunu yapmak için bir planı olması gerekiyordu ve bu da zaman alacaktı.

"Yani?"

"Yani, ne?" diye sordu, yapması gereken milyonlarca başka şey varken burada uzanmaktan aniden rahatsızlık duymaya başlamıştı.

"Neden herkes sana Lucifer diyor?" diye sordu, ona doğru daha rahat bir şekilde kayarak. Yanına sokulan başka bir kadın olsaydı, sadece ona daha yakın olmak istediğini varsayardı ama bu

battaniye domuzuydu, onun sadece yastığı kapabilmek için kendisini itmeye çalıştığını biliyordu.

"Çünkü ölmek istemiyorlar," diye cevap verdi, olduğu yerde rahat olduğu için hareket etmeyi reddederek.

"Demek kendine bu lakabı taktın?" diye sordu, adamın sevimli bulmayı reddettiği alaycı bir tonda.

"Hayır," dedi birini susturmak için en etkili bulduğu bakışıyla.

Ne yazık ki bunu, ölümünü ciddi ciddi düşünmesini daha az umursayabilecek dünyadaki tek kişi üzerinde kullanmaya çalışıyordu. Belki de ağzını tıkamalıydı? Sorgulama sırasında ona bakabilmek için yer değiştirirken boş boş düşündü.

"Peki, o zaman nasıl aldın?" diye sordu, daha rahat etmek için kolunu başının altına katlayarak.

Cevaplarını alana kadar pes etmeyeceği belli olduğu için, bu geceyi sonlandırmanın zamanı geldiğine karar verdi. Tek sorun, ayrılmak istememesiydi. Kendini bildi bileli ilk kez işe dönmek için acele etmiyordu. Bu sabah başladığı zaman tasarrufu planlamasıyla ilgili makaleyi bitirmek ya da bütün hafta üzerinde çalıştığı yemek tariflerini denemek istemiyordu.

Yapmak istediği tek şey bu sevimli iblisle burada uzanmak, onu kızdırmak için yastığa sarılmak ve tek işi elini karnının üzerinde tutup onu güvende tutmuş gibi davranmaktı.

*_*_*_*

"Bana söyleyecek misin?" diye sordu Lucifer onun pozisyonunu taklit etmek için yer değiştirirken ama elini karnında tutmaya dikkat ederken.

"Hayır," dedi kesin bir ifadeyle, ama gözlerinde normalde biri ona lakabını sorduğunda sahip olduğu o katil parıltısı yoktu.

"O zaman zaman geçirmek için ne yapacağız?" diye sordu, dizleri ve dirsekleri neredeyse birbirine değene kadar ona yaklaşıırken ve o yakışıklı yüzünü gölgeleyen çatık kaşlarını görebiliyordu.

İç çekerek uzandı ve parmağının ucuyla hafifçe gözlerinin arasındaki kırıışıklığı düzeltti. "Eğer bana lakabını nasıl aldığını söylemeyeceksen, o zaman bana kendinle ilgili başka bir şey söyle," dedi, elini başının altına koyarak, çünkü yastığın tamamının kendisine kalmasına izin vermeyi reddetti.

"Kaç kişiyi öldürdüğüm gibi mi?" diye tembelce sordu, ama kaşlarını çatmadığını memnuniyetle fark etti.

"Otuz beş," dedi alaycı bir gülümsemeye, ondan bir gülümseme koparmayı umuyordu, ama inatçı piç kurusu onunla birlikte oynamayı reddetti.

Yine de...

Adam cevap verince, kadın bunu bir zafer olarak kabul etti.

"Otuz altı," dedi ve öldüğü güne kadar adamın ağzının kenarının bir gülümsemeye dönüştüğüne yemin edebilirdi.

"Başka neyin var?" diye sordu, bir kez olsun kendi sorunları yerine odaklanabileceği başka bir şey olduğu için mutluydu.

"Başka ne bilmek istiyorsun?" diye sordu, dürüstçe onu şaşırtarak çünkü adam konuşma becerileriyle tanınmıyordu.

Daha çok dik dik bakmasıyla... bağırmasıyla... ve yetişkin erkekleri ağlatmasıyla... ve muhtemelen insanlara kabuslar gördüren diğer birçok şeyle tanınıyordu.

"Peki, lakabını nasıl aldığını bana söylemeyeceğine göre, belki bana her gün otoparkta takılan ve sana yüzün üzerinde farklı kombinasyonda piç diyen adamlardan bahsedebilirsin?" diye sordu,

Onun cevap vermesini sabırsızlıkla beklerken dudağını ısırđı, çünkü bu son beş yıldır bilmek için can attığı bir soruydu.

"Pas."

"Bunu yapabilir misin?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Evet," diye alaycı bir kaş çatarak cevap verdi, bu onu daha da şaşırttı, çünkü dürüst olmak gerekirse onun şakacı olabileceğini asla düşünmezdi.

Son zamanlarda onun hakkında kesinlikle çok şey öğreniyordu, diye içinden geçirdi konuşacak başka bir şey bulmaya çalışırken, ama midesindeki ağrı azalmaya başladığı ve adamın sesinin tınısı onu uyutmaya başladığı için bu zor oluyordu.

Elini karnından çekip battaniyeyi çenesine kadar çekerken yumuşak bir sesle, "Uyu artık," dedi.

Gözleri kapanmaya başladığında bile, "Yorgun değilim," diye itiraz etti, ona yalancı dedi ve ondan daha fazla cevap almasını zorlaştırdı.

Belki sadece birkaç dakika uyuyabilirim, diye düşündü ve elini adamın koluna koyarak uyuyana kadar kalmasını umdu. Hafif bir tereddüt hissetti ve sonra bir iç çekişle onu daha yakına çekti ve kolunu tekrar etrafına sardı.

Bu kez ona elini kışından çekmesini söylemeyi düşündü ama içinde bulunduğu koşullar göz önüne alındığında bu biraz kabalık gibi görünüyordu. Bunun yerine uykuyla savaşmayı bıraktı, Melanie'nin buraya Facebook sayfası için daha fazla fotoğraf çekmeye gelmemesi için dua etti ve bir kez olsun endişelenecek bir şey olmadığını bilerek her şeyi olurluna bıraktı.

Bölüm 14 Otuz

Altı Saat Sonra

"Saçmalıyorsun," dedi Rebecca, Melanie'nin başının altına yerleştirilmiş bir düzine kadar yastıktan birini çekip çıkarma ve onu yastıkla boğma dürtüsüne direnmek için elinden geleni yaparak.

"Kapa çeneni. Ölüyorum," diye mırıldandı Melanie, koltukta top gibi kıvrılıp yorganı çenesine kadar çekerken sesi perişandı.

"Ölmüyorsun," dedi iç çekerek, en iyi arkadaşı bu saçma planını uygulamaya bu kadar kararlıyken onunla nasıl konuşacağını merak ediyordu.

Bunu yapmasına gerek yoktu ama Rebecca bunu ona kaç kez açıklamaya çalıştıysa da Melanie geri adım atmayı reddetti. Bir söz vermişti ve bu onu öldürse bile sözünü tutmaya kararlıydı ve son otuz altı saate bakılırsa bunu yapabiliirdi.

"Bırakın da huzur içinde öleyim," dedi Melanie gözlerini kapatıp bir elini karnının üzerine koyarken, kurtuluşuna bir adımdan daha az bir mesafe kalmış olmasına rağmen.

Rebecca, Melanie'nin Çölyak teşhisini isteksizce kabul ettikten sonra bir daha asla dokunmayacağını ilan ettiği Hostess ürünleri yığınınına baktı. Melanie'ye bunun gerekli olmadığını söylemişti ama Melanie onu desteklemeye kararlıydı. Kabul etmek gerekir ki, değerli unlu mamullerinden vazgeçmek zorunda kalacağını ya da sonunda ölecekmiş gibi hissedeceğini bilseydi, muhtemelen en başta bunu yapmayı teklif etmezdi.

Bu biraz komikti, Melanie için değil ama hayatında ilk kez hasta olacakmış gibi hissetmiyordu. Aslında yıllardır hissetmediğinden çok daha iyi hissediyordu. Hâlâ bitkin durumdaydı ama o kadar da kötü değildi.

Birazdan uzanıp gözlerini kapatmazsa hasta olacağını düşündü. Aslında şirretleşmeden ve var olduğu için herkesi ve her şeyi öldürmek istemeden işlev görebileceğini hissetti.

Tanrım, açlıktan ölüyordu.

Son bir buçuk gündür sadece Hershey sütlü çikolata yiyor ve kola içiyordu, çünkü apartmanda glütensiz olduğundan yüzde yüz emin olduğu tek şey bunlardı. Uyandığında Lucifer'ın gecenin bir vakti ortadan kaybolduğunu fark edince bilgisayarın başına geçip ne yiyip ne yiyemeyeceğini anlamak için biraz araştırma yapmıştı ama altı saat sonra saçını başını yolup bir şeyleri tekmelemek istemişti.

İçinde bir çeşit glüten olduğu için yiyemediği pek çok şey vardı ve yiyebilmesi gereken pek çok şey daha vardı ama yiyemiyordu çünkü bunlar glütenle aynı fabrikada üretiliyordu ve artık yasaktı. En berbat olan kısım da buydu. İncelediği yüz kadar web sitesine göre, çapraz kontaminasyon Çölyak hastaları için büyük bir sorundu.

Melanie'nin onun için glütene bırakmaya karar vermesinin bir diğer nedeni de buydu. Onu hasta etmekten sorumlu olmak istemiyordu. Rebecca dikkatli oldukları sürece bunun bir sorun yaratmayacağını düşünüyordu ama Melanie Melanie olarak evlerini yüzde yüz glütensiz yapmaya kararlıydı.

Rebecca başını sallayarak, "Bu çok aptalca," dedi, çünkü Melanie'yi glütene bırakma kararının bir hata olduğuna ikna etmek için söyleyeceği şeyler tükenmek üzereydi.

"Kapa çeneni. Destek olmaya çalışıyorum," diye homurdandı Melanie, kendi içine daha sıkı kıvrılırken.

"Hayır, aptallık ediyorsun," diye belirtti, hayatında, yakında bir Hostess turtası ya da lanet olası bir Pop Tart yemezse onu boğmak istemesine rağmen bunu onunla birlikte yapmaya istekli biri olduğu gerçeğini seviyordu.

Melanie ona ters ters bakmak için bir gözünü açarken, "Nankör velet," diye ısırdı.

"Nankör değilim," dedi iç çekerek, çünkü Melanie şu anda ne kadar sinir bozucu olsa da, ki Tanrım, ne kadar sinir bozucuydu, aynı zamanda onun için orada olan tek kişiydi.

Lucifer'ı saymıyordu çünkü geçen gece onu terk etmişti ve Lucifer son bir ayda aralarında hiçbir şey değişmemiş gibi davranmasaydı bunu görmezden gelebilirdi. Ona merhaba demeye çalıştığında çenesini yere vuruyor ve eskiden olduğu gibi onu görmezden geliyordu. Onunla konuşmaya çalıştığında ise ona ters ters bakıyordu. Onun sorununun ne olduğunu bilmiyordu ama dürüst olmak gerekirse, ona cehenneme gitmesini ve işi bırakmasını söylemeden önce buna ne kadar katlanabileceğinden emin değildi. Yani, ona kalırsa, o bir hıyardı ve artık onun zamanını almaya değmezdi.

En azından Melanie ona destek olmuştu. Gece geç saatlerde bir araba gezintisi ve bir şişe tekilanın yardımıyla haberi kabul ettiğinde, hayatının geri kalanını sefil bir şekilde geçirmek ve kanserden dayanılmaz bir şekilde ölmek istemediği sürece bir daha glüten yiyemeyeceği gerçeğini kabul ederek onun yanında olmuştu. Sonunda bazı cevaplar buldukları için mutlu olacaklarını düşündüğü ailesi bile umursamamıştı. Onlara göre bu teşhis, hastalık hastası olduğunun son kanıtı olmuştu.

Çölyak hastalığının ne olduğunu açıkladığı anda, onun boşa kürek çektiğini düşünerek çenelerini kapattılar. Onlara göre glüten alerjisi diye bir şey yoktu. Glutensiz diyetler sadece son diyet trendiydi ve onun etrafta dolaşıyor olması

alerjisi olduğunu iddia etmesi, onda ciddi bir sorun olduğunu kanıtlıyordu.

Açıklamasına izin vermek istemediler, o da denemedi. Annesi onu bir terapistle gitmesi için zorlamaya başladığında basitçe kestirip atmış ve veda etmişti. Ne beklediğini bilmiyordu, belki bir özür, hatalı olduklarını kabul etmelerini ve bu kadar kolay vazgeçtikleri için pişman olduklarını duymayı. Gerçekten daha iyi bilmeliydi.

Onlara söylemişti ama ona inanmamışlardı. Bu onun sorunu değildi ve bu yüzden uykuları kaçmayacaktı. Onlar kendi hayatlarını yaşarken o da kendi hayatını yaşıyordu. Ara sıra gelen telefonlar, doğum günü kartları ve anne babasının ona gerçekten yardım edebileceğine inandıkları en son psikiyatristin adını rastgele söylemeleri dışında birbirlerini neredeyse hiç görmüyorlardı.

Bunun muhtemelen değişmeyeceğini fark etti ve bir Hostess turtası alıp yırtarak açarken zihnini bu iç karartıcı düşünceden uzaklaştırdı. Melanie onu dinlemeyecekti, bu yüzden nefesini boşa harcamayacaktı. İkisi de glütene alerjisi olmadığını biliyordu, çünkü glütene bıraktığı için kendini hasta hissediyordu. Aidan, glütene gereksiz yere bırakan herkesin genellikle hasta hissettiğini açıklamıştı. O da inatçı baş belasına bunu açıklamıştı ama Melanie dinlemeyi reddetmişti.

Rebecca'nın konuşması bitmişti.

"Ne-" Melanie çığlık atmaya başladı, ama Rebecca'nın ağzına tıktığı Hostess turtası sızlanmalarının geri kalanını bastırdı.

Melanie her kırıntıyı yiyecekti yoksa Rebecca onu öldüresiye dövecekti. Melanie bir bakış ve aç bir iniltiyle işi devraldı ve Rebecca'ya suçlayıcı bir şekilde bakarken turtanın geri kalanını da mideye indirdi.

Melanie onunla tartışmaya karar verirse diye, "Lanet turtayı ye ve çeneni kapa!" diye tersledi.

Melanie'nin ona bakarken öfkeyle turtasını parçalamasına bakılırsa, bu işi ertelemeyi bırakıp kıcını kaldırması muhtemelen en iyisiydi. Yığından bir turta daha alarak Melanie'ye fırlattı, yüzüne çarpmasını umursamadan Google'ın yardımıyla hazırladığı alışveriş listesini aldı ve kapiya yöneldi.

"Mojo!" diye inledi acınası bir şekilde, birkaç saniye sonra küçük bebeğı önüne düşüp istemeden ona çelme taktığında, ama neyse ki son saniyede kendini yakalamayı başardı ve yüzünü duvara çarpıp dikiş attırmak için acil servise hızlı bir yolculuk yapmak zorunda kalmadı.

Heyecan içinde dolaşırken, bir noktada tüm bu düşürme olayı üzerinde gerçekten çalışmak zorunda kalacaklarına karar verdi.

Yiyecek alışverişine gidiyordu!

Tamam, muhtemelen ondan başka kimseye heyecan verici gelmiyordu ama son çikolatasını yediğı dün geceden beri bunu yapmayı dört gözle bekliyordu. Sonunda ölmek için yalvarmasına neden olmayan bir yemek yiyecekti.

İlk başta en sevdiğı yiyeceklerin çoğundan vazgeçmek zorunda kalacağı için biraz morali bozulmuştu ama birkaç ölyak forumundaki yazıları okuduktan sonra artık o kadar da endişelenmiyordu. Görünüşe göre glütensiz gıdalar son on yılda çok yol kat etmişti ve artık glütensiz ekmekten kurabiyelere ve aradaki her şeye kadar her şey vardı. Sadece neye bakacağını bilmesi gerekiyordu ve artık bildiğine göre alışverişe çıkıyordu!

*_*_*_*

İki Depresif Saat Sonra...

Alt kattaki kapının önünde durmuş, bebek havuçları ve Hershey çikolatalarıyla dolu market poşetini göğsüne bastırırken, açlıktan öleceğini düşündü. Market alışverişinin büyük bir depresyona yol açabileceği kimin aklına gelirdi? Bunun olacağını kesinlikle tahmin etmemişti ama işte buradaydı, uyuşmuştu ve kendisini dairesine götürecek merdivenlerle arasında duran ve yiyemeyeceği yiyeceklerle dolu bir buzdolabıyla uğraşmak zorunda kalacağı tuş takımına kör bir şekilde bakıyordu.

Güvenlik kodunu girmek yerine, bir şekilde kendini Lucifer'in ofisine doğru yürürken buldu; Lucifer'in orada olmamasını umuyordu, böylece Lucifer onu kovana kadar bir süre uzanıp kendini kötü hissedebilirdi. Ofisine vardığında kapının kilitli olduğunu görünce rahat bir nefes aldı ve bugün en azından bir şey yolunda gittiği için şükretti.

Mahremiyet için kapıyı kilitleyebileceğini bildiğinden, kapıyı çaldı ve normalde biri onu rahatsız ettiğinde kullandığı selamlama şekliyle, kışını kaldırıp işe dönmesini söylemesini bekledi. Anahtarlarını alıp içeri girmeden önce birkaç saniye bekledi ve kanepeye yöneldi. İçinde bir daha yiyebileceği tek iki şeyin bulunduğu çantayı fırlattı ve sefil bir iniltiyle kanepeye çöktü.

Lucifer'ın neden düşünceli davranıp rahatça şirretlik yapabilmesi için kanepeye bir battaniye ve yastık bırakmadığını merak ederek kaşlarını çattı. Birkaç saniye sonra Lucifer yanında inanılmaz güzellikte bir kadınla ofisine girdiğinde, belki de onu yine fazla zorlamakla daha fazla ilgilenmesi gerektiğini düşündü.

Tabii ki, eğer onu öldürürse, o zaman havuçla nasıl hayatta kalacağı konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

Hayatının geri kalanı boyunca çikolata iti ve böylece Lucifer'in cinayet eğilimlerinin iyi tarafını bulmuş oldu.

Bölüm 15

"Zarf açacağını kullan," dedi federal bir hapishaneye mahkûm edilmesinden sorumlu olacak kadın, masasının etrafını işaret ederken yardımsever bir ses tonuyla.

"Ofisimde ne halt ediyorsun?" diye tersledi, her ne kadar bu küçük baş belası için pek de sıra dışı bir durum olmasa da.

Her zaman olmaması gereken bir yerdeydi, sadece onu çileden çıkarmak için ne gerektiğini görmek için damarına basmanın yeni yollarını buluyordu. Bazen onun küçük bir memnuniyet sırtışını sakladığını görebildiğine yemin ediyordu, bu da onun şeytan olduğuna ve sadece kölelerinden biri olmadığına dair şüphelerini doğruluyordu.

Ama şimdi gülümsemesini geri çekmiyordu.

Şu anda çığlık atmasına ya da ağlamasına saniyeler kalmış gibi görünüyordu. Onu iyileştirmemiş miydi, diye merak etti kaşlarını çatarak, çünkü az önce onu iyileştirdiğinden oldukça emindi. Şimdi düşününce, neden ona ev yapımı bir yemek pişirmediğini ya da işi bırakıp teşekkür olarak bir daha onu rahatsız etmeyeceğine söz vermediğini merak etmekten kendini alamadı. Biraz yalvarıp yakarması ve kişisel kurtarıcısı olarak ona tapması da fena olmazdı.

"Defol!" diye bağırarak elindeki başvuruyu masasına fırlattı, görüşmesi gereken kadını ürküttüğünün farkında bile değildi ve bunu umursamıyordu. Geçen gece neredeyse her şeyi berbat ettikten sonra, yapmak istediği son şey onu bu şekilde savunmasız görmektir.

"Peki," dedi Rebecca, isteksizce doğrulup kötü bir şekilde hırpalanmış market poşetini kaptığı gibi, onunla tartışmadan ya da kafasını karıştırmaya çalışmadan kapıya yönelirken derin bir iç çekti.

Onun kapıdan çıkıp gitmesine ve başka bir yerde surat asmasına izin vermeliydi. Yapmalıydı, ama kızın bu kadar kolay pes etmesinde bir şey onu rahatsız etmişti. Kendine lanet olası bir aptal diyerek uzandı ve onu durdurmak için elini koluna koydu.

"Neler oluyor?" diye daha yumuşak bir sesle sorarken, parmak uçlarını onun bebek yumuşaklığındaki teninde gezdirmenin ne kadar iyi hissettirdiğini görmezden gelmeye zorladı kendini.

"Yok bir şey. Sorun yok," dedi ve ona bilmesi gereken her şeyi anlatan zoraki bir gülümseme verdi.

Normalde neşeli ve sinir bozucu olan kiracısı/çalışanı hiç de iyi değildi, çünkü genellikle onu kandırmakta bundan daha iyiydi. Gözlerini ondan ayırmadan uzandı ve kapıyı kapattı.

"Hey! Bekle!" diye bağırdı birisi kapı çarpılırken Kapa çeneni.

Rebecca'nın sahte gülümsemesi yerini kaş çatmaya bıraktı. "Umm, Kimdi o?" diye sordu, kapıya doğru işaret ederek.

"Kim kimdi?" dedi, kadının neden bahsettiğini merak ederek.

Bu kez gülümsediğinde, bu gerçektir, güzeldi ve ona kendini aptal gibi hissettirdi, çünkü neden bahsettiği hakkında kesinlikle hiçbir fikri yoktu. "Seninle birlikte olan kadın," diye açıkladı, adam orada durup söylediklerinden bir anlam çıkarmaya çalışırken endişeyle alt dudağını çiğniyordu.

Kaşlarını çatarak omzunun üzerinden kapıya baktı ve omuz silkti. Kadının neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu ve bugün onunla oyun oynayacak vakti de yoktu.

"Bana neler olduğunu anlatacak mısın yoksa yukarı çıkıp diğer baş belasına neler olduğunu sormam mı gerekiyor?" diye sordu, onu yukarı çıkıp Melanie ile konuşmaya zorlamamasını umuyordu, özellikle de

Normalde akli başında olan ağabeyi Aidan'ın dŒn gece onun hakkında fırtınalar koparmasını dinlemek zorunda kaldı.

Kardeşinin bu kadar sinirlenebileceğini kim bilebilirdi? Kardeşine defolup gitmesini sŒyleyecek fırsatı ancak bulabilmişti ki, mızımız kŒçük piçin suratına telefonu kapatabildi.

"Ŗnemli bir şey değil," dedi Rebecca, ondan uzaklaşıp kapıya yŒnelirken başını sallayarak. "Bunun için endişelenme."

Gitmesine izin vermeliydi,
ama... Lanet olsun!

O gerçekten lanet bir morundu, diye karar verdi. geri uzandı ve o dışarı çıkamadan kapıyı itti. Kadın hiç řŒphesiz ona saçmalamaya devam etmek için ağzını açtığında, adam bir ŖmŒr boyu yetecek kadar samaladığına karar verdi ve çantayı kadının elinden kaptı.

"Hey!" dedi kŒçük baş belası kız Ŗfkeyle çantayı geri almaya çalışırken, ama adam onu gŒrmezden geldi, çantayı açtı ve-

"Havuç ve çikolata mı?" dedi, ne yapacağını şaşırmış bir halde, ki bu onun için yeni bir şey sayılmazdı.

"Evet!" diye tısladı çantasını geri alırken. "Bu akşam benim yemeğim," diye savunmaya geçerek onu itti, kapıyı açtı ve hişimla odadan çıktı, onu orada Ŗylece bıraktı, kendinden nefret ediyordu ŒnkŒ onun bu şekilde çekip gitmesine izin veremeyeceğini biliyordu.

İ çekerek ve onun Œzerinde bŒyle bir etkisi olmamasını dileyerek peşinden gitti, koridorda duran bir kadına yolundan çekilene kadar ters ters bakmak zorunda kaldı. Kadın hareket ettiğinde, ki Tanrım, insanlar çok kabaydı, kŒçük şeytana yetişmek için koşmaya başladı. O

güvenlik kodunun son numarasını giremeden onu yakaladı.

"Ciddi misin?" diye sordu yorgun bir iç çekişle, adam onu omzuna atıp ofisine geri götürdüğünde, koridorda aylak aylak dolaşan düşüncesiz kadın bu sefer yolundan çekildiği için şükrederek.

"Kafamı karıştırmayı bırakıp bana neler olduğunu anlatsaydın bunu yapmak zorunda kalmazdım," diye belirtti onu koltuğuna geri yatırırken.

"Bu seni ilgilendirmez," dedi ve bebek havuç torbasını kapıp acınası bir iç çekişle açtı.

"Neler oluyor?" diye sordu, onunla tartışmaya zahmet etmedi, çünkü kadın haklıydı. Bu onun işi değildi, ama cidden berbat bir nedenden ötürü, geri çekilme zamanının geldiğini bildiği halde bunu kendi işi haline getirmeye çalışmaya devam etti.

"Rebecca?" dedi, havucu elinden kapmak zorunda kaldığında bütün günü olmadığını hatırlatarak, bir ısırık aldı ve hemen öğürdü, görünüşe göre hassas bir öğürme refleksi olduğunu ve çiğ sebzelerin onun arkadaşı olmadığını unutmuştu.

"Tanrım, bu iğrenç," dedi ve havucun tadını kovmak için umutsuzca çantaya uzanıp bir şeker aldı.

"O zaman neden yiyorsun?" diye sordu havucu bir kenara fırlatarak.

Çikolatadan bir ısırık alırken acınası bir şekilde inledi ve yenilgiyle omuzlarının düşmesine izin verdi. "Yiyebildiğim tek şey bu," diye mırıldandı, çikolatadan bir ısırık daha alırken sesi ezilmiş gibiydi.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu, biraz kafası karışmıştı çünkü internete göre onun için hâlâ pek çok seçenek vardı.

"Hiçbir şey bulamadım," diye mırıldanırken ağzına bir parça çikolata daha attı ve kederli bir şekilde içini çekti.

Elini uzatarak çikolatasından bir parça aldı. "Yardım istedin mi?" diye sordu, artık pek çok glütensiz seçenek varken neden bu kadar sorun yaşadığını merak ediyordu.

"Bana paketleri kontrol etmem gerektiğini söylediler," dedi omuz silkerek.

"Neden en azından biraz meyve almadın?" diye sordu, meyve ve sebzelerin onun için tamamen güvenli olduğunu zaten biliyordu.

Ona yaslanıp otururken derin bir iç çekti. Rahat olduğu için ve sadece rahat olduğu için kıpırdamadı. "Sahip olabileceğim her şeyin hemen yanında, ürün reyonu boyunca sergilenen unlu mamuller vardı."

Çapraz bulaşma konusunda endişelendiğini bilmek için sormasına gerek yoktu. Dün gece bu konuda bir şeyler okumuştı, çünkü yapmak zorunda kalacağı değişiklikleri merak ediyordu. Ayrıca gece geç saatlere kadar yaptığı araştırmadan, glütensiz alışveriş yapmayı öğrenmenin biraz zaman ve pratik gerektireceğini de biliyordu.

Saate bir göz attı. Bugün yapacak bir sürü işi vardı ama muhtemelen birkaç saatini boşa harcayabilirdi. Ayrıca, her zaman daha fazla bakkala ihtiyacı olabilirdi. Kararını verdi, uzanıp elindeki çikolatanın geri kalanını kaptı ve bir lokmada yuttu.

"Hey!"

"Gidelim," dedi, ayağa kalktı ve onu da yanına alarak

Onu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sorarken bile onu arkaya doğru götürmesine izin verdi.

"Alışveriş," dedi, açıkça boyundan büyük işlere kalkıştığına ve uzman yardımına ihtiyacı olduğuna karar vererek.

Bunun üzerine homurdandı. "İyi şanslar."

Konu yemek olduğunda şansa ihtiyacı yoktu.

Akrabalarından kaçmak söz konusu olduğunda.

Gezegendeki en sinir bozucu iki pisliğin dışarıda kendisini beklediğini görünce, bu da başka bir sorun, diye düşündü.

Kapıyı itip açarken ve küçük kadını arkasından sürüklerken, bugün gerçekten de onun günü değil, diye düşündü.

"Kırılğan!" diye bağırdı. "Dikkatli kullanın! Dikkatli kullanın, lanet olsun!"

Bunun için zamanı olmadığına karar vererek, onu omzunun üzerinden atacak kadar durdu. "Daha iyi misin?" diye tersledi.

"Çok daha iyi. Teşekkürler," dedi küçük, mağrur bir burun çekişle ve adam tiksintiyle başını salladı.

Gerçekten tam bir baş belasıydı.

Bölüm 16

"Tanrım, şimdi ne istiyorsun?" Lucifer, onu kendisiyle merakla ona bakan iki iri, yakışıklı adamın arasına ayaklarının üzerine yatırırken derin bir iç çekerek sordu.

"Çok özlediğimiz sevgili kuzenimizi görmek için," dedi ikisinden küçük olanı, ki bu pek bir şey ifade etmiyordu, bir gün ustalaşmayı umduğu masum bir ifadeyle.

"Bunu aklından bile geçirme," diye söylendi Lucifer, belli ki onun düşüncelerinin nereye gittiğini biliyordu.

Lanet olsun.

"Bizi özlemedin mi Lucifer?" diye sordu diğeri ama yüzünde meraklı bir ifadeyle onu izliyordu.

Kadın geri çekilip Lucifer'den onunla akraba oldukları belli olan iki adama bakarken Lucifer kesin bir ifadeyle, "Hayır," dedi.

Yeterince yakışıklı olsalar da onun için bir şey ifade etmiyorlardı. Bu, kafalarını karıştırarak biraz zaman öldürmeyeceği anlamına gelmiyordu. Yüzük parmaklarında gururla taşıdıkları alyansları, ikisinden büyük olanın giydiği "Bradford İnşaat" gömleği, diğerrinin giydiği tertemiz ütülenmiş gömlek ve kravatt ve ikisinin de ne kadar yakışıklı olduklarını bildiklerini ve umursamadıklarını söyleyen gözlerindeki bilmiş bakışları fark ederek hızlı bir bakış attı.

İstediklerini elde etmedikleri sürece.

Ne yazık ki onlar için bu, canı sıkıldığında onlara karşı kullanabileceği ve kullanacağı bir şeydi. Şimdilik sadece arkasına yaslanıp gösteriyi izleyecekti.

"Neden burada olduğumuzu merak etmiyor musun?" diye sordu büyük olanı ve gerçekten de isimlerini öğrenmesi gerekiyordu,

Çünkü kafasında kimin kim olduğunu takip etmesini kolaylaştıracaktı.

"Hayır, pek sayılmaz," dedi Lucifer, sesi sıkılmış gibi geliyordu ama Lucifer onu, öfkesini oluşturan çeşitli seviyeleri düzgün bir şekilde göstermek için yıllar içinde geliştirdiği karmaşık ama eğlenceli, son derece tasarlanmış sisteminde birinci seviyeye ulaştığını bilecek kadar iyi tanıyordu ve bu da onu bir gün Cops'un kendi bölümüne götürecekti.

Kısa boylu olan kıkırdadı ve başını eğerek ona doğru bir işaret yaptı. "Bu kim?"

Tam cevap vermek üzereydi ki Lucifer, "Hayır bir tane."

Kimse mi? Ne olduğunu sindirirken içten içe düşündü.

söylemişti. Dürüstçe söyleyebilirdi ki bunu beklemiyordu. Baş belası, sinir bozucu garson, şeytan, hepsi duymayı beklediği şeylerdi, ama hiç kimse?

"Kimse yok, ha?" diye sordu uzun boylu olan, dikkatini ikisi arasında kaydırarak. "O zaman onu neden taşıyordun?"

"Neden umursuyorsun ki?" Lucifer şu anda pek de umurunda olmayan o sıkılmış ses tonuyla sordu.

"Çünkü doğam gereği meraklıyım," dedi Lucifer'ın cevabını düzeltmesini beklerken, böylece ikisinin de pişman olacağı bir şey yapmak zorunda kalmayacaktı ama Lucifer'ı mahvetmek ve ona bir ders vermek anlamına gelecekse bunu yapacaktı.

Son beş yıl boyunca onun için "hiç kimse" olamayacak kadar çok çalışmıştı. Sinir bozucu bir baş belası olmayı hak etmişti ve hiç kimse, o bile bunu elinden alamazdı. Bu yüzden kızgındı ve onun kendisine hiç kimse demesi onu hayal kırıklığına uğrattığı için değil.

"Ee," dedi ikisinden küçük olanı, orada öylece durup kendine inanılmaz derecede aptalca bir şey yapmadan önce çekip gitmesi gerektiğini söylerken, ama ne zamandan beri mantığını dinliyordu? "Sen ve 'hiç kimse' nereye gidiyorsunuz?"

Lucifer orada öylece dururken ona o sinir bozucu bakışlarıyla baktı ve onun için yaptığı onca şeyden sonra yapabileceği en az şeyin ona yaptığı hatayı görmesi için bir fırsat vermek olduğuna karar verdi. Adam orada durmaya devam edip, inanılmaz derecede aptalca bir şey yapmak üzere olduğunu biliyormuş gibi onu izleyen iki adama ters ters bakınca, yeterince beklediğine karar verdi.

Arkasını döndü, onu omuzlarından yakaladı ve kollarını ona dolayabilmek ve tepki vermeye fırsat bulamadan sersemlemiş dudaklarını öpebilmek için onu aşağı çekti. Dudaklarını baştan çıkarıcı bir şekilde onunkilere değdirdi, bir, iki ve sonra bir kez daha çünkü kendini tutamıyordu. Dudakları, çoğu gününü kaşlarını çatarak geçiren bir adam için şaşırtıcı derecede yumuşaktı ve isteksizce çekilmeden önce son bir kez dudaklarını onunkilere değdirdiğinde kendine engel olamadı ve-

Dudaklarını tekrar onunkilerin üzerinde buldu, öpüşmeyi derinleştirebilmek için onunla birlikte ayrıldı. Bir noktada parmaklarını onun kısa saçlarının arasından geçirdi ve daha fazlası için çaresizce yaklaşırken başının arkasını kavradı. Kollarının onu sardığını ve ellerinin, ağzını yutmak için elinden geleni yaparken vücutları birbirine bastırılana kadar onu daha da yakınlaştırdığını hissetti.

Bu çoğu kadının hayalini kurduğu türden bir öpücüktü ve burada neredeyse hayal kırıklığı içinde inliyordu çünkü yeterli değildi. Daha fazlasını istiyordu, onu istiyordu ve ona sahip olmak için her şeyi yapardı. O-

"Bu son derece garip anı bölmekten nefret ediyorum ama buraya sizinle bir şey konuşmaya geldik."

Adamlardan biri, dünyası kontrolden çıkarken Lucifer'e tutunarak orada öylece dururken eğleniyor gibi bir sesle konuştu.

Lucifer yavaşça ondan uzaklaşıp sanki onu yeni görüyormuş gibi ona bakarken, onunla tanıştığından beri ilk kez boyundan büyük işlere kalkıştığını fark etti.

"Affedersiniz," diye mırıldandı, adamdan uzaklaşıp restorana doğru yürümeye başladığında biraz sersemlemiş hissediyordu, ilanlara bir kez daha bakmanın zamanının gelmiş olabileceğine karar vermişti.

*_*_*_*

"Neyin var koca adam?" Ailesinin kendileriyle akraba olduğuna yemin ettiği sinir bozucu piç Jason alaycı bir tavırla sorarken Lucifer olduğu yerde kalmaya zorladı kendini, bulunduğu yerden bir santim bile kıpırdarsa başına geleceklerden korkuyordu.

Tanrım, onu o şekilde öperken ne düşünüyordu ve Trevor neden yüzünde bilmiş bir ifadeyle onu izliyordu?

Kahretsin, Rebecca'yı kollarında tutmanın ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmeyi bırakması gerekiyordu.

"Reddedilmek acı veriyor, değil mi koca adam?" Jason abartılı bir iç çekişle onu öldürteceğini söyledi.

"İlk öpücük mü?" Trevor gözlerinde Lucifer'ın pek de umursamadığı beklenti dolu bir parıltıyla tahmin etti, kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu hissettiği şu anda değil.

"Siktir git," dedi ve o lanet öpücüğü unutmaya çalışırken ellerini kabaca yüzüne sürdü.

"Üzgünüm," dedi Jason, hiç de üzgün görünmüyordu, "bunu yapamayız."

"Gerçekten yapabilirsin," dedi, bunun nasıl olduğunu anlamaya çalışarak.

Bir an Rebecca'ya yardım etmek için onu markete sürüklerken, bir an sonra uzanıp kışını avuçlamasına ve bacaklarını etrafına sarmaya zorlamasına saniyeler kalmıştı, böylece onu kamyonetine doğru itebilecek ve adını haykırması için onu ne kadar sert sikmesi gerektiğini öğrenebilecekti. Tanrım, bu çok kötüydü. Bu gerçekten çok kötüydü, çünkü kız gerçekten de kaçmıştı ve içinde açıklayamadığı bir şeyi tetikleyerek onun peşinden gitme isteği uyandırmıştı.

Kesinlikle onun peşinden gidecekti, diye karar verdi, daha önce hiç yaşamadığı bir beklenti damarlarında dolaşp onu hayatında ilk kez gerçekten canlı hissettirirken dudaklarını yaladı. Bunu açıklayamıyordu ama eğer burada kalsaydı ve öpüşmelerini hiçbir şey olmamış gibi omuz silkerek geçiştirseydi böyle hissetmeyeceğini biliyordu.

"O senin komşun, değil mi? Aidan'ın baktığı kişi?" Trevor, Lucifer'ın Rebecca'yı eğilmiş olarak hayal etmekten kendini alamadığı kamyonu yaslanırken sordu.

"Ne istiyorsun?" diye ısırdı, Trevor'ın bu saçmalıkla nereye varacağını çok iyi biliyordu.

Trevor onu izlemeye devam ederken Jason, "Sana bu hafta sonu yapılacak barbeküyü hatırlatmaya geldim," dedi.

"Arayabilirdin," dedi dalgınca, sonunda onu yakaladığında ne kadar iyi hissedeceğini düşünürken.

Başı büyük beladaydı, çünkü Rebecca gibi bir kadınla birlikte olamayacağına ne kadar inanmak istese de, Rebecca'nın derinliklerine doğru kayarken kulağında onun adını inletmesinin nasıl bir şey olacağını hayal etmekten kendini alamıyordu.

"Yüz yüze görüşmenin çok daha iyi olacağını düşündük. Böylece teşekkür etmek için bizi bir şeyler yemeye davet edebilirsin," dedi sinsi piç Jason, ama sikişmek yerine

Davetsiz misafirlerden biri Fire & Brimstone'a girmeye çalıştığında her zaman yaptığı gibi kuzeninin kafasına vurdu ve piçi kenara iterek restoranına ve içinde bir şeyleri tetikleyen küçük iblisin yanına gitti.

"Bu gereksizdi, seni pislik!"

Evet, öyleydi ama en azından birkaç saniyeliğine kışındaki acıyı unutmasına yardımcı olmuştu. Şimdi onunla ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu ama aralarında ciddi bir sorun yokmuş gibi davranmaya devam edemeyeceğini de biliyordu.

Bunu çözene kadar biraz eğlenecekti, çünkü bu oyunu oynamaya başladıklarından beri ilk kez tüm kararları veren o olacaktı.

Bölüm 17

"Oh, Tanrım, Oh, Tanrım, oh, kahretsin!" diye fısıldadı çılgınca, titremesini durdurmayı reddeden parmaklarıyla kodunu girmeye çalışırken.

Yanlış numaralara bastığında çıkan tiz bip sesi de yardımcı olmuyordu. Odaklanmaya çalıştı, az önce olanları düşünmeyi bırakmaya çalıştı, ama yapamadı ve işte buradaydı, deli bir kadın gibi tuş takımına rastgele numaralar basıyor, umutsuzca ona öğle yemeğinden sonraki en iyi şeymiş gibi bakan adamla arasına biraz mesafe koymaya çalışıyordu.

Onun öğle yemeğini yemeyi ne kadar çok sevdiğini gördüğünden beri, bunun iyi bir şey olmadığını biliyordu.

Onunla bu şekilde uğraştığı için aptalın tekiydi. Daha iyi bilmeliydi. Kahretsin, daha iyi biliyordu, ama aptalca bir şekilde gururunun onu asla geçmemesi gereken bir çizgiyi geçmeye ikna etmesine izin vermişti.

Tanrım, bu harika bir öpücüktü, diye düşündü paniğe yakın bir şeyle, çünkü oraya geri dönüp onu tekrar öpmeyi çok istiyordu ve onu tekrar öpmesinin imkânı yoktu.

Bu iş şimdi bitti.

Yukarı çıkıyor, kapıyı iki kez kilitliyor, Mojo'yu kapının önüne yatırıyor ve eşyalarını toplamaya başlıyordu. Yılın bu zamanlarında İngiltere'nin güzel olduğunu hep duymuştu. Beş parasız olması, pasaportunun ya da işinin olmaması önemli değildi. Önemli olan tek şey Lucifer'la arasına biraz mesafe koymaktı, yoksa Lucifer onu yakalayıp bütün kıyafetlerini parçalamak gibi inanılmaz aptalca bir şey yapacaktı.

İlişkileri yürütmediğinden değil, çünkü yürüttü. Kötü bir şekilde ama yürütmeye çalışıyordu. Hayır, Lucifer'ın bir olasılık olmamasının nedeni çok basitti, çünkü o... şey, o...

Tamam, basit değildi.

Bu kapı neden açılmıyordu?

"İşte," dedi ülkeden kaçmak istediği adam, dudaklarının ensesini gıdıkladığından emin olarak ona doğru uzanırken ve onun için kodunu yazarken usulca.

Alarm öter ötmez ve kapı kilidinin bir klik sesiyle açıldığını duyar duymaz kapıyı fırlatıp açtı ve kısa bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı koştu. Rekor sayılabilecek bir sürede, kapıyı çarparak kapatmış, sürgüyü yerine oturtmuş ve nefesini tutmaya çalışırken ekstra güvenlik sağlamak için sırtını kapıya dayamış bir şekilde dairesine girmişti.

"Sorun nedir?" Melanie kaşlarını çatarak bilgisayarından başını kaldırdı ve kapıya umutsuzca yapışan Rebecca'yı görünce sordu.

"Ben..." diye söze başladı ama koridorda bir şey duyduğunu düşününce durdu.

"Rebecca?" Melanie, Rebecca kulağını kapıya dayamış, nefesini tutmuş, gelmesine hazır olmadığı kapının çalınmasını beklerken, anlaşılır bir şekilde endişeli bir sesle, "Rebecca," dedi.

Ses gelmeyince rahat bir nefes aldı ve kapıya yaslandı. "Bavullarını topla. Sabah ülkeden ayrılıyoruz," dedi ve bunun Melanie'nin kışını kaldırması için yeterli olacağını umdu, çünkü az önce olanları açıklamak ve eşyalarını toplamak için yeterli enerjisi olduğundan emin değildi.

"Ülkeden kaçmamızın bir nedeni var mı?" Melanie, ihtiyaç duyduğu ve sorgusuz sualsiz paketlediği destekleyici arkadaş olmak yerine sordu.

"Evet!" diye tersledi, titrek bacakları üzerinde kapıdan uzaklaştı.

"Bunun nedenini sınıfın geri kalanıyla da paylaşacak mısın?" Melanie su şişesini eline alarak sordu

ve bir yudum aldı.

"Hayır!" Rebecca tersleyerek yatak odasına yöneldi, ancak birkaç saniye sonra Mojo önüne geçip yere düştüğünde acınası bir şekilde inlemeye başladı ve hiçbir uyarıda bulunmadan hemen uykuya daldı.

Yerde yatarken, Melanie'nin koridor için halı alma kararını veto ettiği zamanki pişmanlığını hatırlamadan edemedi. Mojo birkaç saniye sonra yuvarlanıp üzerine düştüğünde, onu itaat dersine yazdırmamaya karar verdiğine pişman olmaktan kendini alamadı ve kapılarının ilk kez çalındığını duyduğunda, Lucifer'a yaptığı hemen hemen her şeyden pişman oldu, çünkü şimdi bunun bedelini ödemek üzereymiş gibi görünüyordu.

*_*_*_*

"Beni kendi dairemden atmayı kes!" Melanie, adam onu koridora bıraktıktan sonra bağırdı.

Kadın bağırmaya devam edince, en iyisinin kapıyı onun üzerine kapatmak olduğuna karar verdi, çünkü tüm bu bağırışlar onu sadece rahatsız edecekti. Hâlâ bağırıyordu ama neyse ki masif ahşap kapı sesinin çoğunu bastırmayı başardı. Avının yerde yattığını ve köpek dedikleri atın bacaklarının üstüne yatarak onu yere mıhladığını gördüğünde gülümsemekten kendini alamadı.

"Melanie?" dedi, neler olup bittiğini görmek için omzunun üzerinden bakmaya çalışırken umutlu bir sesle, ama Mojo'nun onu sıkıştırdığı pozisyon sayesinde bu imkansızdı.

"Bir daha tahmin et," dedi, sesini duyunca kızın tüm vücudunun nasıl kıpırdamadığını fark etti.

"Ummm, bu gerçekten iyi bir zaman değil. Belki daha sonra gelebilirsin?" dedi bacaklarını serbest bırakmaya çalışırken, muhtemelen bu hareketi fark etmeyeceğini umuyordu.

"Bir şeyi mi bölüyorum?" diye tembelce söylenirken buzdolabından buz gibi bir kola aldı.

"Evet," dedi boğazını temizleyerek, kollarını yere dayayıp bacaklarını serbest bırakmak için elinden geleni yaparken, ama o lanet köpek yerinden kıpırdamadı, "Evet, öylesin."

Gazoz kutusunu açıp bir yudum alırken iç çekerek bunun çok yazık olduğunu düşündü. Kıpırdayan kadına doğru yürüdü ve biftek yemeyi hak eden köpeği sevmek için eğildi. Mojo onaylar gibi homurdanmak dışında gözlerini açmaya zahmet etmedi ve uykuya daldı.

Onun yakın zamanda hiçbir yere gitmeyeceğini bildiğinden emin bir şekilde, kıvranan bedeninin üzerinden geçti ve sırtını duvara dayayarak önüne oturdu. Kız ona dik dik bakarken, adam buz gibi içkisinden uzun ve tatmin edici bir yudum daha aldı ve kızın son beş yılda ona yaşattığı tüm saçmalıkları düşünüp iç geçirdi.

Acılı kadın kaçmaya çalışmaktan vazgeçip içkisini çalarken, bunu gerçekten hak ettiğini düşündü. Cömert bir ruh hali içinde olduğu için buna izin verdi. İşi biter bitmez ona ters ters baktı, boş kutuyu yere çarptı ve bacaklarına tutundu, belli ki tek kaçış şansının şu anda üzerinde uyuyan köpekten kurtulmak olduğuna karar vermişti.

"Peki, tam olarak ne istiyorsun?" diye sordu kendini kurtarmak için onun bacaklarını kullanırken.

"Konuşmak için," dedi bakışlarının onun sırtından aşağı, bunca yıldır aptalca görmezden geldiği o cömert kıcına inmesine izin verirken.

Tanrım, onun içine girerken kıcını sıkmak için sabırsızlanıyordu...

"Kıcıma mı bakıyorsun?" diye sordu hafif bir duraksamadan sonra.

"Evet," dedi, yalan söylemek için hiçbir neden görmüyordu.
Bu konuda.

"Peki, dur!" diye tersledi, kaçarken durakladı bacağını hafifçe tokatlayarak bu dünyaya açıkça yapmak için geldiği şeyi yapmaktan vazgeçmesini sağlayacak kadar uzun bir girişimde bulundu.

O kış hayran olunmayı hak ediyordu.

"Acınası," diye mırıldandı kaçışına geri dönerken, ama ne yazık ki son otuz saniye içinde Mojo uyanmış ve pozisyonunu yeniden ayarlamıştı, böylece iri vücudu şimdi dizlerini yere sabitlemişti.

Bugün gerçekten de onun günü değildi, diye düşündü iç çekerek, Rebecca'nın bacaklarının üzerine serilmiş olmasının keyfini çıkarmasına izin verirken. Günü bitirmek için kesinlikle kötü bir yol değil, diye düşündü uzanıp onu Mojo'nun altından alırken ve memnun bir iç çekişle kucağına yerleştirirken.

Bu yüzden, tartışmak için ağzını açtığı anda, onu dairesinden kovmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce eğilip onu öpmekten başka seçeneği yoktu.

Bölüm 18

Bunu yapmakla ilgili ahlaki bir ikilem yaşaması gerekmiyor muydu, diye düşündü aklının bir köşesinde, Lucifer'in kucağına oturup kollarını ona dolayarak onu daha fazlası için aç bırakacak şekilde öperken. Bir milyon yıl geçse bile Lucifer'in, o düz kenarlı pisliğin bu kadar tutkulu olabileceğini hayal edemezdi ama şimdi bunu bildiğine göre, onu bu kıyafetlerden çıkardığında nasıl olacağını merak etmekten kendini alamıyordu.

Bu düşünceyle inledi, çünkü kesinlikle öğrenmek zorunda kalacaktı. Her ne kadar gözüne çarpan ya da onu dışarı çıkaran her erkekle yatağa atlamak gibi bir alışkanlığı olmasa da, bu uykusunu kaçırın ya da içsel tartışmalar yaşadığı bir şey de değildi. Tahrik olmayı seven, anı yaşayan bir kadındı ve eğer bir erkek aklını başından almayı başarır ve bacaklarının arasından kaydığını hissetmek için bir saniye daha beklemek zorunda kalırsa ölecekmiş gibi hissetmesini sağlarsa, o zaman bunu yapardı.

Pişmanlık duymadı, seçimlerini aşırı analiz etmedi ya da geçmişte yaşamadı.

Bununla birlikte, yattığı erkeklerin sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu ve en az üç aydır çıkmadığı hiçbir erkekle yatmamıştı. Bir erkekle yatmadan önce onunla duygusal bir bağ kurmayı seviyordu ve genellikle tahrik olmak için buna ihtiyaç duyuyordu.

Daha önce hiç bu kadar tahrik olmamıştı, diye düşündü gülümseyerek, Lucifer'in fermuarının arkasında saklanan sert çıkıntının üzerine oturana kadar kendini alçalttı ve bu ona kontrolünü kaybetmenin eşiğinde olan tek kişinin kendisi olmadığını söyledi. Adamın çıkardığı inilti

Kucağında kendini ayarlıyor ve hareketin sürtünmesi onu doğru yerlerinden vurduğunda inliyordu.

Seks konusunda pek takıntısı olmasa da bazı kuralları vardı; arkadaşının eski sevgilisiyle, arkadaşının erkek kardeşiyle, iş arkadaşıyla ya da daha da önemlisi patronuyla asla yatmamak gibi. Ama işten ayrılma sürecinde olduğu için bu gerçekten sayılmazdı, Lucifer elleri kıcıını bulurken dilini nazikçe emerek onu aklından çıkarırken o büyük çıkıntıya doğru bastırırken kendi kendine söyledi.

Kıcıını tutuşunu ona karşı hareket etmesine yardımcı olmak için kullandı ve Tanrım, yatakta agresif olan bir erkekten daha seksi bir şey var mıydı gerçekten? Elini gömleğinin altına kaydırıp dokunuşunun altında zıplayan kasları okşarken, bunu bir yatağa taşımaları gerekip gerekmediğini merak etmekten kendini alamadı.

Kesinlikle daha rahat olacağına karar verdi, ona karşı öğütmeye devam ederken bile, onu harap bırakacağı garanti olan bir orgazmdan saniyeler uzakta olduğunu fark ederken nefesleri daha hızlı geliyordu. Bunu gerçekten bir yatağa taşımaları gerekiyordu.

Alnını onunkine bastırmadan önce onu son bir kez öptü ve ona sürtünmenin ne kadar iyi hissettirdiğinden başka bir şeye odaklanmaya çalıştı. Dudaklarını yalayarak, sabah işinden ayrılmak zorunda kalacağını garantileyecek kelimeleri söylemeye zorladı.

"Lucifer, bunu yatak odasına taşımalıyız," diye inleyerek ona doğru bastırdı ve-

"Daha iyi bir fikrim var," dedi ve onu dikkatlice kaldırıp yere bırakmadan önce, onu kenara yaklaştıran, ancak onu itmek için yeterli olmayan son bir öğütmeye izin verdi.

"Ne?" diye sordu, adam ayağa kalkmayı başardığında biraz şaşkın hissediyordu, çünkü bunu kesinlikle yatak odasına götürmeleri gerektiğinden oldukça emindi.

"Hadi gidip yiyecek bir şeyler alalım," dedi ve kız söylediklerini anlamlandırmaya çalışırken uzanıp ayağa kalkmasına yardım etti.

Yemek mi?

Yemek mi istedi?

Yatak odasına doğru hüzünlü bir bakış fırlattı ve adam onun elini tutup kapıya yöneldiğinde neredeyse ağlayacaktı.

--*

Rebecca kamyonetin yolcu koltuğunda oturduğu yerden, "Üzerine biraz buz koysan iyi olur," dedi, ulaşabileceği her şeyi kurcalıyor ve adamın aklını başından alıyordu, çünkü her hareketi adamın onu daha fazla fark etmesini sağlıyordu.

Şu anda onun içinde olabilirdi, siki ona öfkeyle fermuarı ittiğini, kenara çekilmesini ve başladıkları işi bitirmesini istediğini hatırlatıyordu ama bunu yapamazdı. Onun da kendisini aynı derecede istediğinden emin olana kadar olmazdı.

İçine girdiğinde adını söyleyene kadar onu almayı reddetti. İnlemesi, fısıldaması, inlemesi ya da avazı çıktığı kadar bağırması umurunda değildi ama duyması gerekiyordu. İlk kez içine aldığı anda onun adını söylediğini duymalıydı.

Ona "Christopher" dediğini duymalıydı. Onda ciddi bir sorun vardı.

"Ben iyiyim," dedi, omzunda kan olup olmadığını kontrol etme dürtüsüne direnerek.

"Kötü nişan aldığı için şanslısın," dedi Rebecca iç çekerek, havayla oynamayı bırakırken-

koşullandırdı ve koltuğuna geri oturdu.

"Hatırlat da döndüğümüzde şu yangın söndürücüyü çıkarayım," dedi, hâlâ çalıştığından şüphe etse de.

"Melanie'yi tanıyorsam, muhtemelen kapını köpükle kaplamak için çoktan kullanmıştır," dedi Rebecca, Melanie hâlâ vücudunu kontrol altına almaya çalışırken sıkılmış bir sesle.

Dixon's Gluten-Free Bakery'nin arka otoparkına girip kamyonetini park ederken, "Harika, programına engel olacak bir şey daha" diye düşündü. Rebecca'ya baktığında onu koltuğuna yığılmış, yenilmiş bir halde buldu.

"Sorun ne?" diye sordu kamyonu kapatırken.

"Burada yemek yiyemem," diye mırıldandı usulca.

"Glüten meselesi yüzünden mi?" diye sordu.

Kapısını.

"Glüten meselesi yüzünden," diye tekrarladı.

Kapısını açıp dışarı atlarken kederli bir iç çekti.

Kamyondan indi ve nasıl ilerlemesi gerektiğinden emin olamadan kaldırıma yöneldi. Onlar bir çift değildi. Hatta arkadaş bile değillerdi ama artık ona baş belası bir çalışandan başka bir şey değilmiş gibi davranamazdı, değil mi?

Lanet olsun.

Bu iş şimdiden karmaşıklaşmaya başlamıştı ve onun karmaşıklıktan daha çok nefret ettiği bir şey yoktu. Bu yüzden, kız onun yanında yürümeye başlayıp ellerini arka ceplerine soktuğunda rahatladı.

Bir noktaya kadar.

"Burası glütensiz," dedi, çoğunlukla söyleyecek bir şeyi olsun ve sonunda o güzel kalçayı avuçlarına almanın ne kadar iyi hissettirdiğini aklından çıkarabilsin diye.

"Glütensiz mi?" diye sordu alt dudağını sıkarken, şüphesiz umutlanmamaya çalışıyordu. "Emin misiniz?"

Ön kapıya vardıklarında, "Yapımına yardım ettiğim için öyle olduğuna eminim," diye açıkladı.

"Ailen inşaat işinde, değil mi?" dedi, adam ona kapıyı açarken sesi biraz gergindi. Ona küçük bir gülümseme fırlatıp içeri adım atmadan önce tereddüt etti.

"Diğer şeylerin yanı sıra," diye mırıldandı onu içeri kadar takip ederken. "Ama hepimizin ortak noktası olan tek şey bu."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, küçük dükkânın etrafına endişeyle bakarak.

"Rahatla," dedi eğilip alnından öperken, çünkü biraz desteğe ihtiyacı varmış gibi görünüyordu ve ona son dokunuşundan bu yana sonsuzluk gibi geldiği için değil. "Buradaki her şey yemen için güvenli."

Hafif bir duraksamadan sonra başını salladı ve duvara asılı büyük menüye doğru ilerledi. Birkaç dakika boyunca orada durdu, sunduklarını incelerken hiçbir şey söylemedi.

"Ne önerirsiniz?" diye sordu, menünün en üstünden başlayıp aşağı doğru inerken alt dudağını çiğniyordu, belli ki glütensiz yemek pişirmenin ilk gerçek tadından çekiniyordu.

Tarifleri inceleyip restorani için yeniden yaratma takıntısı yüzünden aslında burada hiçbir şey denememişti ama kardeşleri denemişti. Bildiği kadarıyla menüdeki her öğeye Bradford'un onay mührünü vermişlerdi, bu yüzden menüdeki ilk öğeyi işaret etti.

"Fırında makarna ve peynir oldukça güzel," dedi, kardeşlerinin onu yalancı çıkarmamış olması için dua ederek,

Aksi takdirde onları avlamak ve her birini eşek sudan gelinceye kadar dövmek zorunda kalacaktı.

Bölüm 19

"Şunu yapmayı keser misin?" Lucifer bir kez daha bardağından bir buz küpü koparıp elinin arkasına koymak zorunda kaldığında tersledi.

"Muhtemelen hayır," dedi, fırında makarna ve peyniri yedikten sonra sipariş etmesi için onu ikna etmesine izin verdiği o lezzetli sığır eti güveç ve köfteden bir kaşık daha almak için zaman ayırdı.

"Paylaşabilirsin," diye işaret etti, oturduğu yerden boş kâsesine ve sonra tekrar onunkine bakarken surat asmanın eşiğindeydi.

"Yapabilirdim," diye kabul etti, mükemmel bir kaşık dolusu biftek, et suyu, sebze ve hamur tatlısının tadını çıkarabilmek için yeterince uzun süre durakladıktan sonra ekledi, "ama yapmayacağım."

Adamın gözleri tehlikeli bir şekilde kıza dikilmişti ve kız bu bakışı onun yemeğinin geri kalanını çalmayı ciddi ciddi düşündüğünü anlayacak kadar iyi biliyordu ama şanslıydı ki denemedi. Kendisi için yaptığı onca şeyden sonra onu yoğun bakıma gönderme fikrinden gerçekten nefret ediyordu ama lezzetli yemeğinden bir ısırık daha çalmaya kalkarsa fazla seçeneği kalmayacaktı.

"Çok kabasın," diye homurdanarak garsona bir kâse daha getirmesini işaret etti.

"Evet," diye onayladı, bir kaşık daha alırken, zaten geldiğinde onun etli güveç kasesini çalmayı planlıyordu, "o benim."

"Ve bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordu onu incelerken başını meraklı bir şekilde eğerek.

"Hiç de değil," dedi başını sallayarak, Lucifer'ın gözünü diktiğini fark ettiği sıcak ruloya uzanırken. "Herkesin senin bir pislik olduğunu düşünmesi seni rahatsız ediyor mu?"

Kızdan önce ruloyu kaptığı gibi kıkırdadı.
olabilir. "Hayır."

"Ciddi misin?" diye sordu.
Ona inanıyordu, çünkü inanıyordu, ama gerçekten sadece merak ediyordu.

"Neden beni rahatsız etsin ki?" diye sordu
umursamaz bir omuz silkmeye, ekmeğinden bir parça
koparıırken. Ekmeği kâseye daldırdı ve sosun bir kısmını
içine çekti.

"Çünkü çoğu insan herkesin kendisinin bir pislik
olduğuna inanmasını sorun eder," diye açıkladı onu izlerken.

"İnsanların çoğu geri zekâlı," dedi özür
dilemeden, masaya taze pişmiş ekmeklerden oluşan bir
sepet daha koyar koymaz hemen kaçan şaşkın garsondan
güveç kâsesini alırken.

"Nedenmiş o?" diye sordu, glütensiz bir ekmek
aldı ve tadının ne kadar güzel olduğuna hâlâ şaşıırıyordu.
Tadı tam olarak normal bir ekmek gibi değildi ama
umursamayacağı kadar yakındı.

"Çünkü diğer insanların ne düşündüğünü
önemsiyorlar," dedi elindeki ruloyu çalarken.

İç çekerek başka bir ruloza uzandı. "Ve sen
değil mi?"

"Zerre kadar değil," dedi, elindeki
güveç, onu bunun nasıl bir his olduğunu merak etmeye
bıraktı.

Bu kesinlikle hayatının büyük bölümünde işine
yarayabilecek bir taktikti, diye düşündü kaşığını alırken ve-

"Seni öldürmemi mi istiyorsun?" diye sordu bencil
piç kurusu soğuk bir bakışla ve kadın iç geçirerek adamın
kâsesinden büyük bir parça hamur tatlısı çalma görevine
devam etti.

"Evet, çünkü beni gerçekten korkutuyorsun," dedi ve gözlerini onunkilere kilitlemiş bir halde o büyük, lezzetli lokmayı çalma ve hepsini yeme gösterisi yaptı.

Dudaklarına küçük bir gülümseme dokundu. "Benden korkmuyorsun, değil mi?"

"Hiç de değil," diye göz kırparak kaşığını bıraktı, sandalyesini geriye itti ve tatlı olarak glütensiz unlu mamullerden oluşan geniş seçkiye göz atma zamanının geldiğine karar verdi.

Gözüne çarpan cheesecake brownie ile tereyağı kremalı vanilyalı kek arasında karar vermeye çalışırken, "Ne kadar çok güzellik var," diye düşündü hüzünle.

"Lucifer'in kollarının onu sarıp kendine çektiğini hissettiğinde, sert fısıltı kulağını okşadı.

Bir sorun olup olmadığını sormak için ağzını açtığında, sırtının alt kısmına bastıran o çok büyük ve çok sert çıkıntıyı hissetti. Esprili bir cevap bulmaya çalışırken dudaklarını yaladı ama Lucifer cüzdanını alıp hesabı ödeyebilmek için onu tuttuğu yerden bırakırken tek yapabildiği başını sallamak oldu.

Orada durup garsonun kredi kartı okuyucusundaki sorunu çözmesini beklerken, onu yatağa bağlayıp çırılçıplak soymadan önce mi yoksa sonra mı iki hafta önceden haber vermesi gerektiğini düşünmeden edemedi.

~~*~*

"Neredeyiz?" diye sordu, nefes nefese adamın kucağına tırmanıp üzerine çıkmayı bitirdiğinde, adamın kamyonetini park etmesine fırsat vermeden.

"Bilmiyorum. Umurumda da değil," dedi ve nefes nefese onları koltuğun ortasına ve bu karşılaşmadan sağ çıkma şansı kesinlikle olmayan direksiyon simidinden uzağa doğru kaydırıldı.

Yüzde yüz emin olmasa da, Fire & Brimstone'un arka otoparkına vardıklarında, kızın kot pantolonunun üzerinden sikini okşamayı bırakıp kucağına tırmanmaya başladığından oldukça emindi. Buna bir son verip onu içeri taşımali ve bu işi kendi yatağında bitirmeliydi ama bu onu öpmeyi bırakması gerektiği anlamına gelirdi ve onu öpmeyi bırakmasının hiçbir yolu yoktu.

Bacaklarının üzerine oturduğunda çıkardığı muhtaç küçük inilti, ondan başka hangi sesleri çıkarabileceğini öğrenene kadar bu kamyonu terk etmeyeceğini garanti ediyordu. Ona istediğini verene kadar onu becermeyecekti, ama aradaki her şeyi ve muhtemelen seks olarak kabul edilebilecek birkaç şeyi yapacak ve her saniyesinden zevk aldığından emin olacaktı.

Onu o kadar çok istiyordu ki, bu tür şeyler hakkında katı kuralları olmasını umursamıyordu. Asla toplum içinde, asla kontrolünü kaybetmeden ve asla onu aklını başından alan bir kadınla birlikte olmadan. Hayatının, kariyerinin ve geleceğinin kontrolünün kendisinde olmasını seviyordu ve dilini tatlı tatlı emerken parmaklarını saçlarının arasından geçiren kadın gibi kadınlar bunu imkânsız kılıyordu.

Eğer bir tipi varsa, bu kesinlikle o değildi. Normalde kariyerleriyle evli olan ve programları izin verdiğinde iyi bir sikişten başka bir şey istemeyen ciddi kadınlarla çıkıyordu. Asla kontrolünü kaybetmez, gün içinde sadece merhaba demek için mesaj atmaz ya da yirmi dört/yedi onları düşünmezdi. Kabul etmek gerekir ki, çıktığı kadınların çoğu onun kayıtsızlığını bir meydan okuma olarak algıladı ve genellikle onu kızdırdı, ama...

Tanrım, kız parmaklarını fermuarının üzerinde böyle gezdirip sikini çılgına çevirirken doğru düzgün düşünemiyordu. Yetenekli küçük parmaklarıyla sikinin izini sürmeyi bıraktığında neredeyse daha fazlası için yalvarıyordu, ama saniyeler sonra

Fermuarını indirip pantolonunun içine uzanırken ve sıcak, yumuşak elini onun etrafına sararken onu inletti ve öpücüğün kontrolünü kaybetti.

"Kahretsin!" diye inledi, çünkü vücuduna yayılan bir zevk dalgası horozunu daha önce hiç olmadığı kadar sertleştirirken öpücüğü kesmek zorunda kaldı.

Nefes nefese, Rebecca'nın dudaklarını ağılıkla yalamasını ve elinin sikinin üzerinde hareket etmesini izledi. Elini ucunda gezdirdiğinde inleyen adam, kendini onun bakışlarını takip ederken buldu. Hafifçe bronzlaşmış elin yavaşça şaftında yukarı ve aşağı hareket etmesini büyülenmiş bir şekilde izledi.

En son ne zaman bir kadının ona elle iş yaptığını hatırlayamıyordu, muhtemelen hiç bu kadar iyi hissetmediği için. Elinin tabana doğru kayışını ve ondan bir inilti çıkarabilecek kadar uzun süre duraklamasını izledi, sadece ucuna kadar geri döndü ve başparmağını kullanarak orada zaten oluşmakta olan heyecan damlalarını başın üzerine yaydı, zaten hassas olan cildi tarif edilemez bir zevkle karıncalandırdı.

"Tanrım, bu iyi hissettiriyor," diye inledi, elini tembelce şaftının üzerinde gezdirmesini izlemeye devam ederken kendi dudaklarını yaladı, tam doğru zamanda tam doğru miktarda zevk uyguladı.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu baştan çıkarıcı bir gülümsemeye, o dolgun, dudaklı dudakların sikinin etrafına sarıldığında ne kadar iyi hissettireceğini düşünmesine neden oldu.

Onu öpmek için eğilirken başını salladı. "Bunu yapmaya devam edersen ne kadar olduğunu anlayacaksın," diye söz verdi ellerini onun kalçalarına koyarken.

"O zaman belki de durmalıyım," diye dudaklarına gülümseyerek alay etti adam pantolonunun fermuarına uzanırken.

"Belki de yapmalısın," diye mırıldandı fermuarını indirip pantolonunun beline uzanırken.

Biraz çaba ve onun biraz kıpırdanmasıyla, külotuyla birlikte, yakında diliyle izlemeyi tamamen planladığı yumuşak yarığına erişmesine izin verecek kadar aşağı çekti. Kız onu öpmeye ve okşamaya devam ederken inleyerek biraz daha yaklaştı ve eli bacaklarının arasına girene ve parmağı ıslak yarığının üzerinde hareket ederek derinlerine kayana kadar elini pürüzsüz esnek kıcının üzerinde gezdirdi.

Kız ona doğru geri itilirken birlikte inlediler, kız ona tutunurken parmağını daha derine götürdü, eli asla onun sikinin üzerinde durmadı. Eğer bir şey varsa, onu kavraması biraz daha acil hale gelmişti. Parmağını sürmeye başladığında vuruşları artmış, her vuruşta geri itmişti. Pozisyon rahat değildi ve idare etmek çok çaba gerektiriyordu, ancak birbirlerine verdikleri zevk bunu telafi etmekten daha fazlasını yapıyordu.

Onu bu şekilde boşaltabileceğini biliyordu ama daha fazlasını istiyordu. Parmağını son bir kez içine soktu ve Tanrım, daha önce bir kadının bu kadar ıslanabileceğini hiç bilmiyordu, elini çekti, kollarını ona doladı ve onu bank koltuğuna yatırabilmek için döndü. Adam pantolonunu çekip çıkarırken, kadın kollarını ona dolamış, neredeyse çaresizce onu öpüyordu. Kadın ayakkabılarını çıkarmayı başardığında, adam pantolonunu ayak bileklerine kadar indirmiş ve saniyeler içinde ön panele fırlatmıştı.

Pantolonunu dizlerine kadar indirerek onu takip etti ve çıplak bacaklarını etrafına sarıp sikini ıslak yarığına bastırıldığında inledi.

"Lucifer, lütfen!" diye bağırdı, ona doğru hareket ederek zevkle inlemesine neden oldu, ama bu onun duymak istediği şey değildi.

Bu yüzden ona doğru sallandı ve kendi kendine bunun şimdilik yeterli olacağını söyledi, çünkü daha azına razı olmasının hiçbir yolu yoktu-

"Christopher!" diye hıçkırığa hıçkırığa bağırırken, ona karşı aceleyle sallandı ve tıpkı bunun gibi, kontrolünü kaybetti.

Bir an sikini onun ıslak yarığına sürtüyor, sonra da içine gömülüp kamyonu sallayacak kadar sert bir şekilde onu beceriyordu. İyi hissettiriyordu, çok iyi, diye düşündü adam, sikini sadece ucu içine girene kadar çekip tekrar içine sokarken, kızın parmaklarını sırtına geçirip dua eder gibi adını inlemesine bayılıyordu.

"Oh, Tanrım!" diye haykırdı, yolculuk için tutunduğu gibi ona tutunmasını sıkılaştırdı.

Çok iyi hissediyordu, çok iyi... çok ıslak ve sıkı...

Geri çekilmeden önce eğildi ve onu öptü, onu kenara iterken onu izlemeye ihtiyacı vardı. Kılıfının etrafında sıkılaştığını hissettiğinde, daha sert itti ve kendi orgazmıyla savaşırken dişlerini sıktı.

Birkaç hamleden sonra kız çığlık atmaya başladığında öleceğini düşündü. Sırtını eğdi, neredeyse onu fırlatıyordu ama hiçbir yere gitmiyordu. Eğildi ve onu öptü, onu sert ve hızlı bir şekilde becerirken çığlıklarını yuttu. Kız çığlık atmaya bırakana ve kendi orgazmı onu ikiye bölmekle tehdit edene kadar devam etti.

Nefes nefese ve hayatı boyunca hiç hissetmediği kadar tatmin olmuş bir şekilde başını onun omzuna koydu ve kıkırdadı, çünkü bu inanılmaz şeye inanamıyordu.

tanıştığı kadın aynı zamanda son beş yılını hayalini kurarak geçirdiği kadındı-

"İstifa ediyorum."

-throttling.

Bölüm 20

Yenik bir iç çekişle gözlerini kapatarak, peşinden somurtarak gelen iri yarı adama, "Tam olarak neden beni takip ediyorsun?" diye sordu.

"Konuşmamız gerek," dedi Lucifer ve gerçekten de içinden kaçan acınası iniltiye ya da tek yapmak istediği uyumak, o ise tartışmak olduğu için giderek şirretleştigi gerçeğine engel olamadı.

Neden normal bir erkek gibi orgazm sonrasında tadını çıkarıp onu rahat bırakmıyordu? Kendini evinde sürüklemeye çalışırken merak ediyordu. Tek yapmak istediği yatağa kıvrılıp gözlerini kapatmak ve şimdiye kadar yaşadığı en inanılmaz orgazmdan sonra tüm vücudunun zevkle uğuldamasının tadını çıkarmaktı ama onu yatak odasına kadar takip eden inatçı orospu çocuğu buna izin vermedi.

Bencil orospu çocuğu, diye düşündü ayaklarını yatağının yanından geçirip şifonyerine yönelirken, çünkü bugün çarşambaydı ve akşam vardiyasında çalışması gerekiyordu. İşten yeni ayrıldığı için, canı cehenneme deyip bu gece yatmak istiyordu. Sorun şu ki, sırada bekleyen bir işi yoktu ve iki haftasını tamamladıktan sonra para zaten yeterince sıkışık olacaktı.

Bu saatlere ihtiyacı vardı, diye kendi kendine tekrar tekrar söyledi, bunun ona önümüzdeki sekiz saat boyunca hayatta kalmak için ihtiyaç duyacağı enerjiyi vereceğini umuyordu. Mojo'nun horlamakta olduğu o davetkâr, dağınık yatağa bakmamak için kendini zorlayarak işe hazırlanmaya odaklandı.

Oh, köpek olmak...

"Ne yapıyorsun?" Lucifer her şeyin apaçık ortada olması gerekirken sordu.

"İşe gitmek için hazırlanıyorum," diye mırıldanarak yeni bir Fire & Brimstone tişörtü, kot pantolon, çorap ve külot aldı ve arkasını dönüp bir kez daha ayaklarını zorlayarak onu yatağından uzaklaştırdı.

"İstifa edeceğimi sanıyordum," diye tersledi Lucifer, son beş yıldır onu kovmaya çalışan bir adam için pek de mutlu görünmüyordu.

Cevap vermeye fırsat bulamadan, duvarların ince olduğunu hatırlatan bir sesle sözünü kesti. "İşi bıraktın mı?" Melanie, onunkinin hemen yanında bulunan yatak odasından sordu.

"Evet!" diye tısladı duvara ters ters bakarak.

"Oh...," diye cevap geldi duvarın diğer tarafından. "Şu fedailik işi için başvuracak mısın?"

Hâlâ boş bir iş olsaydı muhtemelen yapardı ama o ilanı görelî haftalar olmuştu, yani muhtemelen çoktan dolmuştu. Özgeçmişinin tozunu alması, kareli iş geçmişini açıklamak için yeni açıklamalar düşünmesi ve tüm boş zamanını iş aramak ve başvuruları doldurmak için harcamaya başlaması gerekecekti.

"Belki," dedi, bunun dinleyicilerini yatıştıracağını umarak.

Lucifer, "Bırakmıyorsun," diye tersleyince Melanie'nin içi burkuldu, çünkü Melanie'nin sevdiği bir şey varsa o da dedikodu yapmaktı. Olup biten her şeyi bilmeye bayılırdı ama şaşırtıcı bir şekilde ağzı sıkı davranır, hiçbir şey paylaşmayı reddederdi.

Melanie'nin kendi kendine, "Oh, bu iyi olacak," diye mırıldandığını duydu.

Evet, bu harika olacak, diye düşündü kuru bir sesle, havlu dolabının yanında durdu, körü körüne içeri uzandı, yarı katlanmış bir havlu aldı ve banyoya doğru yöneldi, Lucifer'ın ilgisini kaybetmesi için dua etti, böylece huzur içinde duş alabilecekti.

"Bırakmıyorsun," dedi daha kararlı bir şekilde, sanki bu onun fikrini değiştirecekmiş gibi banyo kapısını arkalarından kapatırken.

İç çekerek buruşuk havluyu lavabonun tezgahına fırlattı. "Bırakmak zorundayım."

"Neden istifa etmek zorundasın?" Melanie sordu, belli ki sorgulamaya başlamak için daha sonrasını bekleyemeyecek kadar meraklıydı.

"Sen kendi işine bak, kaltak!" diye bağırdı ve bir sonraki taşındıkları yerin duvarlarının kurşunla kaplı olacağına karar verdi.

"Sen benim işimsin, sürtük!" diye cevap verince başını salladı ve Lucifer ona ters ters baktı, çünkü görünüşe göre o da bir izleyici olmasından memnun değildi.

"Bak," dedi, tartışamayacak kadar bitkin bir halde, "sence bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

Kaşlarını çatması her şeyi anlatıyordu.

"Pekala," diye iç geçirdi ve duşu açmak için harekete geçti ki, her sözlerine kulak kabartmaktan başka yapacak bir şeyi olmadığı anlaşılan Melanie, "Artık soğuk su yok!" diye anons etti.

Bu, Melanie'nin neden her zamanki yerinde, dizüstü bilgisayarını açmış, kanepeyi ve yeri süsleyen bir yığın Hostess paketiyle oturmadığını açıklıyordu. Melanie ne zaman bir tasarımda ya da koddan tıkanmış, düşünmek için banyoya girerdi ve bu genellikle her on beş dakikada bir eklenen taze sıcak suyun yardımıyla gerçekten uzun bir banyo anlamına gelirdi.

"Harika," dedi Rebecca, bu vardiyayı atlatmak için umutsuzca ihtiyaç duyduğu sıcak duş fikrinden vazgeçerek.

"Konuşmamız gerek," dedi Lucifer ve onun elini tutup kapıya doğru götürdü.

"Bunu daha sonra yaparız," diye mırıldandı acınası bir şekilde, onu dairesine sürüklemesine izin verirken, çünkü tartışamayacak kadar bitkin düşmüştü.

"Bekle! Gidiyor musun?" Melanie diğer odadan bağırdı, sesi her şeyi kaçıracağı için hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Lucifer Melanie'yi görmezden gelerek onu koridordan geçirdi ve dairesine soktu. Kapının arkalarından kapanmasına fırsat vermeden onu arka koridora doğru sürüklüyordu.

"Beni her yere sürüklemekten ciddi vazgeçmelisin," dedi adamın elini tutma şeklinden hoşlanmasına rağmen. Tutuşu sertti ama cezalandırıcı olmaktan uzaktı, özellikle de her birkaç saniyede bir başparmağıyla elinin arkasını dalgınca okşadığı için.

"Ve ciddi beni kızdırmayı bırakmalısın," dedi onu koridorda sürüklerken, şaşırtıcı derecede temiz bir odadan geçip-

"Bu da ne..." diye nefes aldı büyük banyoya girerken.

Kesinlikle kendi banyosundan çok daha büyük ve çok daha güzeldi. Bir fare yuvasında yaşadığından falan değil, ama kendi banyosu basitken, onunki beş yıldızlı bir otelde görmeyi bekleyeceği bir şeydi.

Banyosunun tamamı özel yapım duşa sığabiliyordu. Onun ve onun lavaboları vardı, tuvaletin kendine ait küçük bir odası vardı ve aslında bir dolap vardı! Haklı olarak kendisine ait olması gereken banyoya bakarken, nasıl olup da bu berbat banyoya mahkûm kaldığını düşünmeden edemiyordu.

Etrafına bakınırken kıyafetlerini çıkarmaya başladı, adamın onu buraya duşunu kullanmasına izin vermek niyetiyle getirip getirmediğini gerçekten umursamıyordu, çünkü onu kullanıyordu. Onun yaptıklarından sonra

Kamyonda ona ne yaptığını düşünmemek için kendini zor tutarak, "Bir tanesine ihtiyacı vardı," diye düşündü. Ne yazık ki onun için önümüzdeki sekiz saati adamın kıyafetlerini parçalamak istemeden geçirmek yeterince zor olacaktı.

Bu düşünceyle külotundan sıyrılıp duşa girdi ve kaç tane duş başlığı olduğuna şaşırdı. Duş başlıkları yanlara, önüne ve tavana yerleştirilmişti. Gerçekten çok güzel bir şeydi. Melanie banyo yapmayı sevse de, duş almayı daha çok seviyordu. Karnı ağrımadığı ve gerçekten başka seçeneği olmadığı sürece kendi pisliğinin içinde oturmanın ona pek cazip gelmemesinin yanı sıra, sıcak su spreyinin altında durup günü yıkamaktan keyif alıyordu.

Lucifer bir kolunu beline dolayıp karmaşık düğmelerle oynamak için ona doğru uzandığında kadın sadece gözlerini kapadı ve rahatlayıp keyfini çıkarabilmek için ona yaslandı. Sıcak su spreyi her açıdan yüzüne çarptığında içini çekti ve Lucifer'in kollarında tamamen rahatladığını hissetti.

Kolunu ona sararken omzunu öptü. "Konuş."

"Konuşamayacak kadar yorgunum," diye mırıldanırken, adamın onu öpebilmesi için başını yana eğdi.

Ağır ağır iç çekerek, ki bu muhtemelen bir öpücük talep ettiği için değil, bu tartışmayı ertelediği içindi, en azından öyle olmasa iyi olurdu, eğildi ve şefkatle dudaklarını onunkilere değdirdi.

"İnatçı bir baş belasisin," diye fısıldadı tatlı tatlı dudaklarına, başını ona yaslayıp muhtemelen önümüzdeki iki hafta boyunca yaşayacağı son huzur anının tadını çıkarmasına izin verirken gülümsemesini sağladı.

Bölüm 21

"Bay Bradford?"

"Ne oldu Patrick?" Lucifer, aklı üst kattaki yatağında ve şu anda içinde kıvrılmış, tüm battaniyeleri kapmış olan küçük kadında değilmiş gibi davranarak sordu. Sonunda uyandığında çok kızacaktı, diye düşündü küçük bir gülümsemeyle, gecenin kredi kartı sliplerini sayarken.

Patrick hafif bir tereddütten sonra, her gece bu saatlerde yaptığı teklifi yaparak, "İstersen ben halledebilirim," dedi.

"Buldum Patrick," dedi, dikkatini sipariş fişlerine verirken masasından başını kaldırmaya zahmet etmedi.

Tanrım, çok yorulmuştu.

Tek istediği geceyi bitirip üst kata çıkmak ve uyanır uyanmaz onu öldürecek olan kadının yanına kıvrılmaktı ama o kadar ileri gidemeyeceğini biliyordu. Bu noktada kanepeye kadar gidebilirse şanslı sayılırdı.

"İyi geceler Bay Bradford," dedi Patrick, daha fazlasını söylemek ister gibiydi, ama sonunda çıktı, kapıyı kilitledi ve çıkarken alarmı kurdu.

Bir an önce uyuması gerekiyordu yoksa tükenenecekti ama masasının köşesinde bekleyen ve ilgilenmesi gereken iş yığınının bir kez bakınca esnemesini bastırdı ve işinin başına döndü. Yemek hazırlığını ve kahvaltı servisini denetlemek zorunda kalmadan önce tüm bu evrak işlerini halletmek için sadece birkaç saati vardı. Ayrıca bu gece haftanın en yoğun gecelerinden biri olacağı için barın tamamen dolu olduğundan emin olması gerekiyordu.

Üniversite gecesi.

Haftanın en kârlı gecelerinden biriydi ama aynı zamanda en yoğun günüydü. Perşembe günüydü, bu da haftanın geri kalanı için hazır olduklarından emin olması gerektiği anlamına geliyordu. Bu, satıcıları aramak, siparişleri almak, yemek hazırlamak, programı gözden geçirmek ve kıdemli personelinin çoğunun çalışacağından emin olmak, para üstü almak ve para yatırmak için bankaya koşmak ve çevrimiçi sipariş sistemlerinin kusursuz çalıştığından emin olmak anlamına geliyordu.

Bugün yapması gereken her şeyi düşünmek bile onu yoruyordu ama bu çok kötüydü çünkü yapması gereken bir iş vardı. Önümüzdeki dört gün boyunca Fire & Brimstone tam bir tımarhane olacaktı. Hazırlanmak için sabahları ve öğleden sonraları vardı, ama bu yemek servisleri bile acımasız olacaktı, özellikle de hâlâ dört garson, bir barmen, bir bulaşıkçı ve bir aşçı eksikleri olduğu için. İç geçirerek, bu adayların kendisine bira parası arayan üniversite öğrencilerinden daha fazlasını getireceği umuduyla Pazartesi günü gazeteye bir ilan daha vermeyi not etti.

Bir de yatağında uyuyan kadın sorunu vardı.

Onun hakkında ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Kesinlikle emin olduğu tek şey, burada oturup kalmasını sağlamanın bir yolunu bulmaya çalışmak yerine onun ayrılmasına sevinmesi gerektiği idi. Lanet olası beş yıl boyunca onun gitmesini istemişti ve tam da istediğini elde etmek üzereyken, sadece geri adım atmakla kalmamış, aynı zamanda onu yanında tutmak için zam da yapmıştı.

Her ne kadar onu kalmaya ikna ettiği için pişman olduğunu söylemek istese de söyleyemezdi. Muhtemelen asla alamayacağı cevaplara ihtiyacı vardı, çünkü çoktan vazgeçmişti. Yani, hayır, şansı varken ona yardım ettiği için pişman olamazdı, ama değildi

Aynı şeyi onunla yatmak için de söyleyebileceğinden emindi. Onunla asla yatmamalıydı ama eline bir fırsat geçse bunu gözünü kırpmadan tekrar yapacağını biliyordu.

İç geçirerek sandalyesinde arkasına yaslandı ve onunla ilgili ne yapacağını düşündü. O bir karmaşaydı ve hayatında gerçekten ihtiyaç duymadığı bir şeydi. Hayatında, hayattaki amacı onu çıldırtmak gibi görünen baş belası bir kız arkadaşı ekleyemeyeceği kadar çok şey vardı.

Hayatında buna ihtiyacı yoktu, özellikle de Fire & Brimstone'u özel bir şey haline getirmek için elinden gelen her şeyi yaptığı şu anda. Rebecca etrafındayken bunu yapabilmesinin hiçbir yolu yoktu. Onu bırakmalı, ellerini kendine saklamalı ve gerçekten önemli olana odaklanmalıydı ama kendine bunun en iyisi olduğunu söylerken bile, kendini yukarı çıkıp ona sarılmayı ne kadar çok istediğini düşünürken buldu.

Onun gitmesine izin vermenin bir seçenek olmadığını fark etti, aralarındaki bu şeyin yoluna girmesine izin verene kadar değil. Onun doğru kişi mi yoksa sadece vücudunun şu anda istediği kişi mi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama her iki durumda da ondan henüz vazgeçmiyordu. Ama bu şekilde her anını ele geçirmesine izin vermek de işe yaramayacaktı.

Aklını ondan kurtarıp ait olduğu yere dönmesi gerekiyordu ve bunu yapmak için Rebecca'ya diğer kadınlara davrandığı gibi davranmaya başlaması ve onun da diğerleri gibi aklını kaçırmamasını umması gerekecekti.

*_*_*_*

"Lucifer neden sana ters ters bakıyor?" Melanie oturduğu yerden sordu; bir yanında taze çikolatalı milkshake, önünde bilgisayar ve diğer yanında yarısı yenmiş çizburgeriyle koltuğunun kenarına tünemişti.

Melanie'nin hesabını masaya koyarken kıkırdadı. "Her zaman dik dik bakıyor," dedi, Melanie'nin Lucifer'in en sevdiği eğlenceden neden birdenbire rahatsız olduğunu merak ederek.

"Doğru," dedi Melanie başını sallayarak ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle Lucifer'i izlemeye devam etti, "ama normalde bakışlarını genel tesisteki herkesi kapsayacak şekilde çeşitlendirmeyi sever."

"Belki de sana ters ters bakıyordur?" Rebecca omzunun üzerinden bakıp Lucifer'in kendisine pek de ters ters bakmadığını, sanki bir şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi baktığını fark ettiğinde bile öneride bulundu.

Melanie milkshake'inden bir yudum alırken düşünceli bir ifadeyle, "Hayır, kesinlikle sana bakıyor," dedi. "Neden olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi, dürüst olmak gerekirse onun sorununun ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Birlikte bir şeyler yaparak geçirdikleri o muhteşem günden bu yana tam bir hafta geçmişti. Bunun bir şeye, en azından bir girişimde bulunmaya yol açacağını ummuştu ama ertesi sabah uyanır uyanmaz muhtemelen fazla umutlanmaması gerektiğini fark etmişti.

Uyandıktan ve kendini kendi yatağında bulduktan sonra vardiyasını kaçırdığını fark etmişti. Lucifer'a onu muhteşem bir seksle yordğu için lanet okuyarak kıyafetlerini giydi ve aşağıya koştu; Lucifer'ı görmeyi dört gözle bekliyordu, böylece kollarını ona dolayabilecek ve üzerinde yürüdüğü toprağa tapabilecekti. Bunun yerine, Lucifer'ın onu fark etmemiş gibi davrandığı sabah toplantısına gizlice girmek için tam zamanında aşağı inmeyi başarmıştı.

İş yerinde oldukları ve profesyonel bir ilişki sürdürmeleri gerektiği için bu onu rahatsız etmemişti. Onu rahatsız eden şey, toplantı bittiğinde

odadaki son iki kişiydiler. Merhabalaştığında onu zar zor kabul etmişti ve kız onunla konuşmaya fırsat bulamadan kapıdan çıkıp gitmişti.

Günün sonunda iki şeyin farkına varmıştı; her şeye rağmen işi bırakmak zorunda olmayabilirdi ve Lucifer onunla kesinlikle hiçbir şey yapmak istemiyordu. O zamandan beri Lucifer onu görmezden geliyor, ancak bir şeye ihtiyaçı olduğunda ve bunu yapacak başka birini bulamadığında ona haber veriyordu. Kendi kendine bunun sadece bir kerelik bir şey olduğu için hayal kırıklığına uğramadığını söylemeye çalıştı. Bu işe yaramadığında, ikisinin birlikte olmasının gerçekten kötü bir fikir olduğuna kendini ikna etmeye çalıştı.

Birkaç gün ve Dixon's Gluten Free Bakery'ye birkaç kez gitmesi gerekmişti ama sonunda bunu atlatmayı başarmıştı. Muhtemelen onun kollarında olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini asla unutamayacaktı, ama şaşırtıcı bir şekilde bununla bir sorunu yoktu. Ayrıca, muhtemelen kendisini onun gibi hissettirebilecek başka bir erkekle asla karşılaşamayacağını da fark etti, bu da onu depresyona sokma gücüne sahipti, bu yüzden bunu düşünmemeye çalıştı.

"İkinizin arasında ne oldu ki?" Melanie sordu.

Onu diğer tüm kadınlar için mahvetmişti.

Ama bunu söyleyemezdi, çünkü bu çok fazla şeyi açığa çıkarırdı ve Melanie onu asla rahat bırakmazdı. Bunun yerine omuz silkip yalan söylemekle yetindi.

"Bana olan sonsuz aşkını itiraf etti, ama ne yazık ki yapamadım-" diye açıklamaya başlamıştı ki az önce ön kapıdan giren adam dikkatini çekti. "Oh, kahretsin."

Rebecca, en büyük flört hatası kapıdan içeri girdiğinde aklı başında her kadının vereceği tepkiyi verirken Melanie, "Kahretsin," diye karşılık verdi.

Adam onu fark etmeden önce en hızlı kaçış yolunu aradı.

"Kaç," diye fısıldadı Melanie, ama kapana kısılmıştı.

Kaçabileceği hiçbir yer yoktu, çünkü ortalık yerdeydi ve o güne kadar tanıştığı en büyük pislik onu fark etmişti. Not defterini masaya fırlatıp kendini Brian'ı bu kadar harika yapan her şey hakkında bir tartışmaya hazırlarken, "Harika," diye düşündü sefilce.

Onunla o randevuya çıkmayı asla kabul etmemeliydi ama onun için kendini kötü hissetmişti. Artık bir daha asla acıma randevularına çıkmayı reddetmesinin nedeni oydu. Ona inanılmaz derecede yakışıklı olduğunu ve kendisine çıkma teklif ettiği için gurur duyması gerektiğini söyleyecek cesareti bulduğu andan itibaren, evet demekle hata yaptığını fark etmişti. Onu susturmak için kabul ettiğini mırıldanmış, ne kadar kabullenmiş olduğunu çok geç fark etmiş ve mezelerin henüz gelmediğini fark ettiğinde neredeyse ağlayacaktı.

Bu onun en sıkıcı gecesiydi-

"Defol git barımdan," dedi Lucifer, bir ara odanın öbür ucuna geçmişti ve gözlerindeki parıltı, bakmaya cesareti olan herkese şaka yapmadığını söylüyordu.

Brian'ın akıllıca olanı yapıp kaçacağını bildiğinden emin olan Lucifer arkasını döndü, gözlerini ona kilitledi ve-

İşte o zaman birisinin, yani kendisinin, arka odadaki peçeteleri sayarak bir ya da iki yıl daha yetecek kadar peçete olduğundan emin olması gerektiğine karar verdi.

Bölüm 22

"Yerinde olsam bunu yapmazdım," dedi Melanie boş bardağını eline alıp ona acıyan bir bakış atarken pipetini kemirmeye başladı.

"Ben bir şey yapmıyorum," dedi, bir sandalyeyi iterek yolundan çekildi, böylece Rebecca'nın peşinden gidip ona lanet bir moron gibi bakmaya devam edebilecekti.

Melanie arkasından, "Bu konuda boyundan büyük işlere kalkışıyorsun," diye seslendi.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok," dedi, arka koridora doğru ilerlerken umutsuzca dikkatini çekmeye çalışan yeni işe aldığı garsonu görmezden gelerek.

"Öyle değil mi?" dedi, sesi onu rahatlatmak için biraz fazla kendini beğenmiş çıkıyordu.

Kendi kendine Rebecca'nın ona bir şey anlatmış olmasının mümkün olmadığını söylerken yavaşça arkasını dönüp ona baktı, ama yüzüne bir kez bakmak ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu. Küfrederek çenesini yere vurdu, hemen geri döndü ve Rebecca'nın hemen arkasında olacağını çok iyi bilerek ofisine doğru hışımla yürüdü.

Ofisine girdi ve ofis kapısını çarparak kapatmadan önce kendini beğenmiş kadının yanından geçip gitmesini bekledi. Kapıyı kilitledikten sonra masasının arkasına oturdu ve bir yandan da gözlerini çok şey bildiği anlaşılan kadından ayırmadı.

Yoksa o...

"Sana ne söyledi?" diye sordu, ihtiyatlı davranmanın en iyisi olduğuna karar vererek.

"Her şey," dedi gözünü bile kırpmadan.

Gözlerini ona d i k e r e k , "Sen
blöf yapıyorsun." Kaşlarını çatarak sandalyesinde arkasına yaslandı.

Ellerini kucağında birleştirdi ve onu gerçekten öldürecek olan o kendini beğenmiş gülümsemesini takındı. "Öyle miyim?"

Bir an için onu inceledi, saçmalayıp saçmalamadığına karar vermeye çalıştı, ama sonunda onun olması gerekenden çok daha fazlasını bildiğine ikna olmasını sağlayan o lanet gülümsemesiydi.

"Konuşmaya başla," dedi, önümüzdeki altmış saniye içinde işe yarar bir şey söylemezse onu ofisinden dışarı atmaya ve Rebecca'yı avlamaya çoktan karar vermişti, böylece akşam yemeği telaşı gelmeden önce ona aptal gibi bakarak birkaç dakika daha geçirebilecekti.

Tanrım, acınacak haldeydi.

"Öncelikle, ona sürekli dik dik bakmayı bırakmalısın," dedi ve ekledi: "Bu gerçekten rahatsız edici."

"Ona ters ters bakmıyorum!" diye çıkıştı, bunu yapmayı bırakmasının muhtemelen en iyisi olacağını kabul etmesine rağmen.

"Hayır, tabii ki değilsin," diye mırıldandı dalgınca onu incelerken.

"Ben değilim!"

"Uh huh."

İç geçirerek, işe geri dönebilmesi için ona devam etmesini işaret etti. En azından aklını Rebecca'dan uzak tutamadığı için çalışıyormuş gibi yapıyordu. Bu planı hayatını cidden mahvediyordu ama geçmişte işe yarayan tek plan buydu.

Sadece biraz daha zamana ihtiyacı vardı, dedi kendi kendine, bunun saçmalık olduğunu zaten biliyordu. Rebecca çıktığı diğer kadınlar gibi değildi. Ne zaman onun yanında olsa, kendini onu izlerken buluyordu.

onu düşünmeden edemiyordu. Aralarına biraz mesafe koyarak restorana odaklanabileceğini ummuştu ama onun yerine bir şekilde tüm dünyası haline gelmişti ve bu yüzden ondan nefret ediyordu.

"Peki, en iyi arkadaşımı neden takip ettiğini bana söylemek ister misin?" Melanie ona bazı cevaplara ihtiyacı olduğunu hatırlatarak talep etti.

"Onu takip etmiyorum," diye ısırdı, Rebecca'da hiçbir şey olmadığını fark etmesine rağmen neden onu kızdırdığını merak ediyordu. Rebecca sinsî bir gülümsemeyle ona eziyet edip tek kelime etmeden aklını başından alabilirken, Melanie'nin tek yaptığı onu kızdırmaktı.

"Gerçekten mi? O zaman buna ne diyorsun?" "Flört," diye ısırdı.

Oturduğu yerde bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi.

Orada, az önce ne dediğini tam olarak anlayamamış gibi ona bakıyordu.

"Flört," dedi yavaşça, sanki kelimeyi test ediyormuş gibi.

"Randevu," diye bağırdı, bu saçmalığı bir sabah için yeterince dinlemişti.

"Umm," dedi, dudaklarını düşünceli bir şekilde büzerek, "Rebecca çıktığınızın farkında mı?"

"Evet."

"Bundan emin misin?"

"Evet!" diye bağırarak masasından kalktı ve kapıya yöneldi. Kadının bir sonraki sözleri üzerine bildiği tüm küfürleri savurarak kapıyı açtığında bu saçma konuşmayla yeterince zaman kaybettiğine karar verdi.

"Çünkü Jon'un onu arkaya kadar takip ettiğini gördüm ve aklında envanterden daha fazlası varmış gibi görünüyordu."

masum bir ifade ve omuz silkmeye, flört kurallarını gerçekten yeniden değerlendirmek isteyebileceğini fark etmesini sağladı.

*_*_*_*

Jon tüm garsonların bahsettiği o çocuksu gülümsemesiyle, "Dur sana yardım edeyim," dedi.

"Teşekkür ederim," diyerek gülümsemesine karşılık verdi ve onun üst raftaki kutuya ulaşabilmesi için geri çekildi.

"Sorun değil," dedi kutuyu kolayca kapıp kollarının arasına alırken. "Bunu nerede istersiniz?"

"Zemin iyi," dedi ve bir adım daha geri çekilerek büyük kutuyu aralarındaki zemine yerleştirmesine yetecek kadar boşluk bıraktı.

"Bu iyi mi?" diye sordu kutuyu yere koyarken ve sonra sorulmadan onun için açtı.

Bir erkeğin ona gülümsemesi ve varlığını gerçekten kabul etmesi ne kadar güzel olsa da, huysuz piçi özlemekten kendini alamıyordu. Onu eğlendirmiş, bilerek olmasa da gülümsetmiş ve kısa bir süreliğine de olsa ona kendini...

Aptalca davrandığını söyledi kendi kendine, düşüncelerini açıkça bir hata olan şeyden uzaklaştırıp ona gülümseyen adama yardım etmeye odaklanırken. Jon yeterince iyi bir adamdı, yüzünde her zaman bir gülümseme vardı, ihtiyacı olduğunda ona her zaman yardım etmeye istekliydi ve hatta birkaç kez ona çıkma teklif etmişti.

Birlikte çalıştıkları için onu hep geri çevirmişti ama belki de bir dahaki sefere teklif ettiğinde evet demeliydi. Bu onun aklını-

Lucifer onun düşüncelerini bölerek, birlikte çalıştığın biriyle ilişkiye girmenin neden kötü bir fikir olduğunu hatırlatırcasına, "Sana önden ihtiyacımız var, Jon," dedi.

"Özür dilerim," dedi Jon özür dileyen bir gülümsemeyle, belli ki ciddiye ve kızın neden kendini kapıda duran ciddi şekilde kızgın adam yerine Jon gibi bir adamı düşünürken bulamadığını merak etmesine neden oldu.

Belki de yeni bir başlangıç yapmanın zamanı gelmiştir, diye düşündü Jon'un gülümsemesine mırıldanarak, "Teşekkür ederim," diye karşılık verirken. Jon ayağa kalkıp kapıya yönelmeden önce ona bir göz kırptı, hâlâ orada dikilip ters ters bakan Lucifer'dan uzak durmaya dikkat ediyordu.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı Lucifer?" diye sordu onu görmezden gelerek tuzluk, biberlik, metal peçetelik, artık kullanmadıkları ama ara sıra spesiyal menüsünü renklendirmek için sakladıkları eski menüler ve muhtemelen atmaları gereken ama onu cidden kızdırmaya başlayan adamın elden çıkarmayı reddettiği yüz kadar başka eşya ile dolu kutuyu karıştırmaya odaklanırken.

"Evet," dedi, tam o sırada kız onun kapıyı arkasından kapatmakla kalmayıp kemerini çözdüğünü ve fermuarını indirdiğini fark etti ve onu görmezden gelmeyi bıraktığının ipucunu verdi.

Lucifer'e hayatının geri kalanında soprano şarkı söyletmeye fazlasıyla hazır bir şekilde, söz konusu eşyayı kapıp ayağa kalkarken iç çekerek, kâğıt peçete dağıtıcısıyla taşaklarına vurmak zorunda kalacak olmasının gerçekten çok kötü olduğunu düşündü.

Bölüm 23

"Neden onu beynimi dağıtacakmış gibi tutuyorsun?" diye sordu kaşlarını çatarak, eli fermuarının üzerinde dururken.

"Aslında önümüzdeki birkaç saniyenin nasıl geçeceğine bağlı olarak biraz daha güneye doğru bir şey vurmayı düşünüyordum," dedi, tehdidi vurgulamak için peçeteliği biraz salladı ve onun gözlerini devirmesine neden oldu, çünkü bu çok acınası bir durumdu.

Fermuarını indirmeyi bitirip arkasını döndü ve ona burada bulunma nedenini göstermek için gömleğini başının üzerinden sıyrırken iç çekerek, "Aklını çukurdan uzak tut," dedi. Tamam, bu bir bahaneydi ama bu seferki olayda kendi tarzının dışındaydı ve elindekiyle yetinmek zorundaydı.

"Mojo?" diye mırıldanmadan önce ağır bir duraklama oldu ve bunu söyleme şeklinden yüzünün buruştuğu anlaşılıyordu. Onu suçlayamazdı, çünkü insanları yere düşürmeyi seven psikopat bir köpeği olsaydı, böylece onları bir yatak olarak kullanmak amacıyla üzerlerine düşebilseydi, muhtemelen o da yüzünü buruştururdu.

"Görünüşe göre yine kaçmış," dedi kuru bir sesle, iki yüz elli kiloluk bir köpek tarafından bir orospu gibi kullanılma anısını yeniden yaşamamaya çalışarak.

"Gerçekten çok üzgünüm Lucifer," dedi Lucifer parmak uçlarının iri piçin geride bıraktığı kesik ve çürüklerin üzerinde usulca gezindiğini hissederken.

Bir gün o köpeği bir halıya dönüştürecekti... Ama o gün gelene kadar onu bir halı olarak kullanacaktı. her işareti inceleyerek kadına yaklaşmak anlamına gelir "bebeğinin" vücudunda bıraktığı izler. Kesikler ve çürükler aslında onu rahatsız etmiyordu, ama ona konuşmak için bir bahane verdikleri için

elindekini kullanmaya karar verdi. En azından bu ona geçen hafta olarak adlandırdığı berbat durumu nasıl düzelteceğini bulması için biraz zaman kazandıracaktı, böylece kız bir barmenle gitmeyecekti.

"Dinlenme odasında bir ilk yardım çantası var," dedi ve hızla yanından geçip kapıyı açtı ama bu onun için gerçekten işe yaramayacağından, arkasını döndü ve uygun bir şekilde masum görünmeye çalıştı.

"Aman Tanrım! Sana ne yaptı böyle?" diye soluk soluğa bağıırken, ellerini ağzının üzerine kapatmış, adamın göğsünü ve karnını kaplayan morluklara dehşete yakın bir ifadeyle bakıyordu.

Omuz silkti, hareketin canını acıttığını belli etmek için yüzünü buruşturdu. "Beni sürekli yere düşürüyordu," dedi, ki bu teknik olarak doğuydu çünkü pislik kuzenleri ve erkek kardeşleri geçtiğimiz hafta sonu onları Fire & Brimstone'dan men etmenin intikamı olarak bir futbol maçı sırasında sırayla onu yere düşürmüşlerdi. Topun onda olması ya da onların takımında olması bile fark etmemişti.

Pislikler.

O piçlerden gerçekten nefret ediyordu, diye düşündü iç çekerek, o pisliklerin her birini, karıları ve anneleri onu durdurmaları için ıglık atana kadar yere serdiği anın anısına bir gülümsemeyi ısırmak zorunda kalsa bile.

"Bunlar gerçekten acıtmış gibi görünüyor," dedi, birbiri ardına gelen korkunç çürükleri incelerken alt dudağını sıkarak.

"Gerçekten de öyle," diye yalan söyledi, göğsündeki morlukların birkaç günlük olduğunu fark etmemesini umuyordu çünkü bu her şeyi mahvederdi.

Hâlâ, geçen hafta boyunca sikiinin üzerinde aşığı yukarı kaydığını hayal ettiği o dolgun alt dudağını merak ediyordu,

"Belki de üzerine biraz buz koymalıyız?" dedi.

Buz iyiydi. Buz, dinlenme odasından ve onun için çalışan tüm meraklı piçlerden kaçmak anlamına geliyordu. Yaptığı hatayı düzeltmek istiyorsa muhtemelen en iyisi buydu. Kız fikrini değiştirmeden önce harekete geçmenin en iyisi olduğuna karar vererek başını salladı, kızın elini tuttu, kapıyı açtı ve güvenlik kapısına yöneldi.

"Yine mi elle tutma?" diye sordu, derin bir iç çekerek, ama elini çekmedi ya da makineden biraz buz alıp bunu aşağıda yapmalarını önermedi.

Onu üst kata, yalnız kalabilecekleri bir yere çıkardığı sürece mutluydu. Kadın vücudundaki tüm izlerle ilgilenirken, o da bir pislik olduğu için kendisini affetmesini sağlayacak bir yol bulabilirdi. Zor bir ihtimaldi ama şu anda sahip olduğu tek şey buydu.

Altmış saniyeden kısa bir süre içinde onu üst kata, dairesine çıkardı ve kapıyı arkalarından sıkıca kapatıp kilitledi. Neyse ki onu burada kalıp kendisiyle ilgilenmesi için ikna etmek zorunda kalmamıştı çünkü Mojo saçmalığını çoktan oynamış ve bunu kendi başına yapacak kadar suçlu hissetmesini sağlamıştı. Evet, bu yapılması gereken berbat bir şeydi ve hayır, istediğini elde ettiği sürece gerçekten umurunda değildi.

Rebecca ait olduğu yere, onun kollarına geri döndü.

*_*_*_*

"Bana gerçekte ne olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu mutfaktaki buzluktan büyük bir Ziploc poşetine buz doldururken.

"Senin vahşi, psikopat köpeğin beni dövdü, cüzdanımı çaldı ve sonra Vegas'a gidip Fluffy adında sürtük bir kanişle evlendi," dedi kuru bir sesle ve çantayı kapatırken kıkırdamasına neden oldu.

"Anlıyorum," diye mırıldandı düşünceli bir şekilde, geniş açık odanın adamın hazırladığı bölümüne geri dönerken

oturma odasına götürdü ve buz torbasını ona fırlattı.

"O zalim, şişko bir piç," dedi göz kırparak, çantayı kolayca yakalayıp göğsüne yerleştirirken ve ona o pislik dış görünüşünün altında aslında çekici olduğunu dünyaya gösterdiğini hatırlattı.

Olmak istediğinde ve görünüşe göre şu anda olmak istiyordu.

"Evet öyle," diye mırıldanarak onu onayladı ve karşısındaki deri koltuğa geçip oturdu. "Peki, bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"

"Köpeğinin bana acımasızca saldırması yetmiyor mu?" diye sordu yüzünü buruşturarak, buz torbasını özellikle kötü görünen bir çürüğe doğru kaydırırken.

Kaşlarını çatarak adamın göğsünü kaplayan morluklara doğru başını salladı. "Gerçekten ne oldu?"

Tek söylediği "Aile toplantısı" oldu, ama gözlerinde aldığı kadar iyi, belki daha da iyi verdiğini söyleyen bir bakış vardı.

"Peki, beni buraya getirmek için bu numara neden?" diye sordu, onunla daha fazla oyun oynamaya hiç niyeti yoktu.

Geçmişte çıktığı kadınlar, ona yapıyor gibi görüldüğü bu sıcak/soğuk muameleyi sorun etmeyebilirdi ama o bunu yapmıyordu. Eğer bir erkek onunla birlikte olmak istiyorsa, öyle davranmasını, ondan bir şey istemediği sürece onu görmezden gelmemesini beklerdi. O yokmuş gibi davranmaya karar verdiği an, onunla birlikte olma şansını kaybettiği andı.

Gözlerini kapatıp başını kanepeye yaslamadan önce bir süre onu izledi. "Her şeyi berbat ettim, değil mi?"

"Hem de nasıl," diye hemen kabul etti.

"Ben lanet olası bir aptalım," dedi ve dürüst olmak gerekirse daha fazla katılamazdı.

"Sen söyledin, ben değil," dedi, ayağa kalktı ve kapıya yöneldi, aralarındaki bu şey her neyse hızlı ve merhametli bir şekilde ölmesine izin vermelerinin en iyisi olacağına karar verdi. Kapıya doğru yürürken, "İşe dönmem gerekiyor," dedi.

"Gitmeden önce bana bir iyilik yapar mısın? Bir kola alabilir miyim?" diye sordu ve ona kolayı tam olarak nereye sokabileceğini söylemek istese de, onun kendisi için yaptıklarını unutamadı.

"Elbette," dedi iç çekerek, titizlikle düzenlenmiş mutfığa geri dönerken, şimdi neden onunla uğraştığını merak ediyordu. O daha iyi biliyordu. En azından bildiğini düşünüyordu, ama sonra tekrar-

"Bu da ne?" diye mırıldandı buzdolabının kapağını açtığına ve adamın OKB ile ilgili küçük bir sorunu olabileceğini fark etti, aynı zamanda buzdolabındaki ürünlerin yarısından fazlasını "Glutensiz" etiketiyle işaretlemişti. Kaşlarını çatarak buzdolabının kapağını kapattı ve kendisine en yakın dolabın kapağını açtı ve aynı şeyin tüm kuru gıdalar için yapıldığını gördü.

Neden böyle bir şey yapsın ki?

"Buradayken yiyecek bir şeylerin olduğundan emin olmak istedim," diye açıkladı kollarını ona sarıp yaklaştırırken. "Her şeyi berbat ettim ve özür dilerim Rebecca. Kendimi bildim bileli Fire & Brimstone benim hayatım oldu. Hayatımda her zaman ilk sırada yer aldı ve bunu unutmak istememe neden olman beni çok korkutuyor," diye fısıldadı, sanki onu hiç bırakmak istemiyormuş gibi sıkıca sarıldı.

Gözlerini kapattı ve bunun muhtemelen hayatının en büyük hatası olduğunu söyleyerek elini

elini onu sıkıca tutan kolun üzerine koydu ve hayatının en büyük riskini aldı.

"Bunu mahvetme," dedi, bir dahaki sefere gururundan daha fazlasının darbe alacağını biliyordu.

Bölüm 24

"Panik atak geçirmenin eşiğinde misin?" Rebecca, paranormal filmlere olan rahatsız edici takıntısını yatıştırmak için en son korku filmi izlemek üzere sinemaya gitmeden önce atıştırmalık almak için sırada beklerken alaycı bir şekilde sordu.

"Hayır," dedi, e-postalarını kontrol etmek için gizlice kaçmaya çalışmadığına ya da her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için restoranı aramadığına hâlâ şaşırmıştı.

Daha önce hiç Fire & Brimstone'da işlerin nasıl gittiğini kontrol etmeden bu kadar uzun süre kalmamıştı ama yine de Rebecca gibi, telefonuna dokunacak olsa seve seve taşaklarını tekmeleyecek bir kadınla hiç çıkmamıştı. En azından, henüz bu konuda bir şey söylemediği için bunu yapacağını varsayıyordu.

Bu varsayımı, ciddi bir şekilde çuvalladığı ve en iyi şekilde davranması gerektiği gerçeğine dayandırıyor ve bu da onunla dışarıdayken telefonuna dokunmaması anlamına geliyordu. Öte yandan Rebecca aynı şekilde hissetmiyor gibiydi çünkü şu anda geldikleri günden beri onuncu kez telefonunu kontrol ediyordu.

İnsanların bunu nasıl sinir bozucu bulduğunu anlamaya başlamıştı. Ayrıca bu gerçekten aşağılayıcıydı! Adam buradaydı, kızın üzerine titriyordu ve kız sanki şirketi yeterince iyi değilmiş gibi telefonda konuşuyordu.

Ne. Ne? Sikeyim mi?

Akıllı telefonun icadından bu yana çıktığı her randevuda aynı şeyi yapmış olması önemli değildi. Bu çok kabaydı ve-

"Patrick her şeyin yolunda gittiğini söylüyor. Bu sabah verdiğiniz siparişleri de kontrol ettim.

Yarın sabah teslim edilmeleri gerekiyor," dedi telefonunu çantasına geri koyarken muzip bir gülümsemeyle.

"Benim için kontrol ettin mi?" diye sordu, gülümseyerek kolunu onun koluna doladı ve ona doğru eğildi.

"Ağlamana izin veremezdim," dedi elini onun elinin içine sokarken.

"Bunu istemeyiz," diyerek ellerini birbirine doladı ve film için atıştırmalık almak üzere sıraya girdi.

Normalde her şeyden bir tane alırdı ama Rebecca buradakilerin çoğunu yiyemediği için bunu yapamazdı. Onun önünde yiyemeyeceği bir şeyi yemek ona doğru gelmiyordu. Bu yüzden, çok sevdiği nachos'undan geleneksel üçlü siparişini alamayacağını zaten bildiğinden, telefonunu çıkardı ve Rebecca'nın ne yiyebileceğini görmek için bulduğu glütensiz uygulamayı kontrol etti.

Tam da şüphelendiği gibi, burada onun alabileceği hiçbir şey yoktu. Paniğe kapılmamaya çalışarak açlıktan öleceğini fark etti, çünkü gerçekten de iki saat boyunca bir şey yemeden durabileceğini hayal bile edemiyordu. Bunu ona yapamayacağını fark etse de, belki de tuvalete gizlice girip onun haberi olmadan birkaç nacho ve bir sosisli sandviç atıştırabilirdi diye düşündü.

"Ne alıyorsunuz?" diye sordu önlerindeki seçkiye bakarken, şüphesiz burada hiçbir şey alamayacağını çoktan anlamıştı.

"Bir şey yok. Ben iyiyim," dedi ve kızın neden kaşlarını çatarak ona baktığını merak etti.

"Evet..." dedi, sesi ona inanmış gibi çıkmıyordu, ki bu aslında gerçekten aşağılayıcıydı. "Tabii ki öylesin."

"İyiym," diye yalan söyledi, keşke gitmeden önce bir şeyler alsaydım diye düşündü, ama filmi kaçırmamak için evrak işlerini halletmekte o kadar acele etmişti ki randevu öncesi atıştırmayı unutmuştu.

Başını salladı ve tam olarak anlayamadığı bir şeyler mırıldandı, dikkatini onları bekleyen kasiyere verdi ve gülümseyerek, "Her şeyden bir tane alacağız ve lütfen iki kola alabilir miyiz? Bir ekstra büyük ve bir küçük lütfen?"

"Elbette," dedi kasiyer, ona gergin bir bakış fırlatarak, şüphesiz kasabadaki diğer Bradford'lardan birkaçını iyi tanıyordu.

"Bunu yapmak zorunda değildin," dedi cüzdanını çıkarırken, onu dinlememesi ve siparişi iptal etmemesi için dua ediyordu, çünkü dürüst olmak gerekirse, açlıktan ölüyordu ve önümüzdeki iki saat boyunca yemek yemeden hayatta kalabileceğinden emin değildi.

"Ve filmin en iyi bölümünde üzerimde bayılma riskini mi alacaksın?" diye sordu ona bilmesi gereken her şeyi anlatan bir gülümsemeyle.

Bu işi tekrar berbat etme ve onun gibi bir kadını kaybetme riskini göze alamazdı.

*_*_*_*

"Bunun yeterli olacağından emin misin?" diye sordu koca bir küvet dolusu ekstra tereyağlı patlamış mısırı kucağına yerleştirirken.

"Fazlasıyla yeterli," diye söz verdi ona, hâlâ en azından biraz sade M&M'leri olmasını diliyordu, ama bu hiç yoktan iyiydi.

Sergilenen atıştırmalık seçeneklerini görür görmez sinemada yüksek kalorili/yüksek yağlı atıştırmalıklarla geçirdiği günlerin sona erdiğini fark etti. Ta ki müdür Lucifer'ın glüten yiyemediğini söylediğini duyup patlamış mısırı önerene kadar. Patlamış mısır

Patlamış mısır yemek güvenliydi, bu yüzden en azından zombiler tarafından parçalanın srtkleri izlerken atıştıracak bir şeyi vardı.

Yarı ılık, süper tereyağlı patlamış mısırını kemirirken, hayattaki küçük şeylerin gerçekten de önemli olduğunu düşündü ve hüzünlü bir gülümsemeyle gülümsedi. Lucifer onun için sipariş ettiği abur cuburların son lokmasını da sistematik bir şekilde mideye indirirken, sessizce oturup tüm n gösterimleri izlediler. Hayatında ilk kez bir erkekle dışarı çıktığında sessizliği doldurma ihtiyaçı hissetmemişti.

Aslında burada oturabilmek ve o korkunç, garip sessizliğin oluşmasından endişe etmemek gerçekten güzeldi. Bundan nefret ederdi ama her zaman olur gibiydi. Lucifer için durum böyle görünmüyordu.

Küçük bir avuç patlamış mısırı daha ağzına atarken aslında eğlendiğini fark etti. Birkaç ısırdıktan sonra tadını bastırmak için sadece küçük bir kola aldığına pişman oldu. Bir an için Lucifer'ın gazozunu çalmayı düşündü ama Lucifer'ın yemekle ilgili zaman zaman şiddete dönüşen sağlıksız bir takıntısı olduğu için çapraz bulaşma ya da elini kaybetme riskini almak istemedi.

Daha fazla patlamış mısır yerken ve kolasını bitirirken bunun kalıtsal olup olmadığını merak etti, bu da onun beslenmesiyle ilgili başka sorulara yol açtı. Bir günde gerçekte ne kadar yiyecek tüketiyordu? Yemek faturası nasıldı? Tanrım, eğer öğrenirse muhtemelen kalp krizinden ölürdü. O...

Oh, hayır.

"İyi misin?" Lucifer koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdanırken, midesini yırtan şiddetli krampları görmezden gelmek için elinden geleni yaparken sordu.

"Evet," diye dişlerinin arasından yalan söyledi ve arkasına yaslanıp ona güven verici olduğunu umduğu bir gülümseme verdi.

Bu hareketi fark etmemesini umarak kollarını karnının üzerinde kavuşturdu.

Adam isteksizce dikkatini büyük ekrana vermeden önce birkaç saniye daha ona baktı ama kız buna kanmadı. Adamın gözünün onun üzerinde olduğunu anlayabiliyordu.

Bu pozisyon da işe yaramayınca biraz sağa kaydı ve bu da durumu daha da kötüleştirince yüzünü buruşturdu. Kendi kendine bunun glutenden kaynaklanmadığını söylemeye çalıştı ama vücudunu saran kramp ve mide bulantısına fazlasıyla aşındı.

Mümkün olduğunca dikkat çekmeden telefonunu çıkardı ve önsezisinin yanlış olduğunu umarak Google'da "sinemada patlamış mısır" diye arattı. Yanılmamıştı. Görünüşe göre gerçek tereyağıyla, havayla ya da yağda pişirilen normal patlamış mısır güvenliydi ama sinema salonlarındaki "tereyağlı topping" güvenli değildi. Sadece gerçek tereyağı içermiyordu, aynı zamanda ağartılmış un da ilk bileşenlerden biriydi, bu da o anda biraz açıklıyordu.

"Neler oluyor?" Lucifer fısıldayarak ona yaklaştı, o otururken midesinin ne kadar kötü ağrıdığını ve sinema salonunun aniden birkaç dakika öncesine göre yüz derece daha sıcak olduğunu hissettiğini görmezden gelmeye çalışıyordu.

"Hiçbir şey," diye fısıldadı, kendi kendine bu hamleyi atlatabileceğini söyledi.

Görünüşe göre yalancı bir kaltaktı, çünkü elini ağzına kapatıp tuvalete koşmadan önce ancak beş dakika daha dayanabilmiş, ilk ve muhtemelen tek randevularını birkaç saniye içinde mahvetmişti.

Bölüm 25

"Bay Bradford?"

"Ne oldu Patrick?" Lucifer masasının bir köşesini kaplamış olan klasör yığınının üzerine bir klasör daha atarken sordu.

"İstersen ben halledebilirim," diye teklif etti Patrick, normalde üst kata çıkıp sabah kalkmak zorunda kalmadan önce bir iki saat uyumaya çalışmadan önce işe yetişmek için yerleştiği gecenin o saatinde olduğunu ama bu gece öyle olmadığını bilmesini sağlayarak.

"Bu harika olur Patrick. Teşekkür ederim," dedi, çoktan kapıya yönelmişti ve Patrick'in yüzündeki şok ifadesini zar zor fark etti.

Yapılması gerekenlerin üzerinden geçmeyi düşündü ama gitmesi gereken bir yer vardı. Ayrıca, bu Patrick'in işiydi ve şu ana kadar ne yapılması gerektiğini biliyor olmalıydı. Kendi kendine her şeyin emin ellerde olduğunu söyleyerek arka kapıya yöneldi, güvenlik kodunu girdi ve bu işi yine berbat etmemiş olmayı umarak üst kata çıktı.

Onun yanından hiç ayrılmamalıydı ama inatçı kadın geceyi bitirmeleri için ısrar etmişti. Sinemada olanlar yüzünden utanmıştı. Onu gerçekten suçlayamazdı, çünkü suçlayamazdı. Keşke hasta olacağını önceden haber verseydi de erkekler tuvaletine koşarken onu uyurabilseydi diye düşündü.

Yaşa ve öğren, diye düşündü iç çekerek evine girerken, Melanie'nin kanepeye kıvrılmış, bir yığın battaniyeye sarınmış, bir yandan bilgisayarıyla oynarken bir yandan da bir çeşit unlu mamulü kemirdiğini görünce pek de şaşırmadı.

"Erkekler tuvaleti, ha?" dedi, bilgisayarında her ne yapıyorsa başını kaldırıp bakmaya zahmet etmeden.

"Çok iyi vakit geçirdim," dedi kuru bir sesle, iki bardak alıp ikisini de buzla doldurduktan sonra kendine altılı kola paketi aldı.

"Eminim," diye mırıldandı dalgınca, son otuz saniye içinde bir noktada arkasına düşüp horlamaya başlayan Mojo'nun üzerinden geçmek zorunda kalırken.

Melanie'ye başka bir şey söylemeden ya da onun dairesinde ne aradığını açıklamadan arka yatak odasına yöneldi ve akan duş sesini not etti. Rebecca'nın yarı kaotik yatak odasına girdi ve kapıyı arkasından kapattı, böylece rahatlık önemli olduğu için boxer'ına kadar soyunabildi.

Adam boxer'ına kadar soyunup küçük yatağa tırmandığında, Rebecca büyük boy The Walking Dead tişörtünün içinde kesinlikle perişan bir halde odasına giriyordu. Onu beklerken gördüğünde, dudakları utangaç bir gülümsemeye dönüştü ve kendini kral gibi hissetmesine neden oldu.

"Burada ne işin var?" diye sordu, bakışlarını tam olarak karşılayamıyordu ve daha önce olanlar yüzünden hâlâ utandığını belli ediyordu ama bunu aşmak zorundaydı çünkü o hiçbir yere gitmiyordu.

"Randevumuzu bitiriyoruz."

*_*_*_*

"Bunu yapmak zorunda değildin," dedi onun yanına uzanırken ve umutsuzca iki saat önce olanları düşünmemeye çalıştı.

Ondan bir bardak kola alıp midesini yatıştırmak için küçük bir yudum alırken kesin olan bir şeye karar verdi, bir daha asla o sinemaya gitmeyecekti. Yasaklandığı için falan değil, sadece kendini korumayı gerektirdiği için

utancından öleceği korkusuyla oraya bir daha asla adım atmadı.

Bardağı ondan alıp komodinin üzerine koyarken, "Evet, öyle yaptım," dedi ve o daha sormadan elini hafifçe karnına koydu.

Rahatlayarak inledi çünkü onun bir dokunuşu sıcak bir duşun, üç Advil'in ve bir kolanın yapamadığını yapmıştı. Karnı ağrımaya devam ediyordu ama en azından artık ağlamanın eşiğinde değildi.

"Ne izlemek istiyorsun?" diye sordu, şakağına bir öpücük kondururken, aptalca bir gülümseme isteği uyandırdı.

Gerçekten de çok tatlı biri, diye düşündü, kumandayı onun ulaşamayacağı bir yerden alabilmek için ona yaklaşıırken. Kesinlikle çok tatlı, diye düşündü televizyonu açıp Netflix'e geçerken, spor ya da sporla ilgili bir şey izlemek zorunda kalmadığından emin olmak için.

"Korku filmi mi?" diye sordu ağır bir iç çekişle. her şeyi söyledi.

"Evet," dedi başını sallayarak ve bir özellikle korkunç bir film ve Play'e bas.

"Tabii ki başka bir zombi filmi seçersin," diye mırıldandı onun yanına yerleşip gözlerini kapatırken, korkakça bir çıkış yolu seçmişti.

En azından ona iyice bakana kadar böyle düşünüyordu. Bitkin görünüyordu ama bu yeni bir şey değildi. Her zaman yorgun... ve huysuz görünürdü, ama bu gece sonunda sınırına ulaşmış gibi görünüyordu. Televizyonun sesini kısıp onun yanına sokulurken, kendine neden bu kadar yüklendiğini merak ediyordu.

Fire & Brimstone büyük bir başarıydı. Ona göre burası şehirdeki en iyi restorandı. Biraz zaman almıştı ama şu anda internetteki en yüksek yorumlara sahipti, sürekli doluydu ve şehirdeki en iyi yemeklere ve personele sahipti. Ayrıca haftanın her gecesi doluydu ve ona göre, talebi yönetmeye yardımcı olmak için muhtemelen bir baskı veya yeni bir yer kullanabilirdi. Adamın sıkıcı olmasını engellemek için sürekli değişiklik yapmaya çalışması hoşuna gidiyordu ama bir noktada Fire & Brimstone ile altın vuruş yaptığını fark etmesi ve kendine bu kadar yüklenmeyi bırakması gerekiyordu.

Onun yanında uzanırken, yakışıklı yüzüne bakıp gülümsemekten kendini alamadı. Onun aslında kibar ve komik biri olduğunu söylese kendisine inanıp inanmayacaklarını merak ediyordu. Muhtemelen ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanmayacaklardı ve bu aslında onun için sorun değildi.

Onun bir pislik değil, olası bir OKB sorunu olan, ciddi anlamda uykusuz bir adam olduğunu bilen tek kişi olmak hoşuna gidiyordu. Herkesin onun adını duyduğunda solgunlaşmasını izlemek onu eğlendirdiği kadar özel hissettiriyordu da.

Onu iyi geceler öpücüğü verebilmek için yaklaşırken, hayattaki küçük şeylerin onu gerçekten mutlu ettiğini düşündü. Onu uyandırmamak için dudaklarını olabildiğince nazikçe onunkilere değdirdi. Geri çekilirken, Lucifer dudaklarını onunkilerin üzerinde tutarak onu takip edince gülümsemekten kendini alamadı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı onun dudaklarına, yarı uykulu bir sesle.

"İyi geceler diliyorum," diye fısıldadı kadın, başı yastığa değdiğinde ve Lucifer dudakları onunkilerden hiç ayrılmayacak şekilde yer değiştirdiğinde.

"Ya iyi geceler demeye hazır değilsem?" diye sordu alt dudağını okşayarak.

"Yorgunsun," diye gönülsüzce hatırlattı ona, çünkü şu anda geçen hafta kamyonetinde yaptıklarını tekrarlamaktan daha çok istediği bir şey yoktu.

Tanrım, titremeden onun kamyonunu düşünemiyordu bile. Daha önce hiç böyle bir adamla birlikte olmamıştı, ona o kadar çok ihtiyaç duyuyordu ki onsuz öleceğini düşünüyordu. Bir dakika önce fırında onun yanında dururken, bir dakika sonra kamyonetinde onu pantolonunun üzerinden kavrarken öpüşüyorlardı ve onu tam olarak neyin beklediğini fark ettiğinde neredeyse hayal kırıklığı içinde çığlık atıyordu.

Başka hiç kimseyle böyle olmamıştı, vahşi, umutsuz ve pervasız. Konu erkekler ve seks olduğunda bir azize değildi ama daha önce hiç bir adamla kamyonetinin içinde, güpegündüz, işlek bir restoranın hemen önünde prezervatifsiz seks yapmamıştı. Hâlâ o şekilde kontrolünü kaybettiğine inanamasa da, eline fırsat geçse bunu gözünü kırpmadan tekrar yapacağını biliyordu.

Ona dokunuşunda vücudunu ateşe veren bir şey vardı. Ona dokunduğunda, ondan ve ona ne kadar ihtiyacı olduğundan başka bir şey düşünemiyordu ve şu an da bir istisna değildi. Patlamış mısır yüzünden midesi hâlâ ona kızgındı ama umurunda değildi. Onun kendisine dokunmasını, tadına bakmasını ve kendisini becerirken ellerini üzerinde gezdirirken tekrar içine kaymasını istiyordu ama görünüşe göre bu gece başka planları vardı.

Büyük ihtimalle onu öldürtecek planlar.

Ağır bir şekilde iç çekerek, geri çekilmeden önce dudaklarına son bir öpücük kondurdu. "Sen kendini iyi hissetmezken bunu yapmamalıyız."

Ona dokunmasının kendisini gerçekten iyi hissettireceğini açıklamak için ağzını açtı, ama bir bakışta

İnatçı piçin yüzü ona vaktini boşa harcadığını söylüyordu. Uzaktan kumandayı kapıp zombiler insanları parçalara ayırırken tek bir hırıltı ve çığlığı bile kaçırmamak için sesi yükselttiğinde, onu bu kadar sinirli bıraktığı için bir yastıkla öldüresiye dövmeye ne kadar yakın olduğunu bilip bilmediğini merak etmekten kendini alamadı.

Belki de gerçekten götün tekiydi?

Bölüm 26

Belki de onun üzerine bir hayat sigortası poliçesi vardı ve bunu tahsil etmeye çalışıyordu? Başka bir masayı silerken o cömert kıçının ileri geri sallanışını izlerken dalgınca merak etti... ileri geri...

Ya da belki de onu kovmaya çalıştığı onca zaman için ondan öç almaya çalışıyordu?

Bu her neyse, onu öldürüyordu.

Ona son dokunuşunun üzerinden neredeyse iki hafta geçmişti ve onun içine kayarken o güzel kıçını kavramadan bir gün daha hayatta kalabileceğinden emin değildi. Geçen hafta boyunca bir şekilde ellerini kendine saklayacak iradeyi bulmuştu ama bugün hepsi sona ermişti.

Ya da en azından öyle olmalıydı.

Bugün kendini daha iyi hissediyordu, bu da tam bir pislik gibi hissetmeden ona dokunabileceği anlamına geliyordu, ama bir sorun vardı. Elinden gelse seve seve kurtulacağı bir sorun ama biliyordu ki son üç aile yemeğine katılmadığı için bu gece gitmeyi denese bile annesi onu öldürecekti.

Annesi ayda dört kez büyük bir aile yemeği düzenlerdi ve ölmek üzere değilseniz ya da gerçekten iyi bir nedeniniz yoksa orada olmanız beklenirdi. Aile yemeğini planlamadan önce genellikle herkesle görüşürdü, böylece herkes için uygun bir gün ve saat seçebilirdi. Çalışanlarından bazılarının işten ayrılması sayesinde, onların yerine geçecek kişileri bulup eğitmek zorunda kalmıştı ama bu gece değil.

Bu gece annesi onu orada bekliyordu ve kuzenleri ve onların koca ağızları sayesinde bazı soruları cevaplamaya başlayacaktı. Şimdi ailesindeki herkes Rebecca hakkında bilgi edinmek istiyordu. Muhtemelen

Bu gece onu getirmesini bekliyordu, ama kesinlikle gerekli olana kadar bunu ona yapmayacaktı ve şu anda gerekli değildi.

"Salyalarının aktığının farkında mısın?" Melanie, yeni atanan yardımcısı, onun yanındaki tabureye otururken fısıldayarak gizlice konuştu.

"Git buradan," dedi, tek yapmak istediğı Rebecca'yı hareket ederken, eğilirken ve küçük kalbini fırçalarken izlemekken, her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için kendini yoğun yemek alanına bakmaya zorladı.

Aslında, onun asıl yapmak istediğı-

"Bunu ona yaptıklarına inanamıyorum," dedi Melanie, oturduğu yerden Rebecca'ya acımaya yakın bir ifadeyle bakarken ciddi anlamda sinirlenmiş görünüyordu.

Bu bakıştan hoşlanmamıştı, özellikle de Rebecca'ya yönelik olduğu için.

"Neler oluyor?" diye sordu, rahat davranmaya çalışıyordu, ama o bir pislikti, bu yüzden rahatlık onun için gerçekten işe yaramadı.

Bir anda yüzündeki kızgın ifade silinmiş, yerine saf bir şok ve merak karışımı bir ifade gelmişti ki bu da hiç hoşuna gitmemişti.

"Sana söylemedi mi?" diye sordu yüzünde onu öldürtecek hesapçı bir ifadeyle.

"Hayır," diye ısırdı Melanie'ye öyle bir baktı ki, bugün hiç de saçmalayacak havada olmadığını anlaması gerekirdi ama karşısındaki Melanie'ydi ve onu kızdırmak söz konusu olduğunda kendini koruma duygusuna sahip değilmiş gibi görünüyordu.

"Gerçekten

mi?"

"Melanie."

"İyi!" diye tersledi ve Rebecca'nın neden en iyi arkadaşı olduğunu hatırlattı. "Ailesi bu akşam büyük bir otuzuncu yıldönümü partisi veriyor ve Rebecca'yı davet etmediler."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu ve Rebecca'ya baktığında onu öğle yemeğinin en sevdiği müdavimlerinden biri olan Bay Jenkins'e gülümserken buldu.

Eğer üzgünse, bunu belli etmiyordu, ama sonra Yine.

"O biliyor mu?" diye sordu, hemen farkına vararak. Aptalca bir soruydu. Elbette biliyordu. Onu rahat bırakmayan sinir bozucu yardımcısı bunu biliyorsa, o da biliyordu çünkü ikisi birbirlerinden sır saklıyor gibi görünmüyorlardı.

"Evet, biliyor," diye içini çekti Melanie, barmene içki getirmesini işaret ederken, Melanie orada oturmuş, az önce söylediklerine bir anlam vermeye çalışıyordu.

Rebecca'ya dönüp baktığında onun kendisine şirin bir göz kırptığını görünce bir şey netleşti, onu da yanında götürmesi artık gerekliydi.

*_*_*_*

Belki de bunu yapmamalıydı, diye düşündü, orada durup Lucifer'ın dairesine girmenin ve duşunu kullanmanın artılarını ve eksilerini düşünürken alt dudağını dişlerinin arasında sıkarak. Onun dairesine zorla girme konusunda ahlaki bir ikilem yaşadığından değil, çünkü yaşamıyordu.

Henüz onun dairesine girmemiş olmasının nedeni, onun geceyi henüz terk edip etmediğinden emin olmamasıydı. Dairesine girmeden ve onun büyük, lüks duşunu haklı olarak kullanmadan önce, onun aniden ortaya çıkıp cevaplamayı kesinlikle planlamadığı sorular sormayacağından emin olmak istedi.

"Bunu ödeyeceksin, seni kaltak!" Melanie, Rebecca'nın kendisine ihanet ettiği için misilleme olarak saklamış olabileceği şeker zulasını aramak için evi didik didik ettiği güvenli dairelerinden bağırdı.

"Belki o koca ağzını kapalı tutmayı öğrenirsin, kaltak!" diye bağırdı, Melanie koca ağzını açıp Lucifer'e ailesinden bahsettiği için hâlâ öfkeliydi.

"Ve belki de güven sorunun olmasaydı, erkek arkadaşına söylemek zorunda kalmazdım, böylece sen yıkılıp bir sürtük gibi ağladığında yanında olabilirdi, sürtük!" diye bağırdı hain sürtük.

"Ağlamayacağım!" diye bağırdı, çünkü ağlamıyordu.

Artık bunu aşmıştı.

Aşmıştı.

Son birkaç günü midesinin hâlâ ağrıdığını söyleyerek geçirmişti, böylece herkes onu rahat bırakacak ve o da korku filmleri izleyip Hershey Kisses yerken kendini kötü hissedebilecekti. Bu yapması gereken bir şeydi ve şimdi sisteminden çıktığına göre, bununla bir sorunu yoktu.

Kesinlikle iyi!

"Orospu!" diye biraz geç cevap verdi, ne kadar iyi olduğunu vurgulamak için bu hakareti eklemesi gerektiğine karar verdi.

"Orospu sensin!"

"Orospu diyor!" Rebecca ters ters bakarak bağırdı.

"Senden nefret ediyorum!"

"Senden nefret ediyorum!" dedi, tam apartman kapısı

açıldı ve Melanie kafasını dışarı uzattı.

"Hey, daha sonra dışarı çıkmayı ve aşağıdaki yerden biraz Çin yemeği almayı düşünüyordum.

glütensiz menüsü olan bir yer var. Sana bir şey almamı ister misin?" Melanie, ona kızgın kalmayı neredeyse imkânsız hale getiren o sıcak gülümsemesiyle sordu.

"Evet, bu harika olur. Teşekkürler tatlım," dedi ve Melanie'nin gülümsemesine karşılık vererek uzanıp Lucifer'in kapısını açtı.

"İçeri mi giriyorsun?" Melanie, Lucifer'ın dairesine doğru başını sallayarak sordu.

"Evet," dedi iç çekerek kapıyı açarken. "O dışarıdayken duşu iyi bir şekilde kullanabileceğimi düşündüm."

Melanie sanki bu çok mantıklıymış gibi başını salladı. "Yemeğinizi buzdolabına koyayım o zaman."

Lucifer'in odasına girerken "Teşekkürler," dedi. Daire.

"Bir şey değil, tatlım," dedi Melanie. Rebecca kapıyı arkasından kapattı ve son birkaç gündür kaçtığı iri yarı, düşünceli adamı görmeyince rahat bir nefes aldı.

Yanlış bir şey yaptığından değil, çünkü aslında yapmamıştı. Onun lanet boynunu sıkmak istemesine neden olsa da tatlı, nazik ve düşünceli davranmıştı. Onunla birlikte olmayı, ona dokunmayı ve kollarında kendini kaybetmeyi özlemişti ama son birkaç gündür aklında çok fazla şey vardı ve ona içini dökmek gibi aptalca bir şey yapma riskini göze almak istememişti.

Erkek arkadaşlarına her konuda ağlayıp şikâyet eden, onun düzeltmesini ya da kızmakta haklı olduğunu söylemesini uman kadınlardan değildi. Buna ihtiyacı yoktu ve dürüst olmak gerekirse Lucifer'ı tüm bu dramayla onu kendinden soğutmayı göze alamayacak kadar çok seviyordu. Lucifer onun tüm tıbbi yükünü çoktan kabul etmişti.

Onunla ıkmanın sınırlamaları olduğu gerçeğini. Her Şeyin üstüne bir de bunu eklemek istemiyordu.

Ayrıca bütün gece bunun üzerinde durmak da istemiyordu. Bu yüzden bunu zihninden uzaklaştırdı ve buraya ne yapmak için geldiğine odaklandı, evinden uzaktaki yeni evinde uzun, sıcak bir duş almak, çünkü elbette bütün hafta buraya gizlice girip onun banyosuna yardım ediyordu. Duşunu kullanmak isteseydi evet diyeceğini biliyordu ama onu işteyken rahatsız etmek istemiyordu. Bu yüzden, geçen hafta boyunca her gün, günde bir ya da iki kez onun dairesine girmeyi ve huzur içinde uzun, lüks bir duşun tadını çıkarmayı kendine görev edinmişti.

İyi kız arkadaşlar böyle yapar.

Ona sahip olduğu için gerçekten çok şanslı olduğuna karar verdi ve çamaşır dolabından iki büyük, özenle katlanmış havlu alıp ailesinin ona yaşattığı saçmalıkları atlatmasına yardımcı olan duşa doğru yöneldi. Banyoyu açtı ve hiç vakit kaybetmeden kıyafetlerini çıkarıp duşa girdi.

Eğer duşa ve üçlü fıskiyeye bu kadar odaklanmamış olsaydı, muhtemelen duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, onu bekleyen iri yarı adamı fark ederdi. Bu kesinlikle onu fark ettiğinde aptal gibi çığlık atmaktan ve gereksiz bir kı yaralanmasından kurtarırdı.

Bölüm 27

"Etrafta böyle gizlice dolanırken aklından ne geçiyordu?" Adam dikkatlice Maple Sokağı'ndan sola dönerken Rebecca acı dolu bir nefesle sordu.

"Etrafta sinsice dolaşmıyordum," dedi ve paniklememeye çalışarak elini kızın sırtında tutarak koltuktan yuvarlanıp gösterge paneline çarpmasını ve yere düşüp yine ödünü koparmasını engelledi.

Eğer kızın böyle zıplayacağını bilseydi frene asla bu kadar sert basmazdı. Bu talihsiz olayın kızın güzel kığına daha fazla zarar vermemiş olmasını umuyordu ama kızın aniden solgunlaşıp konuşmayı kesmesi onu gerçekten çok korkutmuştu.

"Daha varmadık mı?" diye boğuk bir soru geldi bacağına karşı, pantolonunu sıkıca kavrarken.

"Neredeyse," dedi dalgınca, aşağıya doğru bir bakış attığında onu hâlâ yüzükoyun yatarken buldu, yüzünü bacağına dayamıştı ve hayata tutunmaya çalışıyordu. "Nasıl hissediyorsun?"

"Kığım biraz acıyor" diye itiraf etmeden önce hafif bir duraksama oldu.

"Sayılır mı?" diye sordu, umutlu görünmeye çalışarak, çünkü belki de kığını kırmamıştı?

En azından umut edebilirdi ve gerçekten de onun güzel kığını kırmadığını umuyordu.

Hasarlı bölgeye biraz rahatlık sağlamak için elini kaldırdı, ancak bunu en son yaptığında çığlık attığı için daha iyi düşündü. Başka ne yapacağını bilemediğinden elini kızın sırtına koydu ve kız acınası bir inilti çıkarınca çenesini sıktı.

"Lucifer?"

"Evet?"

"Sanırım kıcıımı kırdım," diye fısıldadı usulca ve adamın gözlerini devirmesine neden oldu.

Küçük ukala, diye düşündü, dikkatlice bir tur daha atarken gülümsemesini bastırdı.

"Sence röntgen çekmeleri gerekecek mi?" diye sordu iç çekerek, rahatlamak için kıpırdanırken, ama kamyonetin önünde bu şekilde yüzüstü yatmak zorunda kaldığından, büyük olasılıkla bunun bir faydası olmadı.

"Muhtemelen," dedi, kardeşinin çoktan ofiste onları bekliyor olmasını umarak.

"Sadece kardeşin, değil mi? Orada başka kimse olmayacak mı?" diye sordu, sesi endişeli çıkıyordu ve bu sırada yanlışlıkla onu tekmeledi.

"Ona yalnız gelmesini söyledim," dedi ailesinin muayenehanesinin otoparkına girip otoparkı dolduran arabaları ve kamyonları gördüğünde, az önce kazıklandığını çok geç fark etmişti.

O küçük piçi öldürecek, diye düşündü kamyonetini isteksizce park edip kardeşlerinin ve birkaç kuzeninin üzerlerine çıkışını izlerken.

"Neler oluyor?" Rebecca doğrulmaya çalışırken sordu, ama tabii ki hareket edemiyordu, kamyonetini geri çevirip oradan uzaklaşmamasının tek nedeni de buydu.

"Kardeşimi öldüreceğim," dedi ve evet, o küçük piçi öldürmenin hayatının geri kalanını hapishanede geçirmeye ve mahkûmların düş alma alışkanlıklarını yakından tanımaya değeceğine karar verdi.

*_*_*_*

Lucifer'in babası olduğu anlaşılan yakışıklı doktor, "Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu.

Tatlı ve masum görünmek için elinden gelenin en iyisini yaparak, ki bu aslında lisede yaptığı bir şeydi, başını kaldırdı, alt dudağının hafifçe titremesine izin verdi ve "Yine güvenli kelimeyi unuttum" dedi.

"Aman Tanrım! Şunu söylemeyi kes!" Lucifer, aslında çok tatlı bir kadın olan annesinin huzur içinde muayene olabilmesi için onu sürgün ettiği koridordan bağırdı.

Dr. Bradford'un dudakları eğlenerek kıpırdadı. "Oğluma işkence etmeyi seviyorsun, değil mi?"

Yalan söylemenin bir anlamı olmadığı için derin bir iç çekerek başını salladı. "Gerçekten istiyorum."

Kalemini çıkarıp kâğıtların üzerine bir not daha düşerken kıkırdadı. "İyi haber şu ki hiçbir şeyi kırmamışsın."

"Gerçekten mi?" diye sordu, bu söz karşısında hemen neşelendi.

Haberler.

"Kötü haber şu ki, kuyruk sokumunuzu zedelemiştiniz."

Kızın tam olarak anlayamadığı bir acıma ifadesiyle konuştu.

Çürük, kırıktan daha iyiydi, değil mi?

"Bu tam olarak nasıl kötü bir şey oluyor?" diye sordu, bir şeyi gözden kaçırıp kaçırmadığını merak ederek.

"Göreceksin," dedikten sonra güven verici bir gülümsemeyle onu biraz korkutarak muayene odasından çıktı ve giyinmek için çırpınırken onu panik içinde bıraktı. Muayene önlüğünü kapalı tutan ince kumaş bağları çözmeye çalışırken kışına keskin bir acı saplanınca yardım çağırma zamanının geldiğine karar verdi.

"Lucifer?" dedi, onun yakında olduğunu umarak, çünkü kız arkadaşının kışını kıldığı için kendisiyle dalga geçme fırsatını kaçırmak istemeyen Bradford'ların kalabalığı arasında önlüğüne tutunarak ilerlemeye çalışırken onun peşinden koşmak istemiyordu.

Bu aileye çok iyi uyum sağlayacağını düşündü ve ağır bir iç çekişle önlüğünü tutmaya çalışmaktan vazgeçti. Muayene masasına tutunurken, kışının üzerine düşmemeye çalışarak önlüğün kollarından aşağı kaymasına izin verdi. Tanrım, kıcı acıyordu. Belki de masaya geri tırmanmayı ve yan yatmayı denemeliydi? Bunu denemek için bacağını hareket ettirdikten sonra, bu plandan vazgeçmeye ve orada durup yakın zamanda gelecek gibi görünmeyen Lucifer'i beklemeye karar verdi.

*_*_*_*

Ailesinden gerçekten nefret ediyordu.

"Peki, güvenli kelime nedir?" Arik, doğar doğmaz boğulması gereken küçük pislik, tüm kardeşlerini, kuzenlerini ve amcalarını eğlendirmek için sordu.

"Siktir. Defol," dedi Lucifer, annesinin onu bu şekilde odadan çıkarmasına neden izin verdiğini merak ederek.

"Siktir git mi?" Ailelerindeki herkesin bu gece burada olmasının sebebi olan Jason, ağzının payını alacak kadar düşünceli bir tonda konuştu. "Bu biraz kafa karıştırıcı olabilir, sence de öyle değil mi?"

"Seni bir gün öldüreceğimin farkındasın, değil mi?" diye sordu küçük pislige ters ters bakarken ve yaptığı her boktan şeyde suç ortağı olan Trevor'ı da bu bakışlara dahil etmeyi ihmal etmedi.

Jason bunu doğal bir şeymiş gibi omuz silkti.

"Ee, ne zamandır çıkıyorsunuz?" Darrin, bekleme odasındaki koltuğa uzanırken sordu ve haftalardır kaçınmaya çalıştığı sorgulamayı resmen başlatmış oldu.

"Kışını nasıl kırdın?"

"Senin bir pislik olduğunun farkında mı?" "Seni terk ettikten sonra numarasını alabilir miyim?"

"Onun nesi var? Çünkü onda bir sorun olmalı."

"Hâlâ onun kışını nasıl kırdığını duymayı bekliyorum."

"Siktir et. Bizi neden restoranına almadığını bilmek istiyorum."

Biri "Bu iyi bir soru," diye karşılık verince, Jason'ın boğazını sıkmasıyla sonuçlanan yepyeni bir sorgulamaya başladılar.

"Cidden, onun kışına ne yaptı?"

"Madem sen başka bir adamla yerde yuvarlanmakla meşgulsün, ben de gidip kardeşinle bir tur atayım," dedi sağ gözünü seğirten yumuşak ses, dikkatini bu durumdan kurtulmaya çalışan küçük piçten alıp, Rebecca'yı altından çekip almak için dikkati dağılana kadar bekleyen kardeşine verdi.

Aidan.

Gözlerini suçlayıcı bir şekilde kardeşine diktiğinde, küçük piç sinirli bir şekilde yutkundu, bir adım geri çekildi, arkasını döndü ve kaçmaya başladı ve kapıya doğru ilerlerken gözlerini deviren küçük kadın olmasaydı, küçük piçin peşinden giderdi. Halbuki yapması gereken büyük bir hasar kontrolü vardı ve bunu seyirciler varken yapamazdı.

Bölüm 28

"Nasıl yani?"

Lucifer küvete uzanıp diğer tarafına geçmesine yardım ederken ağlamamak için gözlerini sıkarak başını salladı ama aynı sonuçla karşılaştı.

"Tekrar yüzüstü yatmayı denemek ister misin?" diye önerdi, zaten yüzüstü yatmasına yardım ediyordu, teoride işe yaraması gerekiyordu, ama kısa boylu olduğu ve boğulmak istemediği için, bu pozisyon kıcını havaya kaldırarak elleri ve dizleri üzerinde durmasını gerektiriyordu.

"Sadece bu geceyi bitirmek istiyorum," dedi, oturmaya çalışıyordu, böylece küvetten çıkıp yatağa kıvrılabilecek ve korku filmleri maratonunda kendini kaybedebilecekti. Bunun yerine, Lucifer aniden onu bıraktığında küvetin kenarına tutunmak ve canını kurtarmak için tutunmak zorunda kaldı.

"Dur bakalım," dedi, sanki kadının bu konuda gerçekten bir seçeneği varmış gibi.

"Umm, burada gerçekten bir el kullanabilirim," dedi, oturabilmek için dizlerini yaklaştırmaya çalıştı, ama kıcı acı içinde çığlık attığında bu fikirden çabucak vazgeçti.

"Sadece bekle," dedi, ağır bir şekilde iç çekerek, o anda gerçekten takdir etmediği.

"Ne yaptığımı sanıyorsun?" diye tersledi ve kıcına daha fazla zarar vermeden küvetten çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışırken küvetin kenarındaki tutuşunu sıkılaştırdı.

"Tam bir baş belası olmak," dedi kuru bir sesle, onu bir kez daha yakalayıp su dolu küvetin içinde dolaştırırken.

"Ha, ha, ha," dedi kuru bir sesle, adamın küvete girebilmesi için kendisini kenara çekmesine izin verirken.

"Ne? Çok mu erken?" diye sordu, kıkırdayarak dikkatlice oturdu ve oturduktan sonra onu yeniden düzenleyerek üzerine yayılmasını sağladı.

"Daha iyi misin?" diye sordu kadın rahatlayabildiğinde.

Başını salladı ve sırtını kaplayan sıcak suyun verdiği rahatlama hissinin tadını çıkarmaya başladı. Gözlerini kapatarak onun yaşımasına izin vermeye ve bu gece yaptėı tüm hırpalamaları unutmaya karar verdi.

"Bu işi çözmek için çok zaman harcıyoruz, değil mi?" Lucifer kollarını ona sararken sordu. Kız gözlerini kapatırken başının tepesini öptü.

"O kadar da kötü değiliz," dedi, yattėı yerde göğsüne ıslak daireler çizerken, bu gece kaç kişinin çıplak kıçını gördüğünü düşünmemeye çalışıyordu.

"Gerçekten yle mi düşünüyorsun?" diye sordu parmak uçlarıyla omurgasında gezinirken, kuyruk sokumundaki çürükten kaçınmaya dikkat ederek.

"Evet," dedi, bunu bu kadar kolay syleyebilmesine biraz şaşırmıştı çünkü Lucifer gerçekten de onun "ilişki malzemesi" diyebileceği biri değildi.

Yine de onu daha önce bu kadar iyi tanıdėını söyleyebilir miydi? Son beş yıl boyunca onunla dalga geçmiş ve ona eziyet etmişti ama tıbbi gizemiyle ilgilenmeye karar vermeden önce onu herhangi bir şey varsayacak kadar iyi tanı mıyordu. Belki de onun için normal olan buydu, dünyaya karşı pislik ama onunla birlikte olacak kadar şanslı olan kadınlara karşı inanılmaz tatlı, anlayışlı ve komik bir adam?

Son beş yıl içinde onun ilgisizliğini bir meydan okuma olarak algılayan ve biraz deliren tüm kadınları düşünürken, hayır, öyle olmadėına karar verdi. Yani, belki de

O muydu? En azından öyle olduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu. Adam onu tekrar görmezden gelmeye başlarsa aklını kaçıracak kadınlardan biri olduğundan değil, çünkü değildi. Eğer bir daha böyle bir şey yaparsa, ne kadar canı yanarsa yansın, çekip gidecekti ve bir şey ona bunun gerçekten canını yakacağını söylüyordu.

"Annenle baban tam bir pislik," dedi birden ve kızın gülmesine neden oldu, çünkü kız bunu hiç beklemediğini söyleyebilirdi.

Çıktığı erkeklerin çoğu ya ona ne olduğunu sorar ya da onun saçmalıklarıyla uğraşmamak için neler olduğunu bilmiyormuş gibi davranırdı. Görünüşe göre Lucifer öyle yapmıyordu. Sadede gelmeyi ve konuya girmeyi seviyordu. Ailesi gerçekten de pislikti ve bunu Melanie dışında birinden duymak gerçekten de güzeldi.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sorarak onu gülümsetti, çünkü onun başka bir "Zavallı Rebecca," hikâyesi dinlemek istediğinden ciddi olarak şüpheliydi. Muhtemelen Rebecca'nın hayatındaki her şeyin berbat olduğunu duymaktan bıkmıştı.

Tanrı onun öyle olduğunu biliyordu.

Bir kez olsun başka birine odaklanılmasını tercih ederdi ve bu geceki olaylardan sonra Lucifer'ın büyük olasılıkla o başka biri olacağını hissediyordu. Zavallı, ateşli piç, diye düşündü gülmek için dudağını ısırarak ama karşı koyamadı. Annesi onu o odadan sürükleyerek çıkardığında yüzünde beliren ifade paha biçilemezdi.

Gülmeyi durdurmaya çalıştı, içinde tutmaya çalıştı, ama içinde tutmaya çalışmak sadece daha da kötüleştirdi. Aynı zamanda kıcını da acıttı, bu da kıkırdamalarını etkili bir şekilde durdurdu.

Şimdilik.

Ama yıllar sonra gülmeye ihtiyaç duyduğunda tek yapması gerekenin gözlerini kapatıp o günü düşünmek olduğunu biliyordu.

Annesi onu kulağından tutup odadan dışarı sürüklediğinde yüzündeki ifade.

Kıçını çürütmek bile tek başına bu anıya değerdı, diye düşündü ve adamın üzerine daha rahat yerleşirken memnun bir iç çekişle karar verdi. Adam gerçekten de harika bir yatak yapıyordu, diye düşündü uykulu bir şekilde, banyonun sıcaklığı ve adamın kollarının onu sarması uyanık kalmasını imkânsız hale getirirken.

"Benimle dalga geçmeyi bıraktın mı?" diye sordu, onu sevdiği öpücüklerden biriyle daha ödüllendirdi ve kızgın olmadığını belli etti.

"Şimdilik," diye itiraf etti, özür dilemek için omzuna bir öpücük kondurabilmek için başını çevirdi.

"Haplar etkisini göstermeye başladı mı?"

"Bazılarımız burada uyumaya çalışıyor!" Melanie, daimi yoldaşları, o cevap veremedenden diğer odadan bağırdı.

"Burada ısınmaya çalışıyoruz!" Lucifer, onu uykuya daldıran tüm sıcak ve bulanık duygular anında buharlaşırken bağırarak karşılık verdi.

"İkiniz beni içmeye zorlayacaksınız," dedi başını tiksintiyle sallayarak, çünkü gerçekten de ikisi tartışmayı hiç bırakmıyor gibiydi.

İkisi birlikte takılırken bile, evet, artık bunu yapıyorlardı. Lucifer dizüstü bilgisayarıyla içeri giriyor, kanepeye oturuyor, Melanie'yi yanına gitmeye zorluyor ve Melanie ters ters bakarak onun unlu mamullerini alıyor ve onlara dokunmaya devam ederse neler olacağını en ince ayrıntısına kadar anlatıyordu. Bir de Lucifer'ın alt kattaki yemek salonunda oturup evrak işleriyle uğraştığı ve öğle yemeğini yediği zamanlar vardı ki, Melanie onun yanına oturur ve ara sıra ona ters ters bakarken, Melanie de onun kulağına bir şeyler söylemeye başlardı ama tüm bu ters bakışlar dışında, Lucifer'ın pek de umurunda değilmiş gibi görünürdü.

En iyi arkadaşı ve erkek arkadaşının bir kez olsun iyi geçinmeleri konusunda endişelenmek zorunda olmamak gerçekten de güzeldi, diye düşündü, küvetten çıkmak için kayarken başını tiksintiyle sallayarak.

"Nereye gidiyorsun?" Lucifer kaşlarını çatarak, kadın dikkatle, ama çok dikkatle küvetin kenarına tırmanırken sordu.

"Siz didişen tavuklardan uzaklaşıp biraz huzur ve sessizlik bulabilmek için," dedi yüzünü buruşturarak, doğrulmaya çalıştı, başaramadı ve bir havlu kapmakla yetindi.

"Tartışmıyoruz!" Melanie diğer odadan bağırdı, sesi oldukça kırılgan geliyordu.

"Hayır, hayır tabii ki değilsin," diye mırıldandı acı dolu bir nefesle, bir havluyu kendi etrafına sarmak için mücadele ederken.

"Rebecca, bekle," dedi Lucifer, küvetten çıkıp bir havlu kaparak. "Nereye gidiyorsun?"

"Biraz uzanmam gerek," diyerek koridora çıktı ve Lucifer daha sık gelmeye başladığından beri suratını asan Mojo'yu kapısının önünde yatarken buldu.

Kıçı yara bere içindeyken onun üzerinden geçmesi mümkün olmadığından, o yöne doğru sürünmeyi bıraktı, derin bir iç çekti, arkasını döndü ve onu mutlu etmesi gereken yeni ilaçlarının aslında henüz işe yaramadığını fark ettiğinde ön kapıya doğru sürünmeye başladı.

Bu yüzden, ayaklarını sürüyerek kapıya doğru gitmeye çalışmak ve muhtemelen zavallı, hırpalanmış poposuna ailesinin muayenehanesine bir başka rahatsız edici yolculuk gerektirecek daha fazla zarar vermek yerine, Lucifer'in koridora çıkmasını bekledi. Lucifer yanına geldiğinde, ona kibarca eliyle işaret ederken derin bir iç çekti. "Ellemeye başlayabilirsiniz."

Bölüm 29

"Biraz sağa."

Lütfen, biri onu hemen öldürsün!

"Hayır... evet, Tanrım, tam orada!" dedi onu yatağının ortasına yerleştirirken, aklını başından almaya kararlı olan kadın.

Tamamen. Çırılçıplak.

"Oh, bekle. Beni biraz daha sağa kaydırabilir misin?" diye sordu, sesi tamamen masum geliyordu ama onun üzerinde yarattığı etkiyi bilmemesine imkân yoktu.

Dudaklarını yalayarak ellerinin titremesini durdurmaya çalıştı ama ona dokunmanın ne kadar iyi hissettirdiğini aklından çıkaramıyordu. Gözlerini omuzlarının arasındaki noktada tutmaya çalıştı ama ona her dokunduğunda kontrolünü kaybediyor ve gözlerinin onun her santimini yutmasına izin veriyordu.

Onu kurtaran tek şey kadının yüzüstü yatıyor olmasıydı, yoksa muhtemelen şimdiye kadar salya sümük bir morona dönüşmüş olurdu. Seks yapmalarının üzerinden sadece iki hafta geçmişti ama sanki onlarca yıl geçmiş gibi hissediyordu. Daha önce hayatını hiç seks yönetmemişti ama ona dokunduğu andan beri düşünebildiği tek şey buydu.

Onun adını inlemesinin ne kadar güzel olduğunu, içine girdiğinde nasıl hissettiğini, nasıl ıslak ve sıkı olduğunu ve onu becerirken dudaklarını nasıl yaladığını düşündü. Zaman çizelgelerini gözden geçirmesi, programları yapması ya da satıcılarla konuşması gerekirken, onun içinde derinlere kayabileceği tüm farklı yolları düşünüyordu.

Cidden kafasını karıştırıyordu.

Seks dışında herhangi bir şeye odaklanabildiği tek zaman onun yanında olduğu zamanlardı. Bunun onun üzerinde tam tersi bir etki yaratması gerekirdi, ancak onun yanında olmak genellikle rahatlamasına yardımcı olmak için yeterliydi, ancak bunun muhtemelen normalde kıyafet giydiği gerçeğiyle bir ilgisi vardı.

Şu anda bir şeyler giyse gerçekten çok iyi olurdu.

Belki de Melanie'nin teklifini kabul etmeli ve işi onun devralmasına izin vermeliydi? En azından o zaman aklını kaçırmamanın eşiğinde olmazdı. Melanie'yi evine kadar götürmeyi önermek için ağzını açtığı anda bunu yapamayacağını fark etti. Ona ihtiyacı vardı ve önemli olan tek şey de buydu.

Aleti protesto amacıyla karnına doğru sertçe zıpladı ve bu plana katılmadığını belli etti. Aletine üstesinden gelmesini söyleyerek uzandı ve Tanrım, çok iyi hissettiriyordu ve onu nazikçe sağa kaydırdı, bu gece ona bu cehennemini son kez yaşatması için dua etti.

"Şu losyondan biraz sırtıma sürebilir misin?" diye sordu ve ardından "Az önce inledin mi?" diye ekledi.

"Hayır," dedi hızla, boğazını temizleyerek uzandı ve komodinin üzerinden babasının daha önce onlara verdiği losyonu aldı.

Kendi kendine bunun üstesinden gelebileceğini ve ayrıca bu tür bir işkenceyi uzatmaya gerçekten gerek olmadığı için kıcını hareket ettirmesini söyleyerek, eline büyük miktarda losyon fışkırttı, çarşafına biraz bulaştığında gerçekten umursamadı ve hızlı ama dikkatli bir şekilde sırtına sürmeye başladı.

"Uyuyabilirim," dedi ve bunun doğru olması için dua etti, çünkü bu banyoya kaçabileceği ve soğuk bir duşa boğulabileceği anlamına geliyordu.

"Bu muhtemelen iyi bir fikir," dedi cesaretle, bir yandan da ellerinin kızın kığına yaklaşmadığıını kendine söylemeye çalışıyordu.

"Mmm, bu çok iyi hissettiriyor," diye inledi ve ona ne yaptığıını bilmesini diledi, çünkü akıl sağlığı için bunu yapmayı hemen bırakacaktı.

"Tıpkı... oh, evet, tıpkı böyle," diye inlemeye devam etti, onun dokunuşunun altında biraz kıpırdandı ve istemeden elinin güzel bir yanağın tepesine sürtünmesine neden oldu.

"Oh, Tanrım," diye fısıldadı, nefesi göğsünde sıkışırken dişlerini birbirine geçirdi.

Daha elini kızın kığına değdirmemişti ki, yatağın üzerinde kızın yanında diz çökmüş, kız az önce onun sikini yalamış gibi nefes nefese kalmış ve sanki çok hoşuna gitmiş gibi inliyordu. O kadar zavallıydı ki.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, sesi uykulu geliyordu.

"Evet," dedi yatıştırıcı bir şekilde, onu kurtaracak olan bu uyku sersemliğini kırarak herhangi bir şey yapmayı reddederek.

"Oh, oh! Tam orası!" diye inledi aniden, adamın ellerinin altında kayarak. "Oh, bu çok iyi hissettiriyor. Evet, aynen böyle bebeğim."

Gözleri, son beş yılını kendi zevki için ona eziyet ederek geçirmiş olan küçük veledin üzerinde şüpheyile kısıldı.

"Oh, Tanrım! Şimdi durma!" diye dramatik bir şekilde bağırdı ve adam evet, evet onun ölmek istediğine karar verdiğiinde aptal gibi kıkırdadı. "İşte bu! İşte burası!"

İç çekerek ondan bacaklarının arasındaki kızgın ereksiyona baktı ve sırf yapabildiği için onun kafasını siktiği onca zamanı düşündü ve bunu kesinlikle hak ettiğine karar verdi.

*_*_*_*

"Şaka yapıyordum!" diye bağırdı, kıkırdamayı durdurmaya çalışıyordu ama duramıyordu.

Yüzündeki ifade-

"Aman Tanrım!" diye çığlık attı Lucifer, yaşayan en acımasız piç kurusu, onu devasa duşuna getirip içine saplanan yüzlerce buz gibi soğuk suyun altına sokarken.

"Bir sorun mu var?" diye sordu piç kurusu, kızı soğuk sudan çıkarıp aynı hızla tekrar suya sokarken tüm masumiyetiyle.

"Lucifer!" diye bağırmayı başarmıştı ki yüzüne soğuk bir su spreyi çarptı.

"Bir şey mi söylemek istiyordun?"

"Hayır!"

Bu sefer kıcına daha fazla soğuk su çarptı!

"Gerçekten mi?"

"Yaptığına pişman olacaksın-argh!" bir şekilde kıcını ve yüzünü aynı anda almayı başardığı için şiddet sözünü tiz bir çığlıkla bitirdi.

"Söylemek istediğin bir şey olmadığına emin misin?" diye sordu, soğuk su vücuduna saldırmaya devam ederken nefesi kesilince kıkırdadı.

"Senden nefret ediyorum!" diye tersledi, adam buz gibi sudan uzaklaştığında.

"Emin misin?" diye sordu masumca.

"Evet!"

"Bu gerçekten çok kötü," diye mırıldandı büyük Piç bir kez daha soğuk suya geri adım attı ve ondan histerik bir çığlık koparmayı başardı.

"Lucifer!"

"Bu 'Özür dilerim Lucifer, sana kıkırdayarak eziyet ettiğim için' miydi?" diye sordu, sesi gerçekten eğleniyormuş gibi çıkıyordu, ki muhtemelen öyleydi.

Yıllar boyunca ona yaptığı onca şeyden sonra onu suçlayabileceğinden değil. Yine de...

"Seni incitmek zorunda bırakma beni!" diye tersledi, artık geri dönüşü olmayan bir noktaya geldiklerine karar vermişti.

Onun kışını tekmelemek zorunda kalacaktı.

"Kışıma tekmeyi basacaksın, ha?" diye tahmin etti buz gibi suyun hemen dışında durakladığında.

"Evet!" diye tısladı, sahip olduğu her şey üzerine yemin etti ki, eğer o suya en ufak bir şekilde bakarsa-

Buz gibi spreyn altında geri adım atarken çığlık attı.

"Hâlâ o özel sözcükleri duymayı bekliyorum," dedi alaycı bir tavırla ve kadın, kendisini mahvetmeye kararlı olduğu için adama saygı duymaktan başka bir şey yapamadı.

Ne de olsa en iyisinden öğrenmişti.

"Hadi Rebecca. Bana söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye sordu piç kurusu, soğuk suyun çoğunu sırtına ve kışına alacak şekilde arkasını dönerken onunla alay etmeye devam etti.

Su özellikle hassas bir bölgesine çarptığında, kendisini kurtaracağını umduğu tek şeyi haykırdı, "Christopher!" Kendini tekrar ayağa kalkmış, duvara doğru itilmiş ve ağzı şimdiye kadar tanıştığı en seksi adam tarafından yutulmuş halde bulmadan önce.

*_*_*_*

"Oh, Tanrım!" Parmak uçlarıyla ıslak yarığını yavaşça izlemeye devam ederken Rebecca ağzına karşı nefes nefese kaldı.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu, onun dudaklarını zevkle yalamasını izlerken çenesini öptü.

"Mmmhmm," diye başını sallayarak inledi, ona daha iyi erişim sağlamak için bacaklarını daha da ayırdı.

"Böyle iyi mi bebeğim? Yoksa uzanmak mı istiyorsun?" diye sordu, bir dakikalığına bile olsa onu durdurursa hayatta kalabileceğinden emin değildi.

"Bu iyi, iyiden de öte," diye küfrederek bir kolunu adamın omuzlarına doladı ve sırtını duvara dayamamaya dikkat ederek sıcak duş fayanslarına yaslandı.

"Emin misin?" diye sordu, sıcak su buğusuna daha yakın olması için onu hafifçe yana kaydırarak.

"Evet, iyiyim," diye söz verdi ona, ama onu kaydırduğunda vücudunun nasıl gerildiğini hissetti.

"Hayır," dedi, dudaklarını onunkilere değdirecek kadar duraklayarak, "değilsin."

Kızın itiraz etmesine fırsat vermeden onu dikkatlice kollarına aldı ve banyodan dışarı çıkardı. Kızın kollarını ona dolamasını seviyordu ama onu öpmesini daha da çok seviyordu.

Onu yatağına geri götürdü, yatırdı ve takip etti. Onu öpmeye devam edebilmek için eğilirken ağırlığını ondan uzak tutmaya dikkat etti. Tanrım, o kadar iyi hissettiriyor ki, diye düşündü uzanıp yüzündeki birkaç ıslak saç telini iterken.

Parmaklarını onun saçlarında gezdirirken gülümseyerek, "Sırrını biliyorum," dedi.

"Evet, peki bu ne?" diye sordu, parmaklarını çenesinde, boynunda ve iri göğüslerinin arasında gezdirirken izleyebileceği kadar geriye çekerek, arkasında bıraktığı tüylerim diken diken oldu.

"Sana Christopher dememden hoşlanıyorsun," dedi, parmaklarını onun saçlarında gezdirmeye devam ederken kendini beğenmiş bir sesle.

"Evet," dedi gülümseyerek ve tekrar eğilip onu öperken, "seviyorum."

"Peki ya başka biri sana böyle seslendiğinde?" diye sordu alt dudağıyla alay ederek.

"Onları öldüreceğim," diye itiraf etti, parmaklarını bir göğsünden diğerine nazıkçe gezdirdi, her iki meme ucuna dokunmadan hemen önce durdu.

"Peki, beni bu kadar özel yapan nedir?" diye sorarak, zaten bilmemesinin nasıl mümkün olduğunu merak etmesine neden oldu.

Sonunda parmaklarının sert bir meme ucunda gezinmesine izin verirken onun gözlerinin içine baktı ve "Çünkü beni aklımdan çıkarıyorsun" dedi.

Bölüm 30

"Çarşaflarını ıslatacağız," dedi, dudaklarını yalarken ve Christopher'ın çok yetenekli dudaklarının çene çizgisinden boynuna uzanan bir yolu öpmesi hissini tadını çıkarırken, yatağını mahvetmeden önce başka bir yere gitmeleri gerekip gerekmediğini düşündü.

"İslanmasını önemseydiğim tek şey sensin," dedi usulca, boynuyla omzunun birleştiği noktaya bir öpücük kondurmak için durakladı, "sensin."

Oh....Tanrım...

Ağlayabilirdi. Gerçekten ağlayabilirdi. Adam sadece edepsiz konuşmakla kalmıyor, aynı zamanda bunu çok da iyi yapıyordu. Onu her zaman hayal kırıklığına uğratan bir şey varsa, o da birlikte olduğu erkeklerin hiçbirinin seks sırasında nasıl edepsizce konuşulacağını bilmemesiydi. Denemişlerdi ama hiçbiri bunu başaramamıştı.

Bu girişimleri her zaman onun içini burkuyor ve bir an önce bitirmelerini, böylece bir şeyler yiyebilmeyi ve belki de geceyi sonlandırmadan önce The Walking Dead'in bir bölümünü izleyebilmeyi dilemesine neden oluyordu. Bu tam olarak doğru değildi. Elini gömleğinin altına sokarken ona pis fahişe ve sürtük demenin iyi bir fikir olduğunu düşünen o adam eve topallayarak dönmüştü.

"Seni yatağıma almayı kaç kez düşündüğüm hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu avucunu meme ucunun üzerinde gezdirirken, sadece tepki olarak sertleşmesini sağlayacak kadar dokundu.

Gülümsemesini bastırarak, "Neden bana söylemiyorsun?" dedi, bu tutucu, dik kafalı, kuşkulu OKB'li adamın bunu ne kadar ileri götüreceğini merak ediyordu.

Daha önce bu kadar hassas olduğunu hiç fark etmediği noktaya bir öpücük daha kondururken kıkırdadı. "Nasıl

Onun yerine sana göstereyim mi?" diye sordu göz kırparak ve inanılmaz derecede seksi bir sırıtışla, kalbi onu şaşkına çeviren garip bir takla attı ve onu bir çıkıntıdan itilmiş ve hızla, muhtemelen hazır olduğundan çok daha hızlı düşüyormuş gibi hissettirdi.

Ama henüz durmaya da hazır değildi.

Gülümsemesine karşılık vermek muhtemelen şimdiye kadar yaptığı en korkutucu şeydi, ama ona bakarken yüz ifadesinin ısınması, ona bu şekilde bakmaya devam ettiği sürece her şeyi riske atmak istemesine neden oldu.

"Beni düşündün mü?" diye sordu eliyle yüzünü kavrarken.

"Seni düşündüğümü nereden çıkardın?" diye sordu ve adamın bakışları alaycı bir hal alınca güldü.

Ağır ağır iç geçirerek kollarını ona doladı ve-

Utanç verici derecede yüksek bir çığlık attı. birden kendini iri piçin üstünde otururken buldu.

"Beni hırpalamayı kes!" dedi inatla kollarını çıplak göğüslerinin üzerinde kavuştururken ve savrulmaktan duyduğu hoşnutsuzluğu ifade etmek için dikkatle başını çevirirken.

"Sana başka nasıl gösterebilirdim ki?" diye sordu, tüm masumiyetiyle ellerini kalçalarına koyup onu hafifçe sallarken, tam olarak ne yaptığını anladığında ondan irkilmiş bir inilti duydu.

Dudaklarını yalayarak kollarını bıraktı, böylece ellerini onun ellerinin üzerine koyabildi ve şimdi ıslak yarığına yaslanmış olan büyük ereksiyonun üzerinde ileri geri onu yönlendirmeye devam ettiler. Onu yavaşça kendisine doğru hareket ettirmeye devam etmesine izin verdi, çünkü bu kibar bir hareketti.

Yapılacak şey, gözleriyle her santimini yutan adamı düşünürken dudaklarını büzdü.

"Bu bana yapmayı düşündüğün şeyi tam olarak nasıl gösteriyor?" diye sordu, ellerini kollarının üzerinde gezdirerek, ellerine karşı şişen her kasın tadını çıkararak.

"Bu düşünceli versiyonu," dedi, dudaklarını öyle bir yaladı ki, kız onun göğüslerini yaladığını hayal edip etmediğini merak etti.

"Bu nasıl düşünceli bir versiyon?" diye sordu, kalın, sert ereksiyonun kendisine tüm doğru şekillerde baskı yapma hissinin tadını çıkarırken bir inilti ile ona karşı sürtündü.

"Kıçının bu gece daha fazla istismarı kaldırabileceğini düşünmedim," dedi omuz silkerek ve açıkça vücuduna hayran olmaya devam etti.

Bu doğrudu, diye düşündü. Hasarlı bölge, kendisine verilen haplar sayesinde artık ağlamak ve hızlı ve acısız bir ölüm talep etmek istemesine neden olmasa da, bölgenin şimdi istismar edilmesine izin verirse muhtemelen daha sonra çok iyi hissetmeyecektir. Bu da istemeden akla şu soruyu getirdi: O bir şaplakçı mıydı?

Bunu istemek çok mu fazla?

Muhtemelen, diye iç geçirerek karar verdi, kendine bencil olmaya gerek olmadığını ve sadece yatakta harika olduğu, düşünceli olduğu ve nasıl edepsizce konuşulacağını bildiği için minnettar olması gerektiğini söyledi. Daha fazlasını istemek çok fazla şey istemek olurdu.

"Beni üstte tutmanın bana ne düşündüğünü nasıl gösterdiğini hâlâ açıklamadın," diyerek gülümsedi ve onu öpebilmek için eğildi.

"Belli değil mi?" diye sordu şakacı bir şekilde alt dudağını ısırarak.

"Hayır, pek sayılmaz," diye itiraf etti, tekrar otururken gülümseyerek ve-

"Burası tüm fantezilerimi hayata geçirdiğin yer."

"Tüm işi yaparak mı?" diye alay etti, bir şekilde sadece birkaç saniye öncesine göre daha sert görünen sert ereksiyona karşı yavaşça sallanmaya geri dönerken.

"Bu sadece bir artı," diye açıkladı dalgınca, onun horozunun üzerinde ileri geri hareket etmesini izlerken.

"Anlıyorum," diye mırıldandı, yaptığı şeyde kendini kaybetmeye başladığında dudaklarını yaladı.

Tanrım, çok iyi hissediyordu.

"Bu her erkeğin fantezisi," dedi inleyerek, yarığı açıldığında ve şişmiş küçük klitorisinin horozunun ucunu kızdırmasına izin verdiğinde.

"Gerçekten mi? Bu mu yani?" diye sordu kıkırdayarak, çünkü gerçekten de her erkeğin fantezisinin iki kadın olduğunu düşünüyordu-

"Düşünmeden duramadığın kadının, şimdiye kadar sahip olduğun tüm fantezileri utanç verici hale getirirken adını inletmesi," dedi otururken ve kollarını ona dolayarak onu kendine çekti.

Gülümseyerek kollarını ona doladı. "Beni düşünmeden duramıyor musun?"

Dudakları onunkileri bulduğunda inledi. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu ona en tatlı öpücüğü verirken.

"Bence," dedi, kucağından daha yükseğe oturabilmek için onu tutuşunu kullanarak, "konuşarak zaman kaybediyoruz."

Gülümseyerek uzandı ve elini onun şaftının etrafına sardı, onu okşamaya başladığında inlemesine bayıldı. Onu tabanından ucuna kadar okşadı ve zevkle hırladığında inledi. Dokunmayı seviyordu

Onu. Onun yanından geçerken kazara dokunması kadar basit bir Şey olması ya da kollarını ona dolaması, gözlerini kapaması ve dünyanın geri kalanının akıp gitmesine izin vermesi fark etmiyordu. Ne zaman onun yanında olsa, kendini tamamlanmış hissediyordu.

Bu sarhoş edici bir duyguydu ve eğer kendini bırakırsa kolayca bağımlısı haline gelebileceğini biliyordu. Kendisini gördüklerinde her zaman yumuşuyormuş gibi görünen bir çift yoğun yeşil göze bakarken, bu adama aşık olmak için çok cazip olduğunu düşündü.

"Seni özledim," dedi uzanıp bir tutam saçını yüzünden çekerken.

Őaftına son bir vuruş yaptı, ucu göbeğine gelene kadar kaydı ve onun bakışlarını tutarken dikkatlice kendi içine yönlendirdi. "Ben de seni özledim," diye itiraf etti gülümseyerek ve eğilip onu öptü.

Birkaç dakika boyunca bu Şekilde oturdular, yavaşça öpüşürken birbirlerine sarıldılar, bağlantılarının ve onları birbirine yaklaştıran her dokunuşun tadını çıkardılar. Kısa süre sonra bu onun için yeterli olmadı ve kendini yavaşça ona binerken buldu.

Adamın kontrolü ele almasını ya da en azından onu daha hızlı hareket etmeye teşvik etmesini bekliyordu ama o bunu hiç yapmadı. Sadece pşrken onu yakınında tuttu, sadece ara sıra boynundan aşağı bir iz öpmek için ayrıldı ve eli göğsünü buldu ve okşadı. Kız yavaşça ona binmeye devam ederken dokunmayı hiç bırakmadılar, onun içindeki hissin tadını çıkardı ve o zaman hayatında ilk kez gerçekten bir erkekle seviştiğini fark etti.

Lucifer'e.

Bunu fark edince sersemledi, pşmelerinden geri çekildi ve kendini nazik, zümrüt gözlere bakarken buldu.

"ok güzelsin," dedi ve onu öpmek için eğildiğinde kız ikisini de şaşırtarak tek bir Şey söyledi

Kendisinden duymayı hiç beklemediği bir
şey. "Sanırım sana aşık oluyorum."
Yüzündeki panik ifadesine bakılırsa
muhtemelen bunu kendine saklamalıydı.

Bölüm 31

"Aman Tanrım! Geri alıyorum!" Rebecca çılgınca sürünerek uzaklaşmaya çalışırken çığlık attı, ama ne zaman yastıklara ya da yatak başlığına tutunmayı başarsa, adam onu yatağın kenarına geri çekti, sırt üstü çevirdi ve başını kalçalarının arasına gömdü.

Onu göbeğinden klitorisine kadar yalarken, yardım edemedi ama böyle çığlık atmayı bırakmasını diledi. Bu gerçekten düşünmeyi zorlaştırıyordu. İç çekerek, söylediği şeyi düşünürken onu yalamaya devam etti.

Ona aşık olduğunu sanıyordu.

"Tanrım!" diye tekrar bağırdı ve adamın böyle bir zamanda neden bu kadar düşüncesiz davrandığını merak etmesine neden oldu.

Hala neden ona kapıyı göstermediğinden emin değildi, çünkü normalde bir kadın ona olan sonsuz aşkını itiraf ettiğinde yaptığı şey buydu. Ama yine de, aslında ona olan sonsuz aşkını itiraf etmemiştii, değil mi?

Dilini içine sokarken ona ters ters bakarken, bunun onu neden kızdırdığını merak etmekten kendini alamadı. Ona aşık olabileceğini düşündüğünü söylediğinde, gitmesini istemek aklına gelen son şey olmuştu. Gülümsemek, onu kollarına almak ve öpmek istemişti ama bunun yerine balyozla vurulmuş gibi hissetmişti ve bunun nedeni kızın ona aşık olması değildi.

Ama zaten düştüğünü bildiği için
Onun için.

"Christopher!" diye bağırdı denemekten
vazgeçerken
ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

Tadı çok tatlı olduğu için inleyerek, dilinin ucuyla heyecanlı küçük yumruyu fiskelemeden önce dilinin düz kısmını klitorisinin üzerinde gezdirdi. O zaman

Seksi bir inilti çıkardı, neredeyse siktir et diyecekti ve sikini tekrar kadının içine sokacaktı ama düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacı vardı, bu da demek oluyordu ki...

"Tanrım, evet..." diye inledi, kalçalarını adamın ağzına dayayarak diline binebilmek için dudaklarını ağılıkla yaladı.

Dilini klitorisinin etrafında gezdirirken inledi, kızın çıkardığı küçük zevk seslerini seviyordu. Ellerini kalçalarından göğüslerine doğru kaydırırken, kızın gerçekten çok güzel olduğunu düşündü. Göğüslerini avuçladı, başparmaklarını gece bitmeden diliyle izlemeyi planladığı sert meme uçlarının üzerinde gezdirirken ellerindeki ağırlığın tadını çıkardı.

Ona ne zaman aşık olmaya başladığını bilmiyordu ama artık bunu durdurmanın hiçbir yolu olmadığını biliyordu. Ona aşık oluyordu, insani olarak mümkün olduğunu düşündüğünden daha sert ve daha hızlı. Yıllar boyunca birkaç kez, çıktığı kadınlardan birkaçına karşı bir şeyler hissettiğini düşünmüştü ama böylesini hiç görmemişti.

Onsuz da yaşayabileceğini biliyordu ama sorun şu ki bunu istemiyordu. Her sabah kollarında onunla uyanmak ve her gece kumanda için onunla kavga etmek istiyordu. Sıkıldığı için birinin kafasını her karıştırdığında dudaklarında beliren o küçük sinsi gülümsemeyi görmek istiyordu. Onunla birlikte olmak istiyordu ama henüz buna hazır değildi.

Biriyle ciddi bir ilişki kurmayı aklından bile geçirmeden önce yapması, başarması gereken çok şey vardı. Fire & Brimstone ile yapmak istediği çok şey vardı, dikkatini vermesi gereken çok şey vardı ve Rebecca gibi bir kadına aşık olmak hazır olduğu bir şey değildi. Ona istediğini, ihtiyacı olanı veremezdi ve bu onun için adil değildi. Doğru şeyi yapmalı ve her ikisinden biri olmadan önce çekip gitmeliydi.

Birinin canı yanmıştı ama ne yazık ki o bir Bradford'du ve onlar da bencil piçlerdi. Onun gitmesine izin vermesinin mümkün olmadığını fark etti.

Şimdi olmaz.

Aralarına biraz mesafe koymak ve bu şeyi yavaşlatmaya çalışmak işe yaramayacağına göre, bunu koşarak çözmesi gerekecekti. Bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu ama seksin bunun büyük bir parçası olacağına dair bir hissi vardı. Göğüslerini avuçlarken ve diliyle onu becerirken, seksin kesinlikle bunu halletmenin en iyi yolu olduğuna karar verdi.

"Christopher," diye inleyerek ona doğru uzandı.

Sırıtarak, vücuduna geri sürünmeden önce son bir kez diliyle klitorisini fiskeledi, o büyük meme uçlarından birini ağzına almak için yol boyunca durakladı, böylece onu nazikçe emebilirdi. Dudaklarıyla meme ucunu nazikçe çekti, böylece dilini ucun etrafında gezdirebilirken, aralarına uzandı ve ıslak tümseğini eliyle kavradı.

Çok iyi hissettiriyor, diye düşündü, bir parmağını içine sokarken inledi. O kadar ıslak ve sıkıydı ki. İçine girip onu sertçe becerme düşüncesiyle siki sarsıldı.

"Christopher," diye inledi, sanki onu sikmesi için yalvarıyormuş gibiydi.

En azından, dilinin bir hareketiyle meme ucunu serbest bırakıp vücudunun geri kalanına doğru ilerlerken kendine söylediği buydu. Kız parmaklarını saçlarına geçirip ağzını kendi ağzına götürdüğünde inledi. O kadar talepkârdı ki, normalde bu onu kapatan bir şeydi ama onunlayken bir türlü doyamıyordu.

Elini çektiğinde hayal kırıklığı içinde inledi, ancak ağırlığını değiştirdiğinde zevkle nefes aldı, böylece horozunun ucu girişine sokuldu. Adam

Dilini onunkine doğru kaydırđı, ileri doğru ittiğinde oynamaya davet etti, sıkı kılıfının derinliklerine kaydı. Tanrım, kendini çok iyi hissediyordu.

"Becer beni, lütfen! Becer beni, Christopher!" diye yalvardı, ona ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu.

*_*_*_*

İçinden bir çığlık koparken, onun adını kullanırken gerçekten biraz kontrollü olması gerektiğine karar verdi.

"Sikimin etrafına sarıldığında çok iyi hissediyorsun," diye kulağına fısıldadı, ancak geri çekildiğinde, onu zevk içinde nefessiz bırakan ve neredeyse ağlamasına neden olan bir bükölme ve öğütme ile içine geri itmek için geri çekildi.

Kollarını ona dolamak ve her hamlenin ona verdiği zevkin tadını çıkarırken onu içinde derinlerde tutmak istedi. Onu öperken çok iyi hissettiğini düşündü. Her hamlede kalçalarını döndürdü ve adam tekrar içine girdiğinde inledi.

"Çok iyi," diye inledi, sırtını kamburlaştırdı, böylece ayaklarını yatağı kazdıran ve vuruşlarını karşılamak için aşağı iten yeni bir açıyla içine geri kayabildi.

Kollarını ona doladı ve bir ritim geliştirdiklerinde sıkıca tutundu. Bu çok iyi hissettiriyordu, daha önce deneyimlediğı her şeyden daha iyiydi. Daha fazlasına, daha sertine, daha hızlısına ihtiyaç duyduğunda tek yapması gereken onu itme şeklini değiştirmektir ve o da tam olarak ne istediğini biliyor gibiydi.

Hareketleri yirmi dakika öncesine göre daha telaşlı, daha çılgıncaydı ama yaptıkları şeyin anlamının değişmediğini biliyordu. Hâlâ sevişiyorlardı ama şimdi yaptıkları şeyde çaresizliğin bir sınırı vardı.

"Christopher," diye inledi onun adını, ne zaman söylese kontrolünü kaybetmesine bayılıyordu.

Adamın hamleleri biraz dengesizleşti, sertleşti ve hızlandı, ta ki kızın yapabileceği tek şey ona tutunmak ve kendini onun kollarında kaybetmek olana kadar. Adam o gece ikinci kez onu da yanına alarak sırt üstü döndüğünde, kız neredeyse hayal kırıklığı içinde ağlayacaktı.

Çok yaklaşmıştı.

"Bu fanteziyi gerçekleştirmenin zamanı geldi," dedi, yüzünü kapamak için uzandı, böylece ona karşı geri iterken onu öpebildi, ilk başta denedi, ama kısa sürede ritmini buldu ve dönüşün adil oyun olduğuna karar verdi. Onu son bir kez öptü, oturmadan önce alt dudağını okşadı, onun kesinlikle her şeyi görmesini istiyordu.

İlk başta onu izledi, gözlerinin her hareketini, göğüslerinin her sallanışını ve sikine binme şeklini takip etmesinin tadını çıkardı. Gördükleri hoşuna gitmişti. Bunu adamın her hareketinde inlemesinden ve içinde şişmesinden anlıyordu.

Çok hoşuna gitmişti ama kadın daha fazlasını istiyordu.

Dudaklarını yalayarak ve dürüstçe kontrolünü kaybetmeden önce bunu ne kadar ileri götürebileceğini merak ederek, yavaşça bacaklarının arasına uzandı ve parmak uçlarını klitorisinin üzerinde gezdirerek her şeyi gördüğünden emin oldu.

İnleme şekli.

Onu izlerken, ikisini de memnun etmek için zaman ayırırken yavaşça ona binmeye devam etti ve bunu hissedebileceğini biliyordu. Klitorisine her bastırıldığında onu içinde hissedebiliyordu. O kadar iyi hissettiriyordu ki. Kendini kendi göğsünü avuçlamak için uzanırken bulunduğunda inledi.

"Bunun gibi mi?" diye sordu, ikisini de kızdırmak istiyordu.

"Aynen böyle," diye onaylarcasına homurdandı, onu izlerken nefesleri biraz dengesiz geliyordu ve kız onu kızdırmaya çalıştığını unutup kendini kaybedene kadar devam ederken onunkilerle eşleşiyordu.

Adam ayağa kalktığında, kadın öne doğru eğilip adamın dudaklarını kendi dudaklarıyla yakalamakta tereddüt etmedi. Onu yavaşça öperken kollarını ona doladı.

"Sana bir şey söylemem gerek," diyerek kafasını karıştırdı, çünkü şu anda gevezelik etmenin zamanı olmadığından emindi.

"Bekleyebilir mi?" diye sordu, kalçalarını kaydırıp onu geri iterken inledi, içine geri kaydığına hissettiği yolu sevdi.

"Muhtemelen bekleyebilir, ama bana sonsuz aşkını ilan ettiğine göre bilmek istersin diye düşündüm," diye şaka yaptı ve onu bu kadar çok istememesini dilemesine neden oldu, böylece yaptığı şeyi durdurmak, bu yataktan tırmanmak, fırlamak ve günlerinin geri kalanında onu rahatsız edecek destansı bir çıkış yapmak için irade gücünü bulabilirdi.

Ne yazık ki, o tür bir irade gücüne sahip değildi, ama bunu bilmiyordu, bu yüzden...

"Lütfen, seni öldürmek zorunda bırakma beni," dedi ve ona karşı ne kadar zayıf olduğunu fark etmemesi için eğilip onu öptü.

Dudaklarını kendi dudaklarına değdirerek ve şu anda ihtiyacı olan öpücüğü ondan esirgeyerek, "Benim de sana aşık olduğumu bilmek isteyebileceğini düşündüm," dedi ve kız bir şey söyleyemeden ya da çıldıramadan, çünkü bu şartlar altında muhtemelen yapacağı şey buydu, dudakları tekrar kızın dudaklarındaydı ve onu tüm gücüyle öpüyordu.

Birkaç dakika sonra, parmaklarını bacaklarının arasında daha hızlı hareket ettirdi, ona karşı itti, böylece parmaklarının klitorisinin üzerinde kaydığını hissedebiliyordu. Elini göğsünden uzaklaştırdı, böylece daha sert ve daha hızlı hareket ederken kendini sabitlemeye yardımcı olmak için kolunu omuzlarına sarabildi.

Hareketlerinde hiçbir incelik ya da ritim yoktu ama adam bunu umursamıyor gibiydi. Elleri kalçalarını bulurken onu öptü, hareket etmeye devam etmesi için onu cesaretlendirdi ve kadın denedi, gerçekten denedi ama devam edemedi. Bir an onu öpüyor, dilini neredeyse umutsuzca emiyordu ve sonra kendini yatağa geri dönmüş ve Lucifer onu ele geçirmiş, daha önce hiç sikilmediği bir şekilde sikerken buldu.

Adam son bir kez daha içine girdiğinde sırtı kavislendi ve boğazından son bir çığlık koparacak kadar güçlü bir orgazmı tetikledi, ta ki tek yapabildiği orada yatmak, yavaşça farkına varırken nefesini tutmaya çalışmak olana kadar.

Ağrı kesici ilaçlarının etkisi geçmişti ve işte o zaman kendini yepyeni bir nedenle çığlık atarken buldu.

Bölüm 32

"Kıçım," diye fısıldadı Rebecca yüzüstü yatarken, adam orada durmuş ona bakarken alt dudağı hafifçe titriyordu. "Benim zavallı istismar edilmiş kıçım."

Gözleri küçük veledin üzerinde tehlikeli bir şekilde kısıldı.

Sağ tarafından gelen onaylamayan iç çekiş, onu bir yastıkla boğmayı ciddi ciddi düşünmesine neden oldu. "Bir hafta boyunca fiziksel aktivite yapmamanın neresini anlamadın?" diye sordu babası, orada durmuş küçük sahtekârın bu şeyi çoğunlukla onu sikmek için sağmasını izliyorlardı.

Neden normal bir kadına aşık olamadığını merak etti.

"Dinlemiyor," diye ekledi Aidan, tek başına gelmesi gereken pislik, babalarınıninkine benzer bir iç çekişle.

"Bir hafta beklemek gerçekten çok şey istemek miydi?" diye sordu babası, tiksintiyle başını sallayarak.

"Kimse bana bir hafta boyunca hiçbir şey yapmaması gerektiğini söylemedi," diye ısırды, çünkü bunu bilseydi, haftayı atlatmasına yardımcı olmak için soğuk duşlara ve uygunsuz düşüncelere kendini bırakırdı.

"Evlenmeyi beklemek istedim," dedi küçük iblis Fısıldadı.

"Biliyorum tatlım," dedi babası, Başını sallayarak onayladı ama Lucifer yaşlı adamın kendisine ihanet ederken dudaklarının eğlenerek kıpırdamasını kaçırmadı.

"O her zaman bencil bir piçti," diye ekledi Aidan.

"Senin için bir şey getirebilir miyiz?" diye sordu babası yatağın kenarına otururken, onu itmemeye dikkat ederek.

Burnunu çekti. "Bir kola lütfen? Çok susadım."

"Seni zavallı şey," dedi babası ve babasının sırf onunla dalga geçmek için bunu yaptığını biliyordu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı küçük hain usulca, ona utangaç bir bakış fırlatırken, açıkçası adamın ödünü koparmıştı, çünkü bu işte biraz fazla iyiydi.

"Boku yemişsin," diye fısıldadı kardeşi yanına ve o da sadece başını sallayarak onaylayabildi.

"Sana içki getireyim tatlım. Sen orada uzan ve sakın ol," dedi babası güven verici bir gülümsemeyle, ayağa kalkıp kapıya yönelirken ve ona ters ters bakacak kadar uzun süre duraklarken. "Ellerini bu kadar uzun süre kendine saklayabileceğini mi sanıyorsun?"

"Bilmiyordum!" diye tersledi, nasıl böyle berbat bir aileye düştüğünü merak ediyordu.

"Sadece benden hoşlanmasını istedim," diye mırıldandı orada yatarken, tamamen masum görünüyordu.

"Yani. Lanet olsun. Boku yedik," dedi kardeşi, her kelimeyi telaffuz etmenin çok faydalı olacağına karar vererek.

Değildi.

"Neden bana söylemedin?" diye sordu kardeşine dirsek atarak rahatlamaya çalışan küçük veled.

Aidan midesine aldığı darbeye kık üstü yere yığılırken, "Ah... kahretsin," diye boğuk bir ses çıkardı ve Lucifer'ı diğer meselelerle ilgilenmesi için serbest bıraktı.

"Muhtemelen kimse bana söylemediği içindir?" Rebecca, tıbben aklandıktan sonra dayak yiyeceği masum kız öğrenci rolünü bir kenara bırakarak konuştu.

Kardeşine sorgulayan bir bakış fırlattı.

Aidan yan dönerken, "Babamın hastasıydı," diyebildi.

Babaları odaya geri dönerken, "Çıktının içindeydi," dedi.

"Ah," dedi Rebecca yüzünü buruşturarak, bu sefer küçük veledin hatalı olduğunu ona bildirerek.

"Neden okumadın ya da en azından okuyabilmem için bana anlatmadın?" diye sordu.

İç çekerek rahatlamaktan vazgeçti ve sadece yastığını büktü. "El kitaplarını okumayı uzun zaman önce bıraktım," diye omuz silkerek itiraf etti ve ona onca yıl boyunca maruz kaldığı saçmalıklardan sonra tıp mesleğiyle arasının pek de iyi olmadığını hatırlattı.

"Nerede?" diye sordu, burnunun kenarını sıkarak ve Advil'e yatırım yapıp yapmaması gerektiğini düşünerek.

"Çantamda," diye homurdandı, pek mutlu görünmüyordu, adamın umurunda da değildi.

Hoşuna gitse de gitmese de doktorun emirlerine uyuyordu.

"Hemen döneceğim," dedi ve ona, o yataktan kalkmayı aklından bile geçirirse güzel kışına neler yapacağını anlatan bir bakış fırlattı.

Kızın mesajı aldığından emin olduktan sonra, ki kızın gözlerini devirmesinin de bu anlama geldiğini varsayıyordu, küçük iblis başını belaya sokmadan önce çantasını bulup buraya dönmeye kararlı bir şekilde yatak odasından çıktı.

*_*_*_*

"Peki," dedi Rebecca, bir yandan patates kızartmasını kemirirken bir yandan da hamburger köftesini çalmak isteyen Aidan'ın elini tokatlayarak uzaklaştırdı, "Lucifer neden seni buraya almıyor?"

Aidan bir kızartma alıp tabağının büyük bir kısmını kaplayan ketçap birikintisine batırırken ona ters ters bakarak, "Çünkü o bir pislik," dedi.

"Aidan," dedi Ethan, artık ona baba demesine izin veriliyordu, bir baba gibi konuşarak uyardı. Şey, onun babası değil, ama genel olarak bir baba.

"Ne?" Aidan sordu. "Bu doğru."

"O bir pislik değil," dedi ve kızartmasından bir ısırık daha alırken dalgınca başını salladı.

"Hayır, değil," diye isteksizce kabul etti Aidan bir kez daha kıkırdarken-

"Beş çizburger tabağınız size yetmiyor mu?" diye sordu, masanın karşısında surat asan iri yarı adama gözlerini kırıştıtararak, evet adam gerçekten de surat asıyordu.

Hâlâ ağızına kadar yemekle dolu olan üç tabağa baktı ve başını salladı. "Hayır."

Ethan, sipariş ettiği altı çizburger tabağından bir çizburger alırken, "Bunu annesinden almış," dedi.

"Ben de öyle tahmin etmişim," dedi ve başını sallayarak onaylarken, çatalıyla hamburger köftesinden bir parça kesti ve geniş kabini kendisiyle paylaşan iki yakışıklı adamı düşünürken yumuşak et parçasını ağızına attı.

"Ne zamandır oğluma eziyet ediyorsun?" Ethan elindeki çizburgerlerden birini ikiye bölerek sordu.

"Beş yıldan biraz fazla," diye cevapladı gururla ağızına bir kızartma atarken.

Ethan hamburgerini ısıtırken kıkırdadı.

"Nasıl oldu da Lucifer adını aldı?" diye sordu, restorandaki herkesin bilmek için can attığı soruya cevap almak için muhtemelen en iyi şansının onlar olduğuna karar verdi.

Ona beş uzun yıldır beklediği cevabı vermek yerine güldüler. "Üzgünüm," dedi Aidan, başını sallarken kocaman sırıtarak, "sen

Ona sormak zorundayım ve buna gerçek adını öğrenmek de dahil."

Omuz silkerek, "Onun gerçek yüzünü zaten isim." biliyorum.

Aidan gözlerini devirdi. "Evet, doğru."

Kızın cevap vermesine fırsat kalmadan içerideki adam

Soru oradaydı ve ona doğru bakıyordu; saçları dağılmış, gömleği biraz yırtılmış, kollarında ve göğsünde tanıdık çizik izleri olduğu için bu biraz rahatsız ediciydi.

"Çantayı buldun mu?" diye sordu dişlerini kemirirken.

bir kızartmada.

"Kaç," diye hırladı ve kız neredeyse

Adamın kendisiyle konuştuğundan emin olunca, bu geceyi sonlandırmasının muhtemelen en iyisi olacağına karar verdi.

"Siz beyefendileri tekrar görmek ne güzel," dedi gülümseyerek, yumuşak bankın ucuna doğru dikkatlice ilerlerken, ayağa kalktı ve poposunu rahatça uyuşturan buz torbasını hatırladığında güvenliğe doğru bir adım attı.

"Affedersiniz," dedi usulca, Lucifer'e bir gülümseme göndererek onun etrafından dolaştı, buz torbasını aldı ve bir kez daha "İyi geceler," diye mırıldanarak hızlı adımlarla arka kapıya doğru ilerledi ve Mojo'yu yan yatmış, salyalarını akıtırken ve yaramaz küçük bir çocuk gibi kuyruğunu sallarken buldu.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın dostum," dedi iç çekerek, adamın yarattığı salya birikintisinde kaymamak için dikkatlice etrafından dolanırken, "beni hayal kırıklığına uğrattın."

Bölüm 33

Üçü birlikte Rebecca'nın arka girişe doğru ilerleyişini izlerken babası sevecen bir gülümsemeyle, "Ondan hoşlanıyorum," dedi.

Onun peşinden gitmeyi düşündü ama...

Kızın morarmış kıcına şaplak atmak gibi mantıksız bir şey yapmadan önce sakinleşmek için bu fırsatı kullanması muhtemelen en iyisiydi. Ona yukarı çıkması, yatmaya hazırlanması, yorganın altına kıvrılması ve neden evinden ayrılıp babasıyla kardeşini gizlice Fire & Brimstone'a, Bradford'u özgür tutmak için canını dişine taktığı tek yere sokmaya karar verdiğini açıklayacak saçma bir bahane bulması için yirmi dakika verecekti.

Bunu onlardan nefret ettiği ya da onu utandırdıkları için değil, yaptıklarını görmelerine hazır olmadığı için yapıyordu. Dünyada ailesinin ciddiye aldığı bir şey varsa o da yemektir. Ailesi nihayet eve girmeyi başarmadan önce her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak istiyordu.

O hep böyleydi. Çocukken kendi odası olmasının, ailesinin ondan ödevlerini yapmasını, odasını temizlemesini ya da ev işlerini yapmasını istememesinin nedeni buydu. Onunla yaşadıkları sorun, odasını temizlemekten, ödevlerini yapmaktan ve bulaşık yıkamak için lavaboya yaklaşan herkese ters ters bakmaktan vazgeçmesini sağlamaktı. Büyüdüğünde hiçbir şey o kadar da değişmemiştir ve artık bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değildi.

"Bu yediğim en iyi hamburger," dedi babası, dikkatini restoranı açtığından beri ilk kez iki Bradford'u ağırladığı gerçeğine geri çekerek.

Aidan hamburgerini yerken başıyla onayladı. "Bu senin tarifin mi?" diye sordu kardeşi ve başka bir Bradford olsaydı onunla dalga geçtiklerini düşünürdü ama bu Aidan, onun berbat yöntemlerini her zaman sorgusuz sualsiz kabul etmiş olan kardeşi.

"Evet," dedi, ikisine de dikkatle bakarak, sadece kibar olmaya çalıştıklarına dair herhangi bir işaret aradı.

"Annene bu tarifi vermelisin," dedi babası, çizburgerinin son lokmasını da mideye indirdikten sonra bir sonraki tabağa geçip yemeye başladı.

Aidan yemeğini mideye indirmeye devam ederken mırıldanarak onayladı. Birkaç saniyede bir Lucifer'a bakıyor, muhtemelen onu dışarı atmasını bekliyordu ama üst kattaki küçük velet sağ olsun, aklında başka şeyler vardı.

Pauline'e el salladı ve kendisine şüpheyle bakan iki adamı işaret etti. "Onlara birkaç spesiyal ve dört tatlı siparişi getirin lütfen."

"Anlaşıldı Bay Bradford," dedi Pauline gülümseyerek ve hızlıca not aldı.

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedi ve başını sallayarak, mükemmelleştirmesi iki yılını alan lahana salatasını keşfettiklerinden beri hayatta olduğunu unutmuş görünen kardeşine ve babasına teşekkür etti.

"Evet, sorun değil," diye mırıldandı Aidan küçük bir kase lahana salatasına uzanırken, ancak babaları onu elinden kapınca havayı kapmak zorunda kaldı.

Pişman olmaması için dua ederek üst kata çıktı, babasının onu sikip isyan başlatmayacağına güveniyordu. En azından umut edebilirdi, diye düşündü üst kata çıkarken, çok güzel bir kadın yatağında onun için düşünülmüş bir özür ve seksi bir gülümsemeyle bekliyor olsa iyi olurdu.

Onun yatağında beklediğini düşünmek bile kıcını daha hızlı hareket ettirmesini sağlıyordu. Seksin söz konusu olmadığını biliyordu ve şaşırtıcı bir şekilde bunu umursamıyordu. Sadece onu görmek istiyordu. Bu onu korkutmuyormuş gibi davranmak artık bir seçenek bile değildi. Ona aşık olduğunu neden söylediği konusunda hâlâ hiçbir fikri yoktu.

Bunu kendine saklamalıydı, aslında tam da bunu yapmayı planlamıştı, ama aynı şeyi hissettiğini ağzından kaçırdığı anda lanet aklının kontrolünü kaybetmişti. Gerçek şu ki, daha önce hiç kimseye karşı böyle hissetmemişti ve bunun ne anlama geldiğinden hâlâ emin değildi, çünkü daha önce hiç aşık olmamıştı.

Rebecca'ya aşık olma düşüncesi onu dehşete düşürüyordu ama aynı zamanda heyecanlandırıyordu da. Kafasını karıştırmaktan çok fazla zevk alan sinir bozucu bir baş belasıydı ve onu düşünmeden edemiyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandı kendi kendine, buzdolabına geri döndüğünde bakım listesindeki dördüncü maddeyi hatırladı, buz.

Hızlıca bir buz torbası hazırladıktan sonra yatak odasına ve büyük olasılıkla ya bir akıl hastanesinde ya da yüksek güvenli bir hapisanede kalmasından sorumlu olacak kadına doğru yöneldi. Her iki durumda da aklını kaçırmasına neden olacağı kesindi.

"Ne... lanet..." dedi odasına girdiğinde boş olduğunu görünce.

Belki de duşadır diye düşündü ama kapıyı açmadan önce orada olmadığını biliyordu.

İç geçirerek buz torbasını banyo lavabosuna attı ve sırtını duvara yasladı. Bu muhtemelen en iyisiydi. Dinlenmeye ihtiyacı vardı ve zaten yapması gereken bir sürü iş vardı. Sabah onu kontrol edecekti. Banyoya doğru yöneldi.

mutfak, geçen hafta bulduğu tariflerle oynamak için iyi bir zaman olduğuna karar verdi.

*_*_*_*

"Acele edin!" Melanie koridordan mızdırıldı.

"Acele ediyorum!" dedi, sonunda son haneye tecavüz macerasının verdiği hasarı görebilecek kadar dönmeyi başardığında yüzünü buruşturmamaya çalışarak.

Sırtının alt kısmını ve poposunu kaplayan büyük çürüğü görünce inledi. Ne yazık ki, hasarı gördükten ve geceyi buz almak için mutfağa gidip gelerek geçirdikten sonra bile dersini aldığını söyleyemezdi.

Bir esnemeye karşı koyarak reçeteli ağrı kesici şişesine uzandı ve Advil şişesini aldı. Günü yatağında kıvrılıp kıcı yanmıyormuş gibi davranarak geçirmeyi ne kadar istese de, bunu sineye çekip işe gitmesi gerekecekti. Kira gelecek hafta ödenecekti ve bu saatleri kaçırmayı göze alamazdı. ek hesabında gelecek ayın kirasını ve faturalarını karşılayacak kadar para olması önemli değildi. Bir işi vardı ve müşterilerle düzgün bir şekilde ilgilenildiğinden, her şeyin temiz olduğundan, eşnilerin düzgün bir şekilde düzenlendiğinden emin olmak için orada olması gerekiyordu.

Tamam, iyi o zaman gerçekten sadece Lucifer'ı görmek istiyordu. Onu görmek istedi çünkü onu özlemişti!

Tanrım, acınacak haldeydi ama yine de gecenin büyük bir bölümünde ayakta kalıp onu beklemek de öyle. Bu sabah üç sularında nihayet onun gelmeyeceği ve kıcının zonklamasının durmayacağı gerçeğini kabullenmiş ve pes etmişti. Uyumaya çalıştı ama bir türlü olmadı. Şimdi onu görebilmek için kıcı zonklamıyormuş gibi davranmaya çalışıyordu.

Kesinlikle acınası.

"Kaldır kıcını Shaw!" Melanie tersledi, bütün gece abur cubur yemeyi ve saçma sapan aşk filmleri izlemeyi seven bir kadın için mantıksız bir şekilde sinirlenmiş gibiydi.

"Beni acele ettirmeyi bırak!" diye karşılık verdi, neden tek banyolu dairelere razı olduklarını merak ediyordu.

"Mojo'yu dışarı çıkarma sırası sende!" Melanie, muhtemelen kapının yanında sızmış olan Mojo'yu kullanmaya başvurduğuna göre çaresiz olduğu belliydi.

"Sıranın bende olduğunu biliyorum!" dedi, bu noktada bildiği tek şey buydu çünkü bu sabah Mojo'yu yüzüstü düşmeden nasıl gezdireceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Zar zor yürüyebiliyordu ve burada, iki yüz altmış beş kiloluk bir köpeği yürüyüşe çıkardıktan hemen sonra sekiz saatlik bir vardiyada çalışmaya hazırlanıyordu. Gömleğini tekrar aşağı çekerken sefil bir şekilde, bu şimdiye kadarki en güzel gün olacak, diye düşündü.

"Cidden, kaldır şu koca kıcını!" Melanie bağırdı. "Koca kıcımı işe hazırlamaya çalışıyorum!"

Melanie onunla tartışmak yerine düşünceli düşünceli, "Anlıyorum," diye mırıldandı ve bugünün gerçekten de iyi bir gün olup olmayacağını merak etmesine neden oldu.

Dudağını ısırarak gömleğini dikkatlice içine soktu. Dört ya da beş dakika sonra işi bittiğinde pantolonunun fermuarını çekti, düğmelerini ilikledi ve-

Gürültüler tekrar başladığında gözlerini devirdi.

Tekrar.

"Bir dakika içinde çıkacağım!"

"Bugün ya da bu hafta herhangi bir gün çalışmayacaksın."

Sevdiği o inanılmaz seksi ve derin ses, ona halledilmesi gereken bir hain olduğunu haber veriyordu.

"Gerçekten öyleyim," dedi, ikisinin de gideceğini bildiği halde neden onunla tartışmaya zahmet ettiğini merak ederek-

"İki dakika içinde bu kapıyı açacağım ve eğer o güzel kışını küvette sırlıslık bulamazsam, o zaman ikimizin bir sorunu olacak," dedi eşit bir şekilde ve onun gözlerini devirmesine neden oldu.

Onu korkutabileceğini düşünmesi çok tatlıydı.

"Bir buçuk dakika," dedi adam, kadın orada durup iç çekerek başını sallarken, çünkü ikisi de adamın hiçbir şey yapmayacağını biliyordu.

"İşe gitmek için hazırlanıyorum," dedi ve her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmak için saçlarını kontrol etti.

"Bir dakika on beş saniye," diye cevap verdi.

Kışına şaplak atmakla tehdit ederken ona ters ters bakmaktan başka bir şey yapmayacaktı. Hoştu ama işe yaramayacaktı. O çalışacaktı ve hepsi bu kadardı.

"Altmış saniye."

İşe gidiyordu. "Elli saniye."

Bununla başa çıkmak zorundaydı. "Otuz saniye."

O kadar şirin bir şeydi ki, kendini şarj et.

"Yirmi beş saniye."

"Umurumda değil," dedi, gömleğini düzeltirken bile kilitli olduğundan emin olmak için kapıya gergin bir bakış attı.

O yapmaz.

"Yirmi saniye."

"Beni korkutamazsın!"

Ve değildi, çünkü ikisi de bunu biliyordu- "On saniye."

Kahretsin!

Panik içinde, banyo yapmaya çalışırken kıyafetlerini çıkarmaya çabaladı. Kapı kolunun döndüğünü duyduğunda külotunu daha yeni çıkarmıştı.

"Kahretsin!" diye fısıldadı çılgınca, küvete tırmanmaya çalışırken, tam da Lucifer bitkin ve kızgın görünerek içeri girdiğı sırada kayıp düşerek buz gibi suya yan yattı.

"Banyo yapıyorum!" diye bağırdı, biraz da histerik bir şekilde, kendisine dik dik bakan iri yarı adama. "Aman Tanrım! Banyo yapıyorum!"

Gözlerini kıza dikerek birkaç saniye daha başında durduktan sonra aniden arkasını dönüp dışarı çıktı ve kızın bir haftalık ev hapsinden nasıl kurtulacağını merak ederek orada yatmasına izin verdi.

Bölüm 34

"Hayır!" Melanie hışımla mutfağa girerken bağırdı. "Seninle daha fazla korku filmi izlemeyeceğim, seni kaçık sürtük!"

"Ah, hadi ama! Sadece bir film daha!" Rebecca'nın, güzel kıçının son birkaç gündür kalmasını sağladığı yatak odasından bağırdığını duydu.

"Hayır!" Melanie Rebecca'ya bağırdı.

"Umut verici görünen bir zombi filmi buldum!"

"Cehennemde çürü, sürtük!" Melanie geri bağırdı.

"Bu o kadar da kötü değil! Onlar sadece çürümüş cesetler!"

Melanie onun orada durduğunu görünce sevgili kanepesinden beş adım ötede durdu, omzunun üzerinden ona baktı ve sonra tekrar ona baktı ve kendini arka koridora doğru sürüklenirken buldu. Deli olduğu her halinden belli olan kadına aklını kaçırıp kaçırmadığını sormadan kendini Rebecca'nın dağınık odasına itilirken buldu.

Melanie kapıyı çarparak kapatmadan önce, "Lütfen beni affet," diye fısıldadı ve seslere bakılırsa kaçtı.

"Hey, yakışıklı!" Rebecca onu orada dikilirken gördüğünde gülümsedi, bu onu memnun etmeliydi ama...

Tanrım, daha fazla dayanabileceğinden emin değildi.

Her gün onu kocaman bir gülümsemeyle ve zaman öldürmek için yeni ve korkunç bir yolla karşılıyordu. Doktorun verdiği yatak istirahatının ilk gecesinde ona dostça bir Monopoly oyunu oynamayı önermişti. Kaybetmekten hiç hoşlanmadığı için normalde masa oyunu oynamaktan kaçınsa da, eğer onu mutlu edecek ve içinde bulunduğu durumdan uzaklaştıracaksa, bir geceliğine onun kazanmasına izin verebileceğini düşünmüştü.

Hesaba katmadığı şey ise Rebecca'nın zarlar atılır atılmaz lanet bir psikopata dönüşmesiydi. Sevimli ve sıkılmış bir kızıdan, acımasız ve hesapçı bir kıza dönüşmüştü. Acele etmemiş, onun oyun tarzını, mülk tercihlerini öğrenmiş ve adam ne olduğunu anlamadan önce onu alt etmeyi, tekeller kurmayı ve onu tamamen yok etmeyi başarmıştı.

İşte o zaman ciddileşti.

Ona rövanş için meydan okumuştı, ama görünüşe göre küçük iblis çoktan ilgisini kaybetmişti ve gecenin geri kalanında onu öfkeyle terk etti. Mesele onu yenmiş olması değildi, mesele bunu yaparken onun kafasını sikmiş olmasıydı ve o zamandan beri bunu her gün yapıyordu.

Ama sorun değildi, çünkü bu gece bu saçmalık nihayet sona eriyordu.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu bir düzine kitap, DVD, dergi ve boş Hershey Kiss ambalajlarının etrafını sardığı yataktan.

Ona cevap vermek yerine, çünkü dün gece onu son meydan okumasından uzaklaştırmaya çalıştığında dersini almıştı, uzandı, onu aldı ve odadan dışarı taşıdı.

"Dama yok mu?" diye sordu sevimli bir surat ifadesiyle.

Bu sefer değil.

Tetris oynamalarını önerdiğinde bu dersi öğrenmişti.

"Tanrıya şükür," dedi Melanie, kapıya doğru yöneldiklerini görünce rahatlayarak.

"Döndüğümde Walking Dead maratonu var, sürtük!" dedi kocaman bir gülümsemeyle ve gözlerinde onun çok iyi tanıdığı o sinsi parıltıyla.

En iyi arkadaşının kafasını bilerek karıştırıyordu.

"Sen şeytansın," dedi kıkırdayarak, onu koridor boyunca dairesine doğru taşıırken.

"Sıkıldım," diye omuz silkti ve uzanıp onun için dairesinin kapısını açtı. "Peki, bu akşam ne yapıyoruz?"

Sırtarak dairesine girdi ve kapısını arkalarından tekmeleyerek kapattı. "Araştırma."

*_*_*_*

"Bu tam olarak nasıl bir araştırma?" diye sormadan edemedi, üç saat önce onu yerleştirdiği ve televizyon kumandasını uzattığı koltuktaki pozisyonundan.

"Çünkü birileri üzerinde birkaç tarifi test etmem gerekiyor," dedi Melanie'nin öğrendiği takdirde muhtemelen onu öldüreceği büyük, ağır hizmet tipi mutfak adasından.

"Peki benim burada olmamın ne faydası olacak?" diye sormadan edemedi, çünkü şu anda ona yardım edebilecek durumda değildi.

Her yere taşıdığı o lanet olası bakım listesini takip etme konusunda bu kadar titiz davranmayı bırakmadığı sürece, diye düşündü. Ancak, tam bir iyileşme sağlamak için yapması gerekenleri tam olarak yaptığından emin olmak için her beş dakikada bir o lanet listeye "danıştığı" için, onun yardım etmesine izin vereceğinden gerçekten şüpheliydi.

Yürümesine bile izin vermezdi ve eğer bunu yaptığını öğrenirse, ki her şeyden çok sevdiği o ihanet eden kaltak sayesinde hep öğrenirdi, o lanet kâğıt parçasını çıkarır, ezberlemiş olmasına rağmen her şeyi baştan okur ve bir daha yapmayacağına söz verene kadar ona ters ters bakardı. Ona inandığından değil ama en azından konunun kapanmasına izin verecekti.

"Çünkü benim kobayım olacaksın," dedi ve sanki bu bir şekilde paniklemesini önleyecekmiş gibi ona göz kırptı.

Tariflerini test etmek için onu kobay olarak mı kullanmak istiyordu? Yatağında kıvrılıp ölmek için dua ederek bir hafta geçirmek o kadar eğlenceliydi ki, bu rüyayı gerçeğe dönüştürme şansına atlayacak mıydı? Evet, hayır o iyiydi.

"Umm, şiddetli bir şekilde hastalanmadan glütteni sindiremememle ilgili küçük sorunu hatırlıyorsun, değil mi?" diye hatırlattı ona, onu çalışırken izlemekten vazgeçip Netflix'te korku filmi seçimleri arasında gezinmeye geri dönerken, bu ayki seçimden tamamen hayal kırıklığına uğramıştı.

"Hepsi glütensiz," dedi, sesi heyecanlıydı, kas yığını ve seri katil bakışlı iri bir adamdan bunu duymak aslında çok hoştu.

"Gerçekten mi?" diye sordu, onun heyecanına gülümsemekten kendini alamadı, çünkü o kesinlikle sevimliydi.

Lucifer gibi erkekler kendilerine şirin denmesinden hoşlanmadıkları için bunu ona söyleyecek değildi, çünkü bu sadece o bakışlardan birine ve muhtemelen biraz sızlanmaya neden olacaktı. Tanrım, gerçekten de çok uğraştırıyor, diye düşündü iç çekerek, yeterince yakın olduğuna karar vererek Dexter'a yerleşirken.

Belki de evine dönüp Melanie'nin kafasını biraz daha karıştırmalıydı, diye düşündü, çünkü herhangi birinin glütensiz kobayı olma fikri, bu inanılmaz sıkıcı geceyi geçirmek için hiç de istediği bir şey değildi. Son birkaç haftayı glütensiz yaşadıktan sonra, artık çikolata ve havuç çubuklarından oluşan bir diyetle yaşamaya hazır olduğunu dürüstçe söyleyebilirdi.

İlk başta, yemekten hoşlandığı hemen hemen her şeyin glütensiz bir versiyonu olduğunu keşfettiği için çok heyecanlanmıştı. Dixon's Gluten'e yaptığı ziyaret sayesinde

Free Bakery ile tanıştığında, glütensiz yaşamı konusunda oldukça iyimserdi. Sonra glütensiz makarna pişirmeye çalıştı...

Bu sonun başlangıcı olmuştu.

Glutensiz kekler, krepler, tost makinesi hamur işleri ve benzerlerinin hepsi büyük hayal kırıklıkları ve inanılmaz pahalılıkla sonuçlandı. Her şey normal ürünlerin en az dört katı fiyatına daha küçük paketlerde geliyordu. Un, makarna, mısır gevreği, hepsi çok pahalı, tatsız ve bazı durumlarda korkunçtu.

Yiyeceklerin bazıları çıtır çıtırdı, bazıları ise Oreo taklitleri gibi çözüldükçe ağzında köpürüyordu. Tadı, Tanrım, tadı...

Tadını ya da tadından sonrasını düşünmek bile istemiyordu.

Tüm maaşını midesinin kaldıramayacağı yiyeceklerle harcadığından beri, et, sebze, meyve, Hershey çikolatası ve litrelerce kola gibi basit yiyeceklerle yetinmeye karar vermişti. Bu kurala bir istisna yaptığı tek zaman Dixon's Bakery'ye gittiği zamandı ve o da çok sık değildi çünkü orada genellikle çok fazla para harcadığını fark ediyordu.

"Hazır," diye duyurdu Lucifer, tam da uyuyormuş gibi yapmanın herkes için en iyisi olduğuna karar verdiği sırada.

Bölüm 35

"Sanırım hasta olacağım," dedi Zoe yatağının ortasında oturup önüne serilen evraklara ve broşürlere bakarken.

"Her şey yoluna girecek," derken buldu kendini Trevor, ne yapacaklarını merak ederken bile, çünkü Radcliffe Akademisi'nin gelecek yıl çocukları oraya göndermek için istediği yıllık altmış bin doları karşılayabilmelerinin hiçbir yolu yoktu.

Zoe, sanki bu bir şekilde bir fark yaratacakmış gibi, "Burslara başvuracağız," dedi.

Olmazdı, çocukların okul rekorlarıyla olmazdı. Jonny ve Sebastian zekiydiler, çok zekiydiler, yetenekli sporculardı ve inanılmaz derecede naziktiler, ama aynı zamanda ele avuca sığmazlardı. Gittikleri her yerde kargaşa yaratıyorlardı, iki okuldan atılmışlardı ve polis departmanında on santim kalınlığında bir dosyaları vardı. Onları bu okula sokmak yeterince zor olacaktı, ancak bunun için ödeme yapmak imkansız olacaktı.

Çocuklar için kısmi burs alsalar bile, önümüzdeki altı yıl boyunca her yıl kırk bin dolar bulmanın bir yolunu bulmaları gerekecekti. Bir ipotek ve beslenecek yedi boğaz varken bu mümkün değildi ama bir şey söylemedi.

Eylül ayından beri çocuklara evde eğitim veriyorlardı ama bu pek işe yaramıyordu. Her gece çocukların yapabileceği zorlayıcı bir şeyler bulmak için birlikte çalışıyorlardı ve her sabah çocuklar bir kase mısır gevreği eşliğinde derslerini bitiriyor, günün geri kalanında yapacak hiçbir şeyleri kalmıyordu. Zamanı kendi kendilerine çalışarak, ilgilerini çeken şeyleri öğrenerek doldurmaya çalıştılar ama bu artık yeterli değildi.

Çocukların diğer çocuklarla birlikte olmaya ve burunlarını kitaplara gömüp başlarını belaya sokmak için yeni ve korkunç yollar bulmak yerine yapacak başka şeyler bulmaya ihtiyaçları vardı. Bir düzene ihtiyaçları vardı ve o çalışırken ve Zoe işe dönerken, çocuklara ihtiyaç duydukları şeyi veremiyorlardı. Birkaç aydır çocukları okula geri döndürmeye çalışıyorlardı, kabul edilmeleri için yakındaki kasabalara başvuruyorlardı, ancak kendi bölgeleri dışından öğrenci kabul etmiyorlardı.

Seçenekleri tükenmek üzereydi. Çocukların evde eğitime devam etmesine izin vermek, kendilerini muhtemelen mahvedecek borçlara sokmak ya da her şeyin farklı olacağı umuduyla taşınmak şu anda sahip oldukları tek seçenektir. Taşınmak ve ailesini terk etmek istemiyordu, özellikle de onların Zoe için ne kadar önemli olduğunu bilerek. Ailesi Zoe'nin sahip olduğu tek aileydi ve bunu ondan alma fikrini hazmedemiyordu ama çocuklar için bunu yapmak zorunda kalabilirdi.

"Bir şeyler düşünüyoruz," dedi, kendi kendine her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu ama uzun zamandır ilk kez buna inandığından emin değildi.

Sadece diledi.

Tanrım, farklı olmasını dilediği ve kendisini bir pislik gibi hissetmesine neden olan çok fazla şey vardı.

"Ben sabah ayak işlerini yaparken çocuklar da kompozisyonlarını yazabilirler," dedi güven verici bir gülümsemeyle ve kâğıtları yataktan alıp Radcliffe Akademisi'nin onlara gönderdiği büyük zarfa geri koydu.

"Her şey yoluna girecek tatlım," diyerek Zoe'ye uzandı ve onu yataktan kaldırıp kollarına aldı.

"Biliyorum," dedi ve kollarını ona sarıp başını göğsüne yaslarken derin bir iç çekti. "Keşke bu kadar umutsuz hissetmeseydim."

"Umutsuz değil," dedi, çünkü bunu çözeceklerini biliyordu.

Hep öyle yaparlardı.

"Gidip bulaşıkları yıkamalıyım," diye mırıldandı ama onun kollarından ayrılmak için herhangi bir hamle yapmadı.

"Bunun yerine sana bir banyo hazırlamamı ister misin?" diye sordu, başının tepesini öperken lavanta kokusunun tadını çıkarıyordu.

"Hayır," dedi ve parmak uçlarıyla gömleğindeki Bradford Construction logosunu dalgınca izlerken derin bir iç çekti.

"O zaman kafanı bir sürelğine dağıtmak için ne yapabilirim?" diye sordu, ona sarılırken gözlerini kapattı ve içinde hissettiklerinin tadını çıkardı-

"Aslında bu gece sana oral seks yapma havasıdaydım," diye itiraf etti umursamaz bir omuz silkmeye, kafasındaki tüm kan aniden yön değiştirip güneye yönelirken donakalmıştı.

"Ama banyo yapmak istersen ya da-" diye söze başladı ama kendini yatağa atılmış ve kot pantolonunun fermuarıyla boğuşurken bulduğunda bir çığlık ve kahkahayla bitirdi.

Kapı zili evin içinde yankılandığında fermuarını indirmeyi henüz başarmıştı. Yatağa uzanmış, o seksi gülümsemesiyle gülümseyen karısına ve ardından kilitli yatak odasının kapısına baktı, gecenin onunda kapısını alan pisliği öldürmesi mi yoksa orada yoklarmış gibi davranıp pantolonunun geri kalanını aşığı indirmesi ve karısının onunla birlikte olmasına izin vermesi mi gerektiğine karar vermeye çalıştı.

Bluzunun düğmelerini açmaya başladığında ve dantel süslemeli yeni bir siyah sütyene benzeyen şeyi ortaya çıkardığında, kesinlikle onunla kirli bir şekilde yaşamasına izin vermesine karar verdi. Sütyenin düğmelerini açtığında dudaklarını açlıkla yaladı.

önden kopçaladı ve iki kupu kenara iterek sevdiği iri, solgun göğüsleri ortaya çıkardı-

"Siktir!" diye hırladı, yatak odasının kapısına yönelirken öfkeyle kot pantolonunu bağladı ve önce zilini çalan pisliği öldürmenin gerekeceğine karar verdi.

"O lanet zile bir daha dokunursan ben de-" diye bağırmaya başladı merdivenlerden aşağı inerken ama şerefsizin zile tekrar vurmasıyla kesildi.

Çocuklarını uyandırırırlarsa cidden birini öldürecekti. Adımlarını hızlandırarak rekor bir sürede aşağı indi, küçük alanı geçerek ön kapıya ulaştı, alarmı kapattı ve kapının kilidini açtı. Kapıyı açar açmaz kendini ısı ve şimdiye kadar karşılaştığı en inanılmaz kokuyu yayan bir çantayı tutarken buldu.

"Karın nerede?" Trevor orada durmuş, duyularına nüfuz eden ve doğru şeyi yapıp kuzenini öldürmesini zorlaştıran ağız sulandırıcı kokuyu görmezden gelmeye çalışırken Lucifer sordu.

"Ummm," diye çıkmayı başardı ama odaklanması hızla zorlaşıyordu... bu biftek miydi? Evet, kokusunu aldığı kesinlikle biftekti. Sabırsızlanıyordu-

"Hey, o biftek mi?" diye soran Johnny'nin sesini duydu üst kattan ve ona, kıymetli lezzetli lokmalar torbasını ele geçirmek için onu kösteklemeye fazlasıyla istekli, hırçın, arkadan bıçaklayan Bradford çocuklarıyla dolu bir evde olduğunu hatırlattı.

Sebastian ilk yatak odasının kapısının açıldığını duyunca, "Ve peynirli makarna," dedi.

"Kahretsin!"

Lucifer onun yanında durup bir avuç dolusu dosyayı karıştırırken dalgın dalgın, "Kaçmak isteyebilirsiniz," dedi.

Kuzeninin canına oku ya da kıymetlisini kurtar.

Yeme

k mi?

Kahretsin!

Hiç kimse bu seçimi yapmak zorunda kalmamalı!

"Cidden, yerinde olsam kaçardım," dedi Lucifer Dosyaları karıştırmayı bitirdiğinde ona baktı.

"Neden buradasın?" diye tersledi, kaçmak için artık çok geç olduğunu biliyordu. O daha verandadan çıkamadan peşine düşeceklerdi.

Lucifer kuru bir sesle, "Seni özledim," dedi ve normalde Ateş ve Kükürt'e gittiklerinde kafasını karıştırmak için kullandıkları saçma bahaneyi tekrar yüzüne vurdu.

"Seni adi herif-"

"Teşekkürler," dedi Sebastian göz kırpıp gülümseyerek ve çantayı elinden kaptığı gibi içeri daldı.

Jonny, "Sen en iyisisin," dedi ve bir sonraki nefesinden daha çok ihtiyacı olan çantayı taşıyarak uzaklaşırlarken kardeşininkine uygun bir göz kırptı.

"İşte," dedi Lucifer, eline bir şey sıkıştırarak. "Bu Zoe için. Tüm hesap bilgilerim, şifrelerim, çalışan listeleri ve Fire & Brimstone'un muhasebe işlerini devralması için gereken her şey burada. Sabah başlayabilir."

Gözleri oturma odasındaki masaya yemek koyan ikizlere kayarken, "Kitaplar mı?" diye sorabildi.

"Lucifer kapıya doğru ilerlerken, "Artık bunu yapmak için yeterli zamanım yok," dedi.

"Tamam," diyerek oturma odasına yöneldiğinde, oğullarının her Bradford'u ağlatacak geniş bir yiyecek yelpazesinin üzerinde durduğunu gördü.

Oğullarıyla birlikte, dünyanın en büyük pisliğinin onlara getirdiği bu nimetin kıymetini bilsinler diye bir dakikalık saygı duruşunda bulunurken, garson kızın bu işle bir ilgisi olup olmadığını düşünmeden edemedi.

Bölüm 36

"Bildiğini sanıyordum," dedi Patrick, omzunun üzerinden, siyah Fire & Brimstone tişörtü giymiş Rebecca'nın bir çiftin siparişini alırken gülümsediği kalabalık yemek alanına doğru gergin bir bakış fırlatırken kelimelerinde tökezledi.

"Sana Cumartesi gününe kadar onu yere bırakma demedim mi?" diye sordu, bakışlarını üst katta yatağına zincirlenmiş olması gereken küçük kadına kilitlemişti.

"Evet," dedi Patrick, orada dururken zorlukla yutkunarak, büyük olasılıkla Lucifer'in öfkesini ondan çıkarmasını bekliyordu ama bu gece öfkesi sadece ve sadece bir kişiye aitti.

"Rebecca'nın masalarına bakacak birini bulmalısın," dedi, gözlerini sonunda onu fark eden kadına kilitleyerek.

"Bence sadece yardım etmeye çalışıyordu," dedi Patrick, Lucifer'in bakışlarının çalışanların favorisi olan Rebecca'ya kilitlendiği belli olunca hemen Rebecca'yı savunmaya geçti.

"Eminim öyledir," dedi Rebecca'nın ona gergin bir gülümseme ve el sallamasını izlerken, ön kapıya ve ardından hızla arkaya doğru baktı, belli ki hangi çıkışın kışını kurtaracağını tartışıyordu.

İkisi de istemedi ama seçimini ona bırakmaya karar verdi.
onun kaderi.

Eğer kadın ön kapıya doğru giderse, o da Arka kapıdan girecek, sözünü kesecek ve yatak istirahatinin ne anlama geldiğini ayrıntılı bir şekilde anlatacak, eğer arkaya doğru giderse onu dizine yatırarak ve bu saçmalığı yapmayı bırakana kadar kışına şaplak atacaktı.

Kadın sağı kaydığında, adam da onunla birlikte sağı kaydı. Gülümsemesi artık yoktu, yavaşça sola kayarken gözlerini ona dikti. Adam hareketi taklit edince kadın durdu ve tekrar sağı kaydı. Adam hareketi karşıladı ve meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı.

Gülümsedi, çünkü dünyada ona meydan okumanın bir oyun olduğunu düşünecek tek kadın oydu, sağı sola kaydı ve kaşlarını kaldırarak onun hareketi taklit etmesini bekledi. Taklit etti ama sonra bu hamleyi takip ederek oyunu hızlandırdı. Onun artık oynamadığını fark ettiğinde nefesi kesildi, beklediği müşterilere hızlıca bir özür mırıldandı ve üçüncü seçeneği kaçırdığını fark etmesini sağladı.

Ofisi.

"Kahretsin!" diye hırladı ve dehşete düşmüş görünen Patrick'i iterek küçük baş belasının peşinden gitti.

Onu gördüğünde kendi kendine bir "Oh, kahretsin!" dedi, taşınan bir tepsinin altına eğildi ve ofisine doğru koşmaya başladı. Hızla ona yaklaşıyordu ve eğer garsonlardan biri ona saldırmasını beklerken yüzünü buruşturarak yoluna atlamasaydı onu yakalayacaktı ama bu saçmalık için zamanı yoktu.

Hayatının aşkı onu beklerken ve artık onu sevdiğine dair aklında hiçbir şüphe yokken olmazdı. Ona attığı o ukala sırtıştan yaptığı o hüzünlü küçük zafer dansına kadar bu kadınla ilgili her şeyi kesinlikle seviyordu.

Ona tapıyordu.

"Lütfen beni öldürmeyin Bay Bradford!" diye bağırdı garson kız, gözlerini kapatıp bağırışların başlamasını beklerken.

"İyisin," dedi dalgınca onu kucağına alıp yolundan çekerken.

"Beni öldürmediğin için teşekkür ederim!" diye seslendi arkasından, hayatta olduğu için gerçekten minnettar gibiydi.

"Oh, kahretsin!" Rebecca onun peşinden geldiğini fark edince yüzünü buruşturdu.

"Koş," dedi, onun peşinden giderken acele etmiyordu, çünkü gerçekten acelesi yoktu. Er ya da geç onu ele geçirecekti ve ikisi de bunu biliyordu.

O da bunun farkına varmış olmalı ki yanakları kızardı, gözlerini onun üzerinde gezdirdi, dudaklarını yaladı ve başını salladı, "Tamam."

Bununla birlikte, arkasını döndü ve koridordan aşağıya, ofisine doğru koşmaya başladı. Adam ona yetiştiğinde kapı arkasından ancak kapanabilmişti. Kapıyı açıp ofisine adım attı ve şaşkın bir homurtuyla kapıya doğru tökezleyerek geri çekildi, bu sırada kendini kapıya yapışmış halde buldu.

"Yukarıda olman gerekiyordu," dedi onun kemerini çözmesini izlerken.

"Eleman eksik vardı," diye açıkladı, kot pantolonunun çitçitına odaklanırken alt dudağını dişledi.

"Peki bunu tam olarak nereden biliyorsun?" diye sordu, fermuarını indirirken boynunun yan tarafını öpebilmek için eğildi.

"Çünkü Patrick seni aramak için yukarı çağırdı," diye cevap verdiğinde onun pantolonuna uzandığını hissetti ve-

Parmak uçları sikinin alt tarafına değip onu birkaç saniye öncesine göre daha sert hale getirdiğinde inledi. Boynunun arkasını kavrayarak başını eğdi ve onu öptü, sıcak, yumuşak elinin sikinin etrafını sardığını hissettiğinde inledi.

"Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok," dedi, onu serbest bırakıp elini hafifçe sikinin üzerinde gezdirirken inledi.

"Muhtemelen senin bana yaptığınla aynı şey," diye fısıldadı, elini onun sikinin etrafına sararken gülümsedi ve ondan bir inilti daha koparan hafif bir çekiştirme yaptı.

"Peki ben sana ne yapıyorum?" diye sordu, dudaklarını onun dudaklarına değdirerek ve onu aynı şekilde etkilemesinin hiçbir yolu olmadığını bilerek.

Onu harap etti.

"Her şey," diye gülümseyerek itiraf etti, yavaşça dizlerinin üzerine çökmeden önce ona bir öpücük daha verdi ve- "Oh, kahretsin," diye homurdandı Rebecca geçmişten beri bu konuda fanteziler kuruyordu. Ay.

Kendini yere bırakırken dilini adamın sikinin alt tarafında gezdirdi. Dizleri yere değdiğinde, dilini tekrar sikinin üzerinde gezdirdi ve başını ağzına aldı. Dudaklarını yalayarak kendine, kontrolünü kaybetmeden önce başka tarafa bakması gerektiğini söyledi ama kendini dinlemeye zorlayamadı.

Kadının yavaşça, gerçekten çok yavaşça sikini ağzına almasını izledi. Sikiinin, onunla ilgili her fantezisinde başrol oynayan o pembe dudakların arasında kayboluşunu izledi. Kadın sikinin etrafında inlediğinde tek yapmak istediği onu döndürmek, pantolonunu indirip sert ve hızlı bir şekilde sikmekti ama bacaklarının üzerinde gezinen eller onu tam da kadının istediği yerde tutuyordu.

"Merhamet," diye fısıldadı boğuk bir sesle, başını yumuşak bir gümbürtüyle kapıya yasladı ve dudaklarını yalayarak, sonunda onu aklından çıkarmak üzere olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı. O sıcak elin gömleğinin altından kayarak karnının üzerinde gezindiğini hissettiğinde, amacına kesinlikle ulaştığına karar verdi.

"Son zamanlarda seninle ilgili bir fantezi kuruyorum," dedi konuşurcasına, dilinin ucuyla sikinin alt tarafıyla alay edebilmek için sikinin ağzından kurtulmasına izin verirken.

"Ah, öyle mi?" diye sormayı başardı, horozunu kızdırmaya devam ederken izlemek için aşağıya bakarken onun tonuyla eşleşti.

"Mmmhmm," diye mırıldandı, sikini tekrar ağzına alarak.

"Bana anlatacak mısın?" diye sordu, sonunda dilini sikinin ucunda gezdirdiğinde inledi.

"Sana göstereceğimi düşünmüştüm," demeden önce rahatça omuz silkti ve onun sözlerini ona karşı kullanırken inlemesine neden oldu.

"Sen gerçekten şeytansın," dedi acı dolu bir kıkırdamayla, elini sikinin etrafına sarıp ayağa kalkarken.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu, gözlerini masumca kırıştırtarak ayağa kalktı ve geriye doğru yürümeye başladı, elini sıkıca onun horozuna sardı.

"Kesinlikle," dedi onu masasına götürmesine izin verirken.

Gülümseyerek ayakkabılarını çıkardı ve elini son bir kez adamın sikinin üzerinde gezdirdi. Boştaki elini boynunun arkasına doladı ve karşılık vermekten çok mutlu olduğu bir öpücük için onu aşağı çekti. Pantolonunun yere çarparken çıkardığı seslerin belli belirsiz farkındaydı ve gömleğini çıkarabilmek için öpüşmelerine beş saniyeliğine ara verdiğinde hırlamış olabilirdi.

Gömleği yere düştüğünde onu tekrar kollarına almış ve öpmeye başlamıştı. Bacaklarını beline dolayıp onu daha yakına çektiğinde, bu hareket sikinin ıslak yarığına sürtünmesine neden olduğunda dizleri neredeyse bükülüyordu.

"Bu tam da fantezimi gerekleştirdiğin zamana denk geliyor," dedi adam ileri doğru itip içine girerken.

Onun sevdiğini bildiği açıyı yakalayarak tekrar içine girebilecek şekilde kayarak öpüşmeyi kesti ve alnını onunkine değdirip gözlerini kapattı. Kendini onun içinde kaybederken diğer her řey kayboldu. Onu bekleyen tüm işler, Fire & Brimstone, ofis kapısının dışındaki herkes ve dűnyanın geri kalanı, dűnyasında var olan tek řey o olana kadar kayboldu.

Kollarını onun etrafına sarıp onu kendine sımsıkı tutarken, adam da onun içine girdi. Onu öpmek için arkasına yaslandığında, bunu üst kattaki yatağına götürmeyi başarmış olmayı diledi, orada vűcudunun her santimini öpmek ve yalamak için zaman ayırabilirdi. Tanrım, dilini tekrar onun yarıklarının arasında gezdirmek için neler vermezdi.

"Christopher," diye inledi parmaklarını adamın saçlarından geçirip pücűėü devralırken, adamın daha fazla dayanamayacağını garanti ediyordu.

Ağzına karşı nefesi kesildiğinde itişlerini yavaşlattı, böylece onun içine her geri kayışında, horozunu onun içinde topraklayabildi. püşmelerini yavaşlatarak hızına uydurdu, dillerinin her kayışının tadını çıkardı, ipek duvarlarının etrafında sıkılaştığı, horozunu daha önce hiç olmadığı kadar iyi kavradığı horozunun içinde kaydığını hissetti.

Sonuna kadar dayanmaya çalıştı ama bir hafta ellerini ondan uzak tutmak için çok uzun bir süre olmuştu ve Tanrım, lanet ellerini bir daha asla ondan uzak tutamayacaktı, ama kız onun adını inlediğinde kendini kaybetti. Onu yakınında tuttu, kılıfının sikini son bir kez sıktığını hissedene kadar içine girdi.

Nefesini tutmaya çalışarak onu alnından öptü ve
"Koş," dedi.

Bölüm 37

"Koş."

Masanın kenarına oturmuş, ağır bir şekilde ona yaslanırken, ondan bunu tekrar yapmasını istemek için çok erken olup olmadığını merak ederken bile vücudunun titremesini durdurmaya çalıştı. Kendi başına doğrulmaya çalışırken, bunun muhtemelen kendisini açgözlü biri gibi göstereceğine karar verdi ama son derece tatmin olmuş bedeni buna izin vermedi.

"Kaçacak mısın?" diye sordu, kollarını sıkıca ona dolamıştı, tabii ki hareket edecek enerjisi olsa bile, ki yoktu, buna uyması imkânsızdı.

"Evet, hemen halledeceğim," diye çıkmayı başardı, hareket etmeye çalışmaktan vazgeçti ve kendini başka bir derse, şaplak atmaya, göz kamaştırıcı bir maça ya da onun için ne planladıysa ona teslim etti.

"Oturmam lazım," diye iç geçirerek açıkladı, anlaşılır bir şekilde onu telaşlandırmıştı çünkü o olmasa muhtemelen yüzüstü düşecekti.

"Bekle!" diye soluk soluğa kendi başına doğrulmaya çalıştı ama hâlâ bunu başaramayacak kadar güçsüzdü.

Neyse ki onu da yanında götürmeye karar verdi, bunun nedeni kızın içinde bulunduğu duruma sempati duyması mıydı yoksa kızın onu bırakacak kapasitede olmadığını fark etmesi miydi, bilmiyordu ve umurunda da değildi. Adam kanepeye oturduğunda, kız ona doğru daha rahat bir şekilde yerleşti ve gözlerini kapattı, hala düşüncesiz piçin neden ofisi için bir battaniye almayı düşünmediğini merak ediyordu.

Belki de Melanie'nin değerli battaniyelerinden birini çalmalıydı? Başını onun omzuna yaslayıp gözlerini kapatırken düşündü ve-

"Babamın ben yokken iki saat boyunca işe dönmene izin vermediğini varsaydıma göre, hâlâ yukarıda uyuyormuş gibi yapıyor olman gerektiğini varsayabilir miyim?" diye sorarken, onu tutmayı bıraktı ve ellerini kığına koymaya karar verdi.

Onun kığına olan takıntısı biraz endişe verici olmaya başlamıştı.

"Patrick'in yardıma ihtiyacı vardı," diye mırıldandı uykulu uykulu, onun seks sonrası şekerlemelerle ne alıp veremediğı olduğunu merak ederek.

"Çok yardım aldı," dedi, başparmağının üstünü öperek.

Başını.

"Cumartesi gününe fazladan bir garson koymalısın.

geceler," diye mırıldandı, daha rahat etmek için yer değıştirdi.

Adam onun altında kayarken derin bir iç çekti, ellerini hâlâ kığına tutuyordu, uykuya dalmaya başladığında uykulu bir şekilde fark etti, ama elbette henüz tam olarak bitmediğini fark etmeliydi.

"Kendini daha iyi hissettiğın için yeni birini işe almanın bir anlamı yok."

"En azından birkaç hafta olmaz," diye kabul etti, bunun küçük kalp kalbe gidişlerinin sonu olmasını umuyordu. Giyinip dışarı çıkmadan önce birkaç dakika uyumaya ihtiyacı vardı ama adamın aniden altında hareketsiz kalması ona bunun o kadar kolay olmayacağını söyledi.

"Birkaç hafta sonra ne olacak?"

"Ne olacağını biliyorsun," dedi, bırakma fikri onu da pek heyecanlandırmamıştı ama şimdi başka ne yapabilirdi ki?

Ciddiydiler ya da en azından kız onunla ciddiye, bu da onun için çalışmanın artık bir seçenek olmadığı anlamına geliyordu. Fire & Brimstone'u gerçekten özleyecekti. Burada çalışmayı seviyordu, personeli,

müşterileri ve

Ne yaptı? Çoğu insan garsonluğu bir kariyer olarak görmezken, o görüyordu.

Bu işi yaparken asla zengin olamayacağını umursamıyordu. Onun için önemli olan tek şey işini sevmesiydi. Başkalarının bu konuda ne düşündüğü umurunda bile değildi. Bir restoranda çalışmayı seviyordu ve eğer yeterince şanslı olursa bir gün kendi restoranını işletme fırsatını yakalayabilirdi.

"Hayır," dedi Lucifer ve kadının iç çekmesine neden oldu, çünkü gerçekten de yeniden bu tartışmaya girecek havada değildi.

"Evet," dedi, adamın bu işin peşini bırakacağını umarak.

"Böyle bir şey olmayacak," dedi başını sallayarak, çenesi hafifçe başının tepesine değecek şekilde.

"Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?" diye sordu, onun bu işin peşini bırakmasını diliyordu.

"Hayır."

Bunu zorlaştıracığını bilmesi gerektiği için derin bir iç çekerek, titreyen uzuvlarına sessiz bir özür gönderdi ve dikkatlice onun kucağından indi. "İşe geri dönmem gerekiyor."

"Bu geceki programda sen yoksun," dedi adam, kadın kıyafetlerini aramaya başladığında.

"Eleman eksisiniz var," dedi ve masanın üzerinden gömleğini aldı, ancak sütyeninin yanında olmadığını fark edince kaşlarını çatı.

"Patrick kapatabilir," dedi o sütyenini aramaya devam ederken.

"Hem benim bölümümü kapatıp hem de restorani işletemez," diye belirtti orada dururken, hangi renk sütyen giydiğini hatırlamaya çalışırken alt dudağını kemiriyordu.

"İdare eder," dedi ve masaya doğru yürürken pantolonunun içine geri soktu. Ona bir bakış fırlatarak

Ne kadar kızgın olduğunu gösteren bir hareketle elini uzattı ve bilgisayarın üzerinden sütyenini aldı.

"Bak," dedi, sütyeni ondan aldı ve külotunu bulmak için odaya göz gezdirirken hızla giydi, "Bırakmak istemiyorum ama-"

"O zaman yapma," diye tersledi.

Görünüşe göre yeryüzünden düşmüş oldukları için külotunu bulmaktan vazgeçerek pantolonunu kaptı ve üzerine çekti. "O kadar kolay değil ve bunu sen de biliyorsun," dedi, her ikisi de artık bir seçeneği olmadığını bildiği halde neden bunu bu kadar zorlaştırmak zorunda olduğunu merak ediyordu.

"İnsanların patronunla yattığını bilmesini istemediğin için mi istifa edeceksin?" diye tahmin etti.

"Kesinlikle," dedi gömleğini çekerek, sonunda anladığına sevindi.

Bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi, sadece onunla tartışacağını düşünmesine neden olan o sinir bozucu tarzıyla ona baktı, ama sonra kapıdan uzaklaşarak onu şaşırttı. "Eğer istediğin buysa Rebecca, o zaman seninle tartışmayacağım."

Rahatlamış ve adamın bu kadar kolay pes etmesine biraz da şaşırmış bir halde, kaşlarını çatarak, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve kapıya doğru yürüdü.

"Rica ederim," dedi ve ona ofisin kapısını açarak onu daha da şaşırttı, çünkü gerçekten de savaşımadan pes etmesini beklemiyordu.

Bunu olması gerekenden daha zor hale getirmeyeceği için rahatlamıştı ama beş yılın ardından onu bu kadar kolay bıraktığı için de hayal kırıklığına uğramıştı. Sadakat neredeydi? Hayranlık?

En azından onu özleyecekmiş gibi davranabilirdi, diye düşündü küçük bir dudak büküşle onun yanından geçip koridora doğru ilerlerken, böylece

Tek yapmak istediği arkasını dönüp ofisine gitmek ve ona isyan yasasını okurken bacağını tekmelemektir. Onun gitmesini sorun etmeyebilirdi ama ikisi de onun gibi bir garsonu bir daha asla bulamayacağını biliyordu. O milyonda bir bulunur biriydi ve bunu er ya da geç fark edecekti.

Neden herkes ona bakıyordu? Patrick'le birlikte birkaç garson, komi, şef ve barmen orada durmuş, sanki iki kafası varmış gibi ona bakarken merak etmekten kendini alamadı. Kaşlarını çatarak aşağıya baktığında her şeyin düzenli olduğunu gördü. Gömleği düzgünce içine sokulmuştu, pantolonu düzgündü ve ayakkabıları-

Oh, kahretsin.

Ayakkabılarını giymeyi unutmuştu. Önemli bir şey değildi. Omuz silkti, çünkü çok daha kötüsü de olabilirdi ve onların anlayışla başlarını sallamalarını bekleyerek, "Ayakkabıları ona fırlattım," dedi.

Patrick ona biraz abartılı olduğunu düşündüğü dehşet dolu bir bakış fırlattı. "Ona külotunu mu fırlattın?" diye sordu, sesi dehşete düşmüş gibiydi, kız orada öylece durmuş, onun düşündüğü şeyi söylemediğini kendine söylüyordu.

Onu yanlış duymuş olmalıydı, çünkü o... o... neden hepsi ona doğru bakıyordu? Ensesindeki minik tüyler protesto için ayağa kalkmış, arkasına bakmaması ya da orada durarak bir değerli saniyeyi daha boşa harcamaması gerektiği konusunda onu uyarmaya çalışırken bile isteksizce bakışlarını takip ederken merak etmekten kendini alamadı. Hâlâ karıncalanan bacaklarının onu götürebileceği en hızlı şekilde kaçması gerekiyordu ama hareket edemiyor gibiydi.

"Bunları ofisimde unutmuşsun, tatlım," dedi Lucifer ve onu şoke ederek sessizliğe gömdü.

eğilip sersemlemiş dudaklarını öperken ön cebinde bulamamıştı.

Adam uzaklaşırken, kadın tutarlı bir cümle kurmaya çalıştı ama ağzından çıkan tek şey boğuk bir öfke sesiydi. Onun kıcını tekmeleyecekti!

Dikkatini ondan izleyicilere kaydırđı ve gözlerini dehşete düşmüş gruba dikti. "Yapacak işiniz yok mu?" diye sordu o çok iyi bildiğı soğuk ses tonuyla, yaşadıkları şoku kırmayı başardı ve onları olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştırırken, o orada öylece durdu, piçin sonunda onu kendi oyununda yenmeyi başarmış olmasına kesinlikle hayret etti.

"Orospu çocuğı," dedi ve başını hayretle sallayarak arkasını dönüp iri piçin onu becerdikten otuz saniye sonra ortadan kaybolduğı arka kata doğru ilerlerken buldu kendini.

Bölüm 38

"Orospu çocuğu!" diye bağırdığını duydu ve bu sese daire kapısının çarparak kapanma sesi eşlik etti.

"Vay canına, sesi deli gibi geliyor," dedi Melanie Yan oda.

"Nedenini hayal bile edemiyorum," diye söylendi.

Rebecca'nın yastığını başının arkasına itti ve hayattaki son anlarında rahat edebileceğine karar verdi.

"Ne yaptın?" diye sordu her zamanki meraklı kadın, hiç utanmadan ve kıkırdamasına neden olarak.

Suç ortağının anlayış göstereceğini bildiğinden, "Oyun alanını eşitledi," dedi.

"Seni öldürecek."

"Muhtemelen," dedi, yaklaşan sonunu umursamadan.

"Sen!" Rebecca, kapısının önünde durmuş, ona taşaklarının bu gece tehlikede olabileceğini söyleyecek şekilde bakarken, bu tek kelimeyi boğuk bir şekilde söyledi.

"Evet aşkım?" dedi gülümseyerek, sırf kadını kızdırıp iyiliğine karşılık vermek için.

"Sen," diye tekrarladı, çünkü belli ki şu anda yapabileceği tek şey buydu.

"Bir terslik mi var aşkım?" diye sordu, kızın ona karşı yüzlerce kez kullandığı o masum ifadeyi taklit ederek.

"Buna hakkın yoktu," diye söze girmeyi başardı sonunda. "Peki tam olarak neyi yapmaya hakkım yoktu,

hmm?"

"Ne yaptığını biliyorsun!" diye tersledi, bir kez daha öfkesine yenik düştü ve adama büyük bir keyif verdi, çünkü bir kez olsun ters köşe olduğunu görmek oldukça güzeldi.

Seyirciler, "İstemiyorum!" diye bağırdı.

"Piç herif alt kattaki herkesin birlikte yattığımızı bilmesini sağladı!" Rebecca sözlerini vurgulamak için ters ters baktı.

"Oh," diye cevap geldi, görünüşe göre Rebecca'nın beklediği tepki bu değildi.

"Ne demek 'oh'?" diye sordu, bakışlarını ondan duvara kaydırarak.

"Sanırım zaten biliyorlardı," dedi Melanie ve kaşlarını çatı, çünkü bu küçük üçlü ve ailesi dışında kimsenin onları bilmesine imkân yoktu. İşteyken profesyonel bir ilişki sürdürmeye özen göstermişlerdi. Kimsenin onları öğrenmiş olmasına imkân yoktu.

Yok.

"Şey," dedi Melanie, aniden kapıda Rebecca'nın yanında belirerek, "Sanırım bir ay kadar önce Patrick Jon'dan garson kızlardan bazılarının çöpü atmasına yardım etmesini istediğinde öğrendiler. İkinci kamyonetin içinde hasta sapıklar gibi sevişirken görmüşler," diye açıkladı omuz silkerek.

"Hayatta olmaz!" Rebecca'nın nefesi kesildi ve en iyi arkadaşına yalvaran bir bakış atmak için ona bakmaktan vazgeçti. "Lütfen bana şaka yaptığını söyle."

"Üzgünüm. Bunu yapamam," dedi Melanie ve az önce söylediği her şeyi sindirerek otururken ona meraklı bir bakış fırlattı.

"Peki bana ne zaman söyleyecektin?" Rebecca, Melanie'nin koluna dokunmak için uzanarak talep etti.

"Ah! Bu da ne? Bunu daha birkaç gün önce öğrendim!" Melanie ağrıyan kolunu ovuştururken tersledi.

Biliyorlardı, bir aydan biraz daha uzun süredir biliyorlardı, fark etti, bu da şu anlama geliyordu...

"İşte bırakma nedenin gitti," dedi memnun bir gülümsemeyle, çünkü yakın zamanda hiçbir yere gitmeyecek gibi görünüyordu.

*_*_*_*

"Bay Bradford'a önümüzdeki hafta sonu izinli olup olamayacağımı sorabilir misin?" Marcy yapması gerektiği gibi tuzluk ve biberlikleri doldurmasına yardım etmek yerine sordu.

"Neden ona kendin sormuyorsun?" diye sordu, hiçbir şey yapmadan dikilmekle meşgul olan kadının önüne boş bir tuzluk koyarak.

"Sorarsan izin alma şansımın daha yüksek olacağını düşündüm," dedi omuz silkerek ve tuzluğu eline alıp dosyalamak ve Rebecca'yı kızdırmak yerine onunla dalgınca oynadı, sadece bir kez daha tüm işi yapmak zorunda kaldığı için değil, aynı zamanda bugün bu saçmalıkla dokuzuncu kez uğraşmak zorunda kaldığı için.

Herkes, ama herkes demek istemişti, bu sabah onu köşeye sıkıştırmanın bir yolunu bulmuş ve Lucifer'la çıktığı için kaderlerini kontrol edebilecek sihirli bir güce sahipmiş gibi ondan bir iyilik istemişlerdi. Ne istediklerini ima etmişler ve bu işe yaramadığında, ki yaramamıştı, Lucifer'dan izin istemesi, vardiyalarını değiştirmesi ve tabii ki zam istemesi için onu manipüle etmek üzere saçma sapan bir acıklı hikâye anlatmaya çalışmışlardı.

Ona kirli işlerini yaptırmaya çalışmadıkları zamanlarda, onu görmezden geliyorlardı ve bu da şimdiye kadarki en iyi zamandı. Evet, gerçekten de görmezden gelinmek gibisi yoktu.

Son beş yıldır birlikte çalıştığı insanlar tarafından. Onu ne zaman görseler uzaklaşıyor, masaları ve tezgâhları temizlemeyi aniden ilginç bulmuş gibi davranıyor ya da o orada değilmiş gibi davranıyorlardı. Patronla çıkmak en iyisiydi, diye düşündü kuru bir sesle başka bir tuzluğun altını açıp doldurmaya başlarken.

"Ona soracak mısın?" Marcy tuzlukla oynamaya devam ederken sordu.

"Hayır," dedi, üzerinde çalıştığı tuzluğu masaya geri koyup uzaklaşırken kendini açıklama zahmetine bile girmede, Marcy'yi bu işi kendi başına yapmaya bıraktı çünkü bir gün için yeterince içmişti.

Lucifer'a bu işin yürümeyeceğini söylemişti ama inatçı herif bir şans vermesi için ısrar etmişti. Bunu kabul etmesinin tek nedeni, şimdiye kadar çalışanların geri kalanının öğrendiklerinden beri farklı davranmamış olmasıydı. Görünüşe göre ona saldırmaya karar vermeden önce ilişkilerine dair haberlerin kamuoyuna yansımaları bekliyorlardı.

"Tuzluklar ve biberlikler dolu mu?" Normalde götün teki olduğu için birlikte çalışmaktan kaçındığı amiri Adam, yanından geçerken sordu ve ona bugün yaşadığı diğer sorunu hatırlattı.

Diğer personelden daha uzun süredir orada çalışıyordu, bu da normalde ona ne yapılması gerektiğine, ne zaman yapılması gerektiğine karar verme özgürlüğü ve yemek salonundaki en iyi bölümde çalışma hakkı veriyordu. Artık tüm bu avantajlar ortadan kalkmıştı çünkü Fire & Brimstone'un gerçek pisliği Adam, bütün sabah onun kışının dibindeydi ve mutlu olmadığını ona bildirmişti.

Adam bir dakika geç kaldığı için onu azarladığında daha yeni girmişti. Adam diğer çalışanların önünde ona bağırırken saatin önünde durduğunu hatırlayamamıştı,

zamanında girmesini engelliyordu. Kız bunu belirttiğinde, adam onu terslemiş ve gidip otoparktaki çöpleri toplamasını söylemişti. Bu onun işinin bir parçası değildi ama pişman olacağı bir şey söylemeden önce gitmesi gerekiyordu.

Kadın içeri döndüğünde, adam ona gidip fırınları fırçalamasını söylemişti, ki bu da onun işi değildi. O bir garsondu, saat ücretli bir çalışan değil ve adam bunu unutmuş görünüyordu ama o unutmamıştı. Saatte on dolar olan komi ücretiyle o saatlerde çalışmayı tamamen planlamıştı. En azından adam ona camları sildirdiğinde, bardaki lavaboları temizlettiğinde, ketçap şişelerini doldurduğunda, bir saat boyunca bulaşık yıkattığında, bar taburelerini fırçalattığında ve son olarak da Marcy'nin işi olan tuzluk ve biberlikleri doldurttuğunda kendi kendine böyle söylemişti.

Lucifer'a neler olduğunu anlatmayı düşünmüştü ama o bir ispiyoncu değildi ve biri ona her kötü davrandığında ağlayarak erkek arkadaşına koşacak da değildi. Bunun yerine, işi bırakıp başka bir iş bulan o kız arkadaş olacaktı.

"Çalkalayıcıları doldurdun mu doldurmadın mı?" Kadın yürümeye devam edince Adam tersledi.

"Hayır," dedi, tamamen yukarı çıkıp özel olarak kendine acıyabileceği bir yere gitme niyetindeydi, ama Adam'ın aklında başka planlar vardı; yüzüne bakıp avazı çıktığı kadar bağırarak, sahibini becerdiği için özel muamele görmeyeceğini herkese duyurmak ve istifasının unutulmaz olmasını sağlamak gibi planlar.

Bölüm 39

Bu sabah Fire & Brimstone'da bir şeylerin yolunda gitmediğine dair ilk ipucu "Oh, kahretsin!" oldu. Kapısının önünden koşarak geçen birkaç kişinin sesi ve birinin "Onu öldürecek!" diye bağırması ona neler olup bittiğini görmek isteyebileceğini söyledi.

"Ye onu, kaltak!" diye bağırdığını duydu Rebecca'nın ve neden şaşırmamıştı ki?

Bunu tabii ki "Alın şunu üzerimden!" takip etti. Lütfen, biri onu üzerimden alsın!"

Derin bir iç çekerek, çünkü bu gerçekten de bugün ihtiyacı olan son şeydi, yemek salonuna girdi ve kız arkadaşının amirinin boğazına tuzluk tıkmaya çalıştığını, iki yaşlı kadın, yaşlı bir adam, üç garson ve Jon'un da Adam'ın ağzını burnunu kırmaya çalıştığını gördü.

Tamam, bu işe bir son vermeye çalışan tek kişinin Jon olduğundan emindi çünkü diğer herkes Adam'ı ele geçirmeye kararlı görünüyordu. Yaşlı kadın "Seni iğrenç adam!" diye bağırırken Adam'ın böğrüne tekme atabilmek için yürütecini kaydırduğında, buna bir son vermenin zamanı geldiğine karar verdi.

İç çekerek yürüdü, Rebecca'yı yakaladı ve omzuna attı, ama tabii ki işi bitmemişti.

"Benimle bir daha asla böyle konuşma, seni pislik!" diye bağırdı ve içindeki her şeyin kıpırdamadan durmasını sağladı, çünkü Rebecca ödeşmek varken böyle sinirlenerek zamanını ya da enerjisini boşa harcamazdı.

"Sana ne dedi?" diye sordu usulca.

"Hiçbir şey. Önemli değil. Bırak beni," dedi, onu itmeye çalışarak, ki bu da normalde yaptığı bir şey değildi.

Başını salladı, çünkü gerçekten bilmesi gereken tek şey buydu. Rebecca'yı dikkatlice ayaklarının üzerine yatırdı, arkasını döndü ve Adam'ın ayağa kalkmasına yardım etti. Adam ağzını açtığı anda, ya Rebecca hakkında ona söylenecekti ya da kalkmasına yardım ettiği için teşekkür edecekti, onu kapıya doğru itti.

"Ne oluyor lan?" Adam sendeleyerek geri döndü ve kendini toparlayamadan Lucifer onu bir kez daha itti, sonra bir kez daha, ta ki Adam birkaç kuzeni ve kardeşinin etrafta durmuş kahve içtiği ve onun çalışanlarından birini itip kaktığını görünce gerçekten şaşırılmış görüldüğü otoparka doğru sendeleyerek geri dönene kadar.

"Ona ne söylediğini bana anlatmak için tek bir şansın var," dedi Lucifer, Adam'ı bir kez daha iterek.

"O lanet olası bir deli!" Adam öfkeyle Rebecca'nın muhtemelen zapt edildiği binaya doğru eliyle işaret ederek bağırdı.

Başını sallayan Lucifer ona bir yumruk atarak yere düşürdü. "Ona ne dedin?" diye sordu, Adam'ı gömleğinden yakalayıp ayağa kaldırırken sesi hiç değişmiyordu. Adam ayağa kalkar kalkmaz Lucifer onu tekrar itti.

"Neler oluyor?" Ailesi neler olup bittiğini görmek için yaklaşırken Jason sordu ama Lucifer onu görmezden gelerek önünde gergin bir şekilde kıpırdayan pisliğe odaklandı.

"Ona ne söyledin?"

"İşini yapmıyordu, ben de onunla konuştum. Bu kadar!" Adam, Lucifer'in bir sonraki yumruğunun yolundan çekilmek için sendelerken ellerini önünde tuttu ama yeterince hızlı hareket edemedi.

Adam'ı gömleğinden tutarak sakince kaldırdı ve Rebecca'nın neden üzgün olduğunu anlatması için bir şans daha vermeden önce onu itti.

"Ona ne söyledin?"

"Senin derdin ne lan?" Adam tökezleyerek geri çekilirken elinin tersiyle çenesindeki kanı silerek bağırdı.

"Ona ne dedin?" diye sordu, Rebecca aralarına atlayıp onu geri ittiğinde peşinden gitmek için hareketlendi.

"Sorun yok! Ben bıraktım! O bir pislikti. Artık bitti," dedi ve sanki bu onu durduracakmış gibi elini göğsüne koydu.

"Ona ne dedin?" diye sordu, kadının elini nazikçe iterek etrafından dolaşıp küçük pisliğin peşinden gidebilmek için.

"I-" Adam, etraflarında toplanmakta olan kalabalığa çaresiz bir bakış fırlatarak boğuk bir sesle konuştu.

"Bana fahişe dedi. Şimdi mutlu musun?" Rebecca başını tiksintiyle sallayarak Adam'ın yanından geçti ve Adam'a ters ters bakan seyircilerin yanından hışımla uzaklaştı.

"Özür dilerim!" Adam ellerini teslimiyetle havaya kaldırarak bağırdı. "Özür dilerim!"

Lucifer dişlerini gıcırdatarak başını salladı ve Rebecca'nın Jon'u iterek içeri girdiğini görmek için arkasına baktı. Adam'ı çıplak elleriyle parçalara ayırmak istese de Rebecca bu kadar üzgünken bunu yapamazdı. Bu yüzden, gerçek bir pişmanlıkla onun peşinden gitti.

"Ona ne dedin?" Jason'ın içeri girerken sorunun halledilmekte olduğunu bildiren bir şeyler söylediğini duydu.

"Ondan hiç hoşlanmadım," dedi Adam'ın kolunu tekmeleyen küçük yaşlı kadın, yürüteçle yavaşça Adam'ın yanından geçerken oflayarak.

Kısa boylu, sinirli kadını ararken ve onu bulamayınca "Ben de öyle," diye dalgınca onayladı,

Küfretti ve yemek alanına doğru kaçtı.

Onu ofisinde Adam hakkında atıp tutarken bulmayı umarak ofisini kontrol etti ama orada değildi. Küfrederek hızla arka otoparkı kontrol etti ve yukarı koşmadan önce arabasının hâlâ park yerinde olduğundan emin oldu. Onu dairesinde bulamayınca rahat bir nefes aldı çünkü bu onun dairesinde olduğu anlamına geliyordu ve bunu iyiye işaret olarak kabul ediyordu.

Onu nerede bulacağını zaten biliyordu, kapıyı arkasından kapattı ve banyoya doğru yöneldi, giderken kıyafetlerini çıkardı. Banyonun kapısını açtığı anda, onu duşa kollarını göğsünde kavuşturmuş, duvara bakarken gördüğünde neredeyse gülümseyecekti.

Duşa girdiğinde bunu düzeltmek için ne söyleyeceğini düşündü ama bu sefer nasıl çuvalladığına dair hiçbir fikri olmadığı için kızın arkasına geçip kollarını ona dolamakla yetindi. Hiçbir şey söylemedi, kız da söylemedi ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Er ya da geç konuşmak zorunda kalacaklardı ama o zaman gelene kadar ona sarılacaktı. Rebecca uzanıp suyu kapatmadan önce uzun bir süre öylece durdular. Bir havlu kaptı, kendi etrafına sardı ve banyodan çıktı, onu orada durup bununla nasıl başa çıkması gerektiğine karar vermeye çalışırken bıraktı. Ona patronu olarak mı yoksa erkek arkadaşı olarak mı yaklaşması gerektiğini bilmiyordu ve sonunda Rebecca'nın birlikte çalışmaya neden bu kadar karşı olduğunu anladı.

Lanet olsun.

Onu dinlemeliydi. Onun haklı olduğunu düşündüğünden değil, çünkü haklı değildi, ama onun için bir şeylerin değişmeyeceğini düşünecek kadar saf olmamalıydı. Ayrıca onu kovmalıydı.

O pisliği uzun zaman önce tanı mıştı ama bugüne kadar onu hiç kızdırmamıştı.

"Rebecca," dedi, bunu erteleyecek biri değildi ve kulaktan kulağa oynamaya karar verdi.

Eğer bunu patronu gibi halletmesini istiyorsa, o zaman bunu yapacak, bunu nasıl düzelteceğini bulacak ve bir daha asla olmamasını sağlayacaktı. Ama eğer bu işi erkek arkadaşı gibi halletmesini istiyorsa, o zaman gidip o küçük pisliği bulur ve ağzını burnunu dağıttırdı. Yine de, ailesini tanıdığı için, başka bir şansı olması için muhtemelen Adam'ın hastaneden taburcu olmasını beklemesi gerekecekti.

"Filmi benim seçmemin bir sakıncası var mı?" diye sordu adam salona girdiğinde onu, kendisi için orada tuttuğu battaniyenin altında kanepede yatarken ve havlusu on adım öteye atılmış halde bulduğuunda.

"Sanırım konuşmalız," dedi.
Kanepeye.

Yumuşak bir şekilde iekerek yüzüstü yuvarlandı.
ve kollarını başının altında kavuşturdu, böylece film rehberinde gezinirken rahatça yüzüstü uzanabildi.
"Konuşacak pek bir şey olduğunu sanmıyorum, ya sen? Senin iinalışmaya devam etmenin kötü bir fikir olduğunu söylemiştim ve haklıydım. Amiriniz zel muamele için sizi kazıkladığımı düşündü, sinirlendi ve beni ibret olsun diye cezalandırmayaalıştı. İstifa ettim. Sen de onun ağzını burnunu kırdın ve şimdi bir sorunuz daha azaldı," dedi omuz silkerek. "Gerçekten konuşacak bir şey yok."

"Pes etmiyorsun," dedi havlusunuekip bir kenara atarken.

"Az önce yaptım," diye belirtti onu uyutacağı garanti olan zombi filmlerinin listesini karıştırırken.

"Hayır," dedi, battaniyeyi kaldırıp güzel vücudunu ağzzl gözlerinin önüne sererken, "gerçekten yapmadın."

Bölüm 40

"İstifa ettim," dedi, yeni bir iş bulup yoluna devam etme kararını kabul etmekte neden bu kadar zorlandığını merak ederek. Ondandırıldığı falan yoktu. Sadece bundan sonra günde sekiz ila on iki saatini onu delirtmekten başka bir şey yaparak geçirmeye başlayacaktı. Birbirlerini görmeye devam edeceklerdi ama eskisi kadar değil ve belki de en iyisi buydu.

Aslında en başta işi bırakmaya karar vermesinin nedenlerinden biri de buydu. Birlikte çok fazla zaman geçirdikleri için aralarında olan her şeyi mahvetmek istemiyordu. Ona kendi alanını vermek istiyordu ve eğer bu yeni bir iş bulması anlamına geliyorsa, o zaman tam olarak bunu yapacaktı. İstediklerini yapmak yerine, aptalca bir şekilde onun öldürücü gülümsemesinin ve vücuduna dokunuşunun onu kalmaya ikna etmesine izin vermişti.

Yine de onu savunmak gerekirse, bu işin bu kadar kötü sonuçlanacağını hiç düşünmemişti. Sürekli aklını kaçırp kaçırmadığının sorulmasıyla ya da etrafındaki insanların söylediklerine dikkat etmesiyle uğraşmak zorunda kalacağını düşünmüştü. Beklemediği şey ise bugün yaşanan tüm bu saçmalıklardı.

İnsanlar berbat, diye karar verdi uzanırken, bir listede geziniyor ve kafasını bir süreliğine dağıttığı sürece ne izlediğini pek de umursamıyordu. Lucifer'in battaniyeyi üzerinden kaldırdığını hissettiğinde içini çekti, çünkü gerçekten de arkadaş havasında değildi.

Tamam, burası onun dairesiydi ama Adam kovulduğu için Fire & Brimstone'un onu birkaç saat meşgul edeceğini düşünmüştü. Dürüst olmak gerekirse, aslında geleceğini bildiği tartışmadan biraz olsun uzaklaşmayı dört gözle bekliyordu.

"Senin aşığıda olman gerekmiyor mu?" diye sordu, bunun ona birkaç saat huzur kazandırmaya yeteceğini umarak.

"Eminim Jon her şeyi kontrol altına almıştır," diye mırıldandı battaniyeyi onun yanındaki kanepeye yerleştirirken, Ateş ve Kükürt onun bebeğı olduğu için onu şaşırtmıştı.

Lucifer kanepenin yanına diz çökerken, "Muhtemelen bir sürü kızgın müşteri vardır," diye işaret etti.

"Jon'un onlarla başa çıkabileceğinden eminim."

Ağzını açtı... tamam, ne söyleyeceğı hakkında hiçbir fikri yoktu, Lucifer ona şimdiye kadar deneyimlediğı en inanılmaz vücut masajını yaparken değil. Çok fazla deneyimlememişti ama vücut masajı konusundaki sınırlı bilgisiyle bile Lucifer'in ona yaptığı masajın inanılmaz olduğundan emindi.

"İyi misin?" diye sordu ellerini kızın sırtının alt kısmında gezdirirken.

"Ben iyiyim," dedi, çünkü gerçekten, başka ne olabilirdi ki?

Ne dedi?

Az önce olanlar yüzünden kızgın ve utanç içindeydi.

Ama aynı zamanda yeni bir iş bulma kararından dolayı da depresyondaydı, ama bu sadece bir veriydi. Olanları değiştirmek için yapabileceğı hiçbir şey yoktu ve işini kaybetmemek için Lucifer'dan vazgeçmek istemiyordu, bu yüzden bunu kendine sakladı, gözlerini kapadı ve kendini Lucifer'ın dokunuşuna bıraktı.

"Hâlâ bırakmaya kararlı mısın?" diye sordu elleri kızın poposunda gezinirken.

"Evet dersem tartışmaya mı başlayacaksın?" diye sordu adam poposunu ovmaya devam ederken.

"Hayır," dedi, her iki yanağına da nazikçe masaj yapmak için zaman ayırarak, "ama bırakma koşullarını müzakere edebileceğimizi düşündüm."

"Ayrılmam için tam olarak neden koşullar var?" diye sordu.

"Cidden, kıcıma olan bu takıntın da neyin nesi?" diye sordu, çünkü bu onu gerçekten endişelendirmeye başlamıştı.

Dudaklarının sol yanağına değdiğini hissetmeden birkaç saniye önce "Beni rahatlatıyor," dedi.

"Kıçım seni rahatlatıyor mu?" diye sordu gözlerini devirerek, çünkü bu çok fazlaydı.

"Evet," dedi ve diğer yanağına bir öpücük kondurdu. "Koşullarınız?" diye sordu, dikkatini dağıtmayı umarak.

onu saplantısından kurtardı, ama vücut masajından değil çünkü bunu durdurursa muhtemelen onu öldürür.

"Sadece bir tane gerçekten," dedi ve kendi kişisel masözü olarak görevlerine geri döndü.

"Ve bu?"

"Eğer iki hafta içinde bir iş bulamazsan Fire & Brimstone'da çalışmaya geri döneceksin," dedi ve bacaklarına doğru ilerlerken sesi tamamen makul geliyordu.

"Bir iş bulurum," dedi ve elleri kalçalarına doğru kayarak dikkatini bacaklarındaki gerginliği ovmaya verdiğinde ona daha iyi erişim sağlamak için bacaklarını ayırdı.

"Ama eğer yapmazsan..." dedi, elleri uyluklarının üzerinde gezinirken sözlerini yarıda bıraktı, kıcına kadar gitti ve tekrar aşağı indi, vücuduna lezzetli bir ürperti gönderdi.

"Yapacağım," dedi odaklanmaya çalışarak, ama Lucifer çok yetenekli ellerini üzerinde gezdirirken bu biraz zordu.

"Ama," diye başladı, sadece eğilip sırtının küçük kısmına bir öpücük kondurmak için durakladı, "eğer iki hafta içinde bir iş bulamazsan geri döneceksin."

İç çekti.

İç çekmeye çalıştı ama Lucifer ellerini hafifçe poposunda, bacaklarının arasında ve kalçalarının üzerinde gezdirirken çıkardığı şey sakatlanmış bir inilti ile inleme arasında bir şeydi. Birkaç dakika boyunca orada öylece yattı, az önce ne söylediğini hatırlamaya çalıştı ama Lucifer'in ellerini vücudunda gezdirme şekli odaklanmasını imkânsız hale getirdi.

"Yani, anlaştık mı?" diye sordu parmak uçları bacaklarının arasında gezinirken ve uyluklarından aşağı inerek dikkatini daha da dağıtırken.

Anlaşma mı?

Ne halattan bahsediyorlardı? diye merak etti, büyük bir sürtük falan olduğu için değil, ona yardım etmek için bacaklarını daha da açtı.

"İki hafta mı?" diye sordu, parmak uçları kızın yarığında gezinirken sırtının küçük kısmını öptü.

Dudağını ısırarak kendini odaklanmaya zorladı, çünkü bu önemliydi. Dudaklarını sırtının küçük kısmına değdirmeye devam ederken kendi kendine "Çok önemli" dedi. Gülümseyerek onun sinsi bir piç olduğunu fark etti. Neyse ki onun bu yönü hoşuna gitmişti ama yine de kendisi de öyleydi.

Sinsi olan bu, piç kısmı değil.

Gülümsemesini gizlemek için dudağını ısırarak arkasını döndü, onu arkasına yaslanmaya ve elini çekmeye zorladı. Sırt üstü yattığında, "Üç hafta," dedi ve onunla başa çıkmanın en iyi yolunun karşı bir teklifte bulunmak olduğuna karar verdi.

"İki," dedi, ellerinden biri iç uyluğuna masaj yapmaya geri dönerken bir ritmi kaçırmadı.

"Dört," dedi, o zamana kadar büyük olasılıkla bir iş bulacağını bilmenin rahatlığıyla.

"İki," dedi eğilip onu öpmek için.

"Dört," dedi dudaklarına karşı, adamın elinin tepesine bastırıldığını hissettiğinde gülümsedi.

"Güzel. Üç," dedi ve uzun, kalın parmaklarından birinin yarığının arasından kaydığını hissederken alt dudağını öptü.

"Dört," dedi, Lucifer gibi bir adamla başa çıkmanın tek yolu buydu çünkü.

"Peki. Dört," diye kabul etti ve parmağını onun içine sokarken çenesini öptü.

"Ve sonra bırakma kararımı kabul edecek misin?" diye sordu uzanıp elini ilgisini gerektiren büyük ereksiyonun etrafına sararken.

"Kesinlikle," diye söz verdi pek de güvenmediği bir gülümsemeyle, ama sözünü tuttuğu ve başka bir iş bulması için ona dört hafta verdiği sürece, istediği her şey için pazarlık yapıyormuş gibi davranmaya hazırdı.

Bölüm 41

Biraz iç karartıcı bir hafta sonra...

"Kalkma vakti," dedi Lucifer, şaşırtıcı derecede neşeli piç, kızın poposuna şakacı bir tokat atarken.

Yataktan kalkmak ve artık hayatı olan cehennemden geçmek için irade bulmaya çalışırken, "Ah," dedi içi boş bir şekilde.

"Bugün nereye gidiyorsun?" diye sordu, omzuna bir öpücük kondururken vücudunu onunkinin etrafında kıvırdı ve o devasa aleti poposuna bastırana kadar onu kendine çekti.

Normalde bu onu gülümsetmek için yeterli olurdu ama geçirdiği depresif haftadan sonra, sabahın bu erken saatinde işin içine uyuşturucu girmeden gülümsemeyi başarabileceğinden emin değildi. Neyse ki adam onun yüzünü göremiyordu, bu yüzden bu sabah sahte bir gülümseme yaratmaya çalışmadı.

"Buralarda," dedi ve omuz silkerek yattığı yerden kalkıp başvuru formlarını doldurduğu, özgeçmişini "Yardım Aranıyor" tabelası olan her yere bıraktığı ve telefonuna bakıp hiç gelmeyen aramaları beklediği bir gün daha geçirecek iradeyi bulmaya çalıştı.

"Enişteme ya da yengeme başvurdun mu?" "Bugün yapacağım," dedi, hala biraz
Tüm bu olanlarda ne kadar yardımcı olduğunu görünce sinirlendi. O hala
Geri dönmesini istiyordu, bu onu rahatlatıyordu ama aynı zamanda yeni bir iş bulması için ona destek olmak için elinden geleni yapıyordu ve bu da onu korkutmaya başlamıştı.

İki haftalık teklifini sunduğunda, başka bir iş bulmamasını sağlamak için elinden gelen her şeyi yapmasını beklemişti. Fikrini değiştirmesi için surat asmasını, olası bir zam teklifini ve seks yapmasını, bol bol seks yapmasını beklemişti. Yine de bol bol seks yaptı ama adam

ona zam teklif etmemiş, surat asmamış ya da geri dönmesi için ikna etmeye çalışmamıştı.

Bunun yerine her sabah iş ilanlarına bakıyor, hoşuna gidebileceğini düşündüğü işleri daire içine alıyor, özgeçmişini hazırlamasına yardımcı oluyor ve hatta bir gün daha reddedilmeyle yüzleşmek için ihtiyaç duyacağı enerjiyi vermek üzere ona mükellef bir kahvaltı hazırlıyordu. Her gün eve gelip telefonuna baktığında, onu kontrol ediyor, ona atıştırmalık bir şeyler getiriyor ve geceyi geçirmesi için bol miktarda kola ve Hershey Kisses aldığından emin oluyordu. Kimsenin onu aramayacağı belli olduğunda, onu yürüyüşe çıkarır, akşam yemeği hazırlar ya da geceyi onunla sevişerek ve etrafındaki her şeyi unutmasını sağlayarak bitirmeden önce duşta ona sarılırdı.

Bu konuda gerçekten çok tatlı davranıyordu ve bu da ona kendini kalpsiz bir sürtük gibi hissettiriyordu. Ayrıca istifa etme kararını ikinci kez düşünmesine neden oluyordu. Adam bu işin yürümesi için elinden gelen her şeyi yapıyordu ve o burada kendine acıma partisi veriyor ve istemediği işlere başvuruyordu. Yeni insanlarla çalışacağı yeni bir iş ve Lucifer'ı kızdırmak kadar eğlenceli olmayacak yeni bir patron istemiyordu. Fire & Brimstone'a geri dönmek ve o çok özlediği yargılayıcı sürtüklerle birlikte eski işine geri dönmek istiyordu.

Her ne kadar işini geri istese de, gururunu ayaklar altına alıp geri isteyecek iradeyi kendinde bulamıyordu. Hiç bu kadar mutsuz olduğunu hatırlamıyordu. O ve aptal gururu, diye düşündü Lucifer'ın iri, sıcak elini göğsünde hissederken dudaklarını bükerek.

"Yatağında seninle uyanmayı ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?" diye sordu, omzunu öperek acısına acı kattı.

"Evet," dedi, ağlamak üzereydi, çünkü adam gerçekten çok tatlıydı ve o... o...

Kabul edelim, onunla kıyaslandığında o kalpsiz bir kaltaktı!

"Yine surat mı asıyorsun?" diye sordu kıkırdayarak.

"Evet," diye mırıldandı, hatta bacağını kaldırıp ona daha iyi erişim sağlarken, o büyük horozunun yarığına doğru itildiğini hissetti.

Hafif bir depresyondaydı, sonuçta ölmemişti, bu yüzden sevdiği inanılmaz ateşli adam ona büyük horozunu kullanmayı teklif ettiğinde kibarca bir şey yaptı ve teklifini nezaketle kabul etti. İnleyerek gözlerini kapattı ve kendini adamın dokunuşuna, elinin göğsündeki hissine, dudaklarının boynuna değmesine ve içinde kayarken hissettiklerine kaptırdı. Uyanmak için bundan daha iyi bir yol olamazdı, diye düşündü ve elini adamın kalçasına koyarak hiç durmamasını umdu.

"Çok iyi hissediyorsun," diye fısıldadı onu yavaşça almaya devam ederken.

Gülümseyerek başını çevirdi ve onun ipucunu alıp kendisini öpmesini bekledi. Dudakları onunkilere dokunduğunda, belki de bugün her şeyin daha iyi olacağına karar verdi. En azından harika bir başlangıç olmuştu.

*_*_*_*

"Ama-"

"Ama ne?" Lucifer, yemek salonundaki en yavaş bölüm olan birinci bölüme bakmaktan kurtulmak için saçmalamaya çalışan garsona sordu.

Dudaklarını sinirli bir şekilde yalayarak, diğer çalışanlar onun dikkatini çekmemek için ellerinden geleni yaparken endişeyle sandalyesinde kaydı. Bakışlarını ona dikmiş, bir yandan en iyi bölüm olan ve tesadüfen Rebecca'nın bölümü olan sekizinci bölümü almaya çalışırken bir yandan da birinci bölümde çalışmaktan kurtulmak için saçmalamaya devam etmesini bekliyordu.

Fire & Brimstone'u ilk açtığında roller tersine dönmüştü ve Rebecca'yı işe aldığı güne kadar sekizinci bölüm herkesin takılıp kalmaktan nefret ettiği bölümdü. Rebecca'nın bu bölüme fazla zarar veremeyeceğini düşünerek ona bu görevi vermişti ve Rebecca zamanla onu şaşırtmıştı. Birkaç ay içinde müdavimler onun bölümünde oturmak istemeye başladı. Hepsi onu tanıyor, seviyor ve özliyordu.

Onu geri istiyorlardı ve her gün bunu bildiğinden emin oluyorlardı. Kendilerinin onu geri getirmeye çalışmamalarının tek nedeni, onlara işlerin başında olduğuna dair söz vermiş olmasıydı. Onlardan kendisine bir ay süre vermelerini istemişti ama Rebecca'nın o küçük yaramaz gülümsemesiyle geri dönüp dizginleri yeniden ele almasının çok uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Garsonlardan biri, "Rebecca'yı özledim," diye mırıldandı, normalde bu onu kızdırdı, ancak personelinin onsuz ne kadar mutsuz olduğunu bilmesine izin verdiği için, geçmesine izin verdi.

Onu ağlatmadan geçmesine izin verdi.

"O zaman belki de ona bok gibi davranmamalıydın," dedi elindeki panoya bakarken.

Kadın bir şey söylemediğinde, bunu bir zafer olarak kabul etti. Ona bok gibi davranarak çuvaldadıklarını biliyorlardı ve şimdi bunun bedelini ödüyorlardı. Ayrıca, Rebecca artık onunla personel arasında tampon görevi göremeyeceği için işi bırakmayı da ciddi ciddi düşünüyorlardı. Beş yıldır ilk kez onun tüm öfkesine maruz kalıyorlardı.

Birkaç gün önce Rebecca'nın onun kontrol sorunlarını kontrol altında tutmada ne kadar önemli olduğunu fark etmişlerdi, o da öyle. Rebecca onu kızdırmış, onunla alay etmiş ve

Personelini çıldırtmamak için tüm dikkatini üzerine çekerken onu çılgına çevirdi. Şimdi geçici olarak gittiğine göre, onun ne kadar önemli olduğunu anladılar.

Onlar da onu özleyiyor ve ona karşı saçma sapan davranışlarından dolayı pişmanlık duyuyorlardı. Mola odasının önünden her geçişinde konuşmalarına kulak misafiri olduğu için bu kadarını biliyordu. İlişkileri hakkında bir varsayımda bulunmuşlardı ve bu sadece onları kışkırtmaktan ısırmakla kalmamış, aynı zamanda neredeyse değerli bir arkadaşlığa da mal olmuştu. Neredeyse diyordu çünkü son birkaç gün içinde hepsinin sırayla ondan özür dilemek için kaçtıklarını ve geri dönmesi için yalvardıklarını biliyordu.

Son oyununa yardımcı olduğu için buna izin verdi, ancak kız geri döndüğünde ikinci bir şans vermediğini anlamalarını sağlamak zorunda kalacaktı.

"Bay Bradford?" Yeni terfi eden amiri Jon dikkatini çekerek, "Bay Bradford," dedi. "Sizin için bekleyen bir kişi daha var."

Başını sallayarak panoyu Jon'a uzattı ve toplu rahatlama iç çekişlerini görmezden geldi. "Görevi devralabilir misin?" diye sordu ve onun gidişine biraz fazla sevinmiş görünen personeline ters ters baktı.

"Evet," dedi Jon, görevi devralmak üzere odaya girerken.

Ofisine doğru yürürken Jon'u terfi ettirmenin iyi bir fikir olduğuna karar verdi. Çalışanlar arasında saygı duyulan ve adil bir adamdı. Ayrıca Adam'ın olduğundan daha çok seviliyordu.

Kapıyı arkasından kapatarak masasının arkasına oturdu ve telefonu açtı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bay Bradford'la mı görüşüyorum?" diye sordu diğer hattaki kadın.
sordu.

"Evet, öyle. Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi ve iç çekerek sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Çalışanlarınızdan biri olan Bayan Rebecca Shaw'a referans olmak için arıyorum. Bazı soruları cevaplamak için bir dakikanız var mı?"

Gülümseyerek, "Evet, evet biliyorum," diye cevap verdi.

Bölüm 42

"Koca kışını defterimden çeker misin?" Melanie, Hostess çikolatalı turtasından bir ısırık alırken sordu.

Rebecca derin bir iç çekerek yana kaydı, defteri kaptı ve duyarsız kaltağa fırlattı.

"Teşekkürler!" Melanie neşeyle eğildi ve koluna çarptıktan sonra yere düşen defteri yerden aldı.

"Bir şey değil," diye mırıldandı karamsar bir şekilde, kaltaklık ettiğinin farkındaydı ama umurunda değildi.

"Bugün şansın yaver gitmedi mi?" Melanie lezzetli görünen turtasının son lokmasını da bitirip Rebecca'nın kendisinden iliklerine kadar nefret etmesine neden olarak sordu.

Böyle zamanlarda abur cuburla tıkınabilmeyi gerçekten özlemişti.

"Hayır," dedi, hala ne yaptığını merak ediyordu. Yanlış.

Özgeçmişinin ona bir şey kazandırmayacağını biliyordu.

CEO'luk pozisyonu için yeterli değildi ama birkaç görüşme yapması için yeterli olmalıydı. Şimdiye kadar tek bir telefon bile almamıştı ve bugün de farklı olacağından şüpheliydi.

"Her zaman benim için çalışabilirsin," dedi Melanie, ona acınacak bir iş teklif ederek, ki bu çok hoştu.

"Bana ihtiyacın yok," diye hatırlattı sinir bozucu derecede yardımsever en iyi arkadaşına, kumandayı eline alıp eski ama güzel bir şarkıyı seçerken.

"Elm Sokağında Kabus mu? Gerçekten mi?" Melanie bir Hostess turtası daha kapıp bir ısırık alırken başını tiksintiyle sallayarak sordu.

"İhtiyacım var," diye mırıldandı Rebecca acınası bir şekilde, arkasına yaslanıp telefonuna bakmıyormuş ve çalmasını beklemiyormuş gibi yaparak geçireceği uzun bir

geceye hazırlanırken.

"Neden Lucifer için çalışmaya geri dnmyorsun? İkimiz de istediğinin bu olduğunu biliyoruz," dedi her şeyi bilen kaltak turtasını yerken.

"nk..."

"nk, neden?" Melanie sehpanın üzerindeki boş paketleri karıştırıp başka bir turta ararken biraz dalgınca sordu.

"ylesine," dedi, tekrar bu tartışmaya girecek havada değildi.

"Başka hiçbir yerde mutlu olamayacağını anlayamayacak kadar gururlu ve sağduyudan yoksun inatçı bir sürtük olduğun için mi?" Melanie fkeli bir bakışla karşılık verdi.

"Senden gerçekten nefret ediyorum," dedi ve Melanie başka bir turta bulmayı başarırsa, onu ondan alıp ezip geçmeye karar verdi.

"Beni seviyorsun ve bunu biliyorsun," dedi Melanie i çekerek ve omuz silkerek, daha fazla abur cubur aramaktan vazgeçip dikkatini dizüstü bilgisayarına verirken.

"şanslısın ki biliyorum," dedi telefonuna bakarken ve cevapsız arama olmadığını görünce midesinin bulandığını hissetti.

"Ben de kendime her gün bunu söylüyorum," dedi Melanie gülümseyerek ve sırf ona kimsenin aramadığını unutturmak için göz kırparak.

Sabahkinden daha da depresif hissederek telefonunu bir kenara fırlattı ve tembel kıını kalkmaya zorladı. "Ben banyoya gidiyorum. Biri ararsa bana haber ver."

"Olur," diye mırıldandı Melanie, üzerinde çalıştığı kodun içinde kaybolmuştu bile.

Bu gecenin temasının kendine acıma olacağına karar vererek, yanında uyuyakalmış olan Mojo'nun üzerine yürüdü.

Melanie'nin abur cuburunu onunla paylaşacağı umuduyla ayaklarını uzattı ve bugün yaptığı tüm konuşmaları kafasında yeniden canlandırarak banyoya doğru yürüdü. Kibar davranmış, gülümsemiş ve tüm başvuru formlarını doldurmak için acele etmemiştir. Peki, neden kimse onu aramıyordu?

Banyo kapısını arkasından kapatarak lavaboya doğru yürüdü, aynadaki yansımasına baktı ve-

Biraz histerik bir şekilde çığlık attı.

--*

"Size Rebecca hakkında birkaç soru sorabilir miyim?

Shaw?"

Etkili olması için derin bir iç çekti. "Sanırım karım onun hakkında konuşmamdan hoşlanmayacaktır. Duruşma yaklaşırken olmaz."

"Özür dilerim?" ağır bir duraklamanın ardından şaşkın bir yanıt geldi.

"Ben de öyle, ama beni suçlamalardan vazgeçirmek için arıyorsanız korkarım ki şansınız yok. Karım bu işi sonuna kadar götürmeye kararlı."

"Sadece bir referans için aramıştım."

"İşte böyle başlıyor. Küçük sevimli bir gülümsemeyle, düzgünce yazılmış bir özgeçmişle gelir ve bir de bakmışsınız ki güvenli kelimeyi hatırlamaya çalışıyor ve karınızın tüm zeytinyağının nereye gittiğini anlamamasını umuyorsunuz," dedi gelecek haftanın programını gözden geçirip herhangi bir değişiklik yapılması gerekip gerekmediğine bakarken.

"Sanırım şimdi telefonu kapatacağım," diye fısıldadı Rebecca'nın son iş adayı endişeyle.

"Muhtemelen en iyisi bu," diye kabul etti.

Kaydet.

Rebecca'yı bir hata yapmaktan kurtardığı için memnun.

sandalyesini geriye itti ve ofisinden çıktı. İnatçı kadını kontrol

etme zamanı gelmişti ve

Ona herhangi bir iş teklifinde bulunulmamıştı, çünkü eğer teklif edilmiş olsaydı, ilk gününden önce onu kovdurmanın bir yolunu bulması gerekecekti.

Bugün şimdiye kadar beş perspektifli işten kaçmasına yardım etmişti. Akrabalarını ona iş vermemeleri için tehdit ettiği işleri saymıyordu. Dikkatini üzerlerine çekmesine neden olacak bir şey yapmamaları gerektiğini çok iyi biliyorlardı. Jared Amca normalde her intikam tehdidini bir meydan okuma olarak kabul etse de, Lucifer'in neler yapabileceğini çok iyi biliyordu. Kardeşlerinin ve kuzenlerinin çoğu amcalarını kızdırmaya çalışırken, o genellikle daha ince bir yol izler ve birinin hayatını, hedeflediği kurbanın delirip delirmediğini merak etmeye başlayacağı noktaya kadar alt üst etmenin bir yolunu bulurdu.

Kuzenleri gibi kestirmeden gitmezdi. Bir şey yaptığında, her şeyini verirdi ve amcası bunu biliyordu. Bu yüzden.

Bu çığlık mıydı?

"Kahretsin!" diye bağıarak aceleyle merdivenleri çıktı ve doğruca onun daire kapısına koştu. Bugünlerde hiç kilitlenmediği için kapıyı çalmaya zahmet etmedi. Eğer o lanet köpek Rebecca'yı bir kez daha o sevimli kışının üstüne düşürürse-

"Bağırmayı kes!" Melanie çığlık attı.

"Bağırmayı kes de ne demek?" Rebecca çığlık atarak karşılık verdi.

"Çünkü beni korkutuyorsun!"

"Seni korkutuyor mu? Delirdin mi sen kadın? Benden ne yapmamı bekliyorsun?" Rebecca histerik bir şekilde bağırdı.

"Bilmiyorum!" Melanie tam o sırada banyo kapısında arkasından yaklaşan adama bağıarak karşılık verdi.

"Bilmiyor musun?" Rebecca kalın beyaz bir çubuğu sallayarak sordu. "Tabii ki çıldıracağım!"

"Neler oluyor?" diye sorduğunu duydu, iki kadının da tamamen hareketsizleştğini ya da Mojo'nun onlara katıldığını fark etmedi. Bildiği tek şey bir hamilelik testine bakıyor olduğuydu.

Sertçe yutkunarak aklına gelen tek şeyi söyledi: "Rebecca?"

"Hmm?" dedi, hala o çubuğu havada tutuyordu.
Hava.

"Bu olumlu mu?" diye sormayı başardı.
siyah noktalar görüşü boyunca dans etmeye başladığında uzanıp kapiya tutunmak zorunda kaldı.

"Bu da ne şimdi?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Melanie yüzünü ellerinin arasına gömüp kapiya yaslanırken boğuk bir sesle "Tanrım," dedi.

"Test..." dedi, nefes almanın ne zaman bu kadar zorlaştığını merak ederek, "pozitif mi?"

"Ah," dedi, elinde tuttuğu teste bakarken gözlerini kırptırdı. "Umm, hayır mı?" dedi, elini indirdi ve dikkat çekmeden çöpe atmaya çalıştı, ama çok kötü nişan alıyordu.

"Lanet olsun!"

Çöp kutusunun kenarına çarptı, geri sıçradı ve aralarındaki zemine düştü. Sertçe yutkunarak teste baktı ve çenesini sıkıca kapattı.

Olumlu.

Bölüm 43

"Şimdi ne yapıyor?" Rebecca banyonun kapısını biraz daha aralayıp kafasını kapıdan dışarı uzatırken Melanie onun arkasına saklanarak fısıldadı.

"Hâlâ odamı yağmalıyor," diye fısıldadı. "Neden odanı yağmalıyor?" Melanie sordu, gözlerini devirmesine neden oldu.

"Ben nereden bileyim?" diye sordu, Lucifer aniden odasından hışımla çıkınca Melanie'yi geri itmek zorunda kalmadan birkaç saniye önce, banyo kapısını kapatıp kilitleyebilmek için.

Melanie, "Bu çok kötü," diye mırıldandı. belli.

Son yirmi dakika içinde erkek arkadaşı aklını kaçırmıştı. Test sonucunun pozitif çıktığını görür görmez kendi kendine birkaç kez başını sallamış, beti benzi atmış, ayakları biraz titremiş, New Hampshire hakkında bir şeyler mırıldanmış ve onları biraz korkutarak fırlayıp gitmişti. Onları varlıklarına kadar dehşete düşüren o özel andan beri biraz... delirmişti. Odasını dağıtmadığı zamanlarda mutfağı yağmalıyor ve bir zamanlar tatlı bebeği olarak gördüğü küçük hain Mojo'nun yardımıyla "beslenmeye" ihtiyaç duyduğuna dair bir şeyler mırıldanıyordu.

Bebekten bahsetmişken.

Kollarını göğsünde kavuşturdu, her şeyi başlatan kadına doğru döndü, kaşlarını kaldırdı ve "Açıkla" dedi.

Melanie alt dudağını sıkarak şöyle dedi: "Ben yapamam."

"Evet, gerçekten yapabilirsin."

Melanie tezgâha yaslanarak, "Gerçekten yapamam," dedi.

"Oh, gerçekten yapabileceğini düşünüyorum," dedi, erkek arkadaşını kıran kadına gözlerini kısarak, onun hakkı olan bir işi.

Melanie ayaklarına bakarak başını salladı. "Gerçekten yapamam."

"Hamile olduğumu düşünüyor, Melanie," diye hatırlattı.

Onu.

"Biliyorum," dedi Melanie, sesi kesinlikle Sefil.

"Öyleyse konuşmaya başla," dedi Rebecca, tahminen

Lucifer kapıyı kırıp zihinsel çöküşünü bir üst seviyeye taşımadan önce on dakikaları vardı.

"Konuşacak bir şey yok," dedi Melanie ve en iyi arkadaşını hazır olmadan bir şeyler konuşmaya zorlamaktan ne kadar nefret etse de, şu anda başka seçeneği yoktu.

"Hamilelik testi aksini söylüyor," dedi kapıya yaslanarak. "Babası kim?"

"Bu konuda konuşmaya hazır değilim."

"Biriyle çıktığını bile bilmiyordum," dedi Rebecca, Lucifer'ın hışımla banyodan geçip odasına yönelmesini dinlerken. Birkaç saniye sonra peşinden Mojo'nun sesi duyuldu.

Melanie başını sallayarak, "Değilim," dedi. "Bir kerelik bir şeydi. Olaydan beri onunla konuşmadım bile."

"Ona söyleyecek misin?" diye sormadan önce bunu bir dakika boyunca sindirdi.

"Hazır olduğumda," dedi Melanie ve bebeği doğurup doğurmayacağını sormasına gerek kalmadı. Bir sürü

sadece en iyi arkadaşın söz konusu olduğunda konuşmak zorunda olmadığın bazı şeyler.

"Lucifer'a söylemem gerekecek," dedi ve onun büroyu karıştırırken çıkardığı sesi duyunca iç geçirdi. Ne aradığına dair hiçbir fikri yoktu ama her ne ise, iyi bir şey olamazdı.

Melanie sessizce, "Biliyorum," dedi.

"Konuşmaya hazır olduğunda burada olacağımı biliyorsun, değil mi?" diyerek Melanie'ye her zaman yanında olacağını hatırlattı.

Melanie ona baktı ve gözlerini kırptırdı. "Bu bizim Hallmark anımız mı?"

Rebecca derin bir iç çekerek, "Öyle," dedi.

"Bir fincan çay içelim mi, birbirimize sarılalım mı ve arka planda Michael Bolton çalarken ağlayalım mı?"

Rebecca ciddiyetle, "Yapmalıyız," dedi.

Melanie gülerek lavabodan uzaklaştı ve onu kucakladı. "Sana söylemediğim için özür dilerim."

"Öyle olmalısın," dedi, sarılmaya karşılık vererek. "Mutlu musun?"

"Dehşet içindeyim," diye itiraf etti Melanie gergin bir kıkırdamayla, "ama evet, henüz gerçek gibi hissetmesem de bu konuda heyecanlıyım."

Rebecca, "Sen bir balina boyutuna gelene kadar öyle olmayacak," diye belirtti, çünkü o kadar yardımseverdi.

Melanie onu şakacı bir şekilde iterken gülerek, "Orospu," dedi.

"Orospu," dedi Rebecca, dikkatlerini kilitli kapıya verdiklerinde derin bir iç çekerek.

"Birini tanımak için birini tanımak gerekir," dedi Melanie ve onun elini tutup sıktı.

"Onu akıl hastanesinde ziyaret ettiğimde benimle gelir misin?" diye sordu.

"Hayır," dedi Melanie, Rebecca'yı kapıya doğru itebilmek için elini bırakırken başını yavaşça sallayarak.

"Orospu," dedi iç geçirerek, isteksizce kapının kilidini açarken, çok geç olmadan Lucifer'a her şeyi açıklamasının en iyisi olacağını biliyordu.

Kapıyı açarak derin bir nefes aldı ve- "Babası kim?"

Lucifer bakarak sordu
inanılmaz derecede kızgın.

--*

"Özür dilerim. Bu da ne şimdi?" Rebecca gergin bakışlarını suç ortağına çevirerek sordu.

Melanie'ye ters ters bakarak tekrarladı: "Kim bu Baba?"

"Sen neden bahsediyorsun be?" Rebecca, Her zaman sadık bir dost olan Melanie'nin savunmasına gelirken sordu.

Duvarları işaret etti ve onlara "Kağıt inceliğinde duvarlar" diye hatırlattı.

Rebecca onu iterek geçerken omuz silkti ya da en azından öyle yapmaya çalıştı ama Melanie'nin işi henüz bitmemişti. Melanie'ye "Tebrikler," dedi ama gözleri Rebecca'ya kilitlenmişti.

"Teşekkür ederim?" Melanie gergin bir şekilde kıpırdanarak, "Teşekkür ederim," dedi. "Gitme şansım var mı?"

"Bana babasının kim olduğunu söyleyecek misin, böylece onun ağzını burnunu kırabilirim?" diye sordu, gözlerini şimdi ona dik dik bakan Rebecca'dan hiç ayırmadan.

"Çok tatlısın ama hayır. Bunu kendi başıma halledebilirim," diyen Melanie, Rebecca'nın başını sallayıp gidebilmesi için kenara çekilmesiyle rahatlayarak iç geçirdi. O gittikten sonra, Rebecca'ya başka bir şey söylemeden banyoya girdi.

Kapıyı arkasından kapatıp kilitleyebilmek için geri çekilmekten başka çaresi yoktu.

"Beni banyomda rehin tutmanın bir nedeni var mı yoksa bu sinir krizinin bir parçası mı?" diye sordu büyük olasılıkla kendisinininkiyle eşleşen bir bakışla.

"Büyük olasılıkla sinir krizimin bir parçası," diye itiraf etti ve dikkatini ecza dolabına verdi.

"Tam olarak ne arıyorsun?" diye sordu adam akıl sağlığını geri getirecek tek şeyi ararken.

"Bulduğumda sana haber veririm," diyerek ecza dolabını kapattı ve dikkatini lavabonun altındaki çekmecelere verdi.

"Antipsikotik ilaç arıyorsanız, şansınız yok. Bu sabah son hapi ezdim ve glütensiz Cheerios'umun üzerine serptim," dedi kuru bir sesle.

"Ukala," dedi dalgınca, bir kutu tamponu kenara iterken ve-

Aradığı şeyi bulduğunda içini çekti. Pembe kutuyu kaptığı gibi çekmeceyi kapattı ve kendini nefes almaya zorladı. Dudaklarını yalayarak arkasını döndü ve kutuyu ona doğru uzattı.

"Bunu yapmak için sana ihtiyacım olacak," dedi ve hamilelik testini Rebecca'ya uzattı; Rebecca onu biraz rahat bıraktı ve hiç tartışmadan testi ondan aldı.

"Hamile değilim," dedi çaresiz bir omuz silkmeye.

"O zaman bu teste girmende bir sakınca yok," dedi ve banyonun kapısını açıp koridora çıktı, oysa tek yapmak istediği onunla kalmaktı, ama bunu denerse kadının kışına tekmeyi basacağını biliyordu.

"Hamile değilim!" diye bağırdı kapıya doğru. "Testi yap, kadın!" diye bağırdı, ellerini ovuşturarak.

Orada durmuş, ne olduğunu anlamaya çalışırken ellerini yüzüne indirdi.

Eğer test pozitif çıkarsa bununla nasıl başa çıkacağını.

"Tamam!"

"Doğum kontrol hapi kullanıyor," dedi Melanie onun yanından geçerken, elinde bir torba şeker vardı.

Bunu zaten biliyordu ama her şeyin yolunda olduğundan emin olması gerekiyordu. Elinde hamilelik testini görmek onu dehşete düşürmüştü çünkü buna hazır değildi. Rebecca'yla birlikte olmak istediğinden ve test pozitif çıkarsa doğru şeyi yapacağından hiç şüphesi yoktu ama bir bebek?

Rebecca kapıyı açıp yatak odasına doğru yürürken şarkı söyler gibi bir sesle, "Olumsuz olacak," dedi.

Kızın haklı olduğunu umuyordu, çünkü bir bebek için hazır olduklarından emin değildi. Sadece birkaç aydır birlikteydiler ve bunun onu muhtemelen bir pislik yaptığını biliyordu ama onu paylaşmak zorunda kalmadan önce onunla daha fazla zaman geçirmeyi umuyordu.

Ellerini yüzüne sürerek kapıdan uzaklaştı ve bunu ertelemenin bir anlamı olmadığına karar vererek banyoya doğru yürüdü. Tezgâhın üzerindeki beyaz çubuğa yaklaştıkça bacaklarının daha da ağırlaştığını hissetti.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes alırken kendi kendine onun doğum kontrol hapi kullandığını hatırlattı. Bir kez daha derin bir nefes alırken, prezervatif kullanmaya başlamaları gerektiğine karar verdi. Gözlerini açtı ve kendini küçük ekranda yanıp sönen ve artık prezervatif satın alma konusunda endişelenmesine gerek olmadığını söyleyen sekiz harfe bakarken buldu.

Bölüm 44

"Peki, odamı darmadağın ederek tam olarak ne elde etmeye çalışıyordun?" diye sordu odasının dağınıklığına bakarken ve bunun için onu suçlayabilmeyi gerçekten diledi, ama ne yazık ki, odasını darmadağın ederken neden olduğu dağınıklığı temizlemiş gibi görünüyordu.

Bir gün OKB olasılığını gerçekten tartışmaları gerektiğini düşündü, odanın geri kalanını düzenlemesi için onu ikna edip edemeyeceğini merak ederken bile. Belki de ona gerçekten iyi davranırsa-

"Olumlu."

"Ne?" diye sordu dalgınca, dağınık yatağına bakarken.

"Test," dedi zayıf bir sesle, "pozitif çıktı."

"Bu hiç komik değil," dedi, adamın şaka yapıyor olması için dua ederek, ama sorun şu ki adam böyle bir konuda asla şaka yapmazdı.

"Gülmüyorum," dedi usulca, orada durmuş, tamamen kaybolmuş görünüyordu ve iç çekmesine neden oldu, çünkü belli ki testi yanlış okumuştı.

"Muhtemelen yanlış okudun," dedi ve banyoya doğru geri dönerken ona güven verici bir gülümseme verdi, "Önemli bir şey değil."

Mutfığa ulaşmaya çalışmaktan vazgeçmiş ve enerjisini korumak için koridorda yere yığılmış olan Mojo'nun üzerinden dikkatle geçerken test sonuçlarını beklemesi gerektiğini fark etti. Banyoya doğru yürüdü ve testi aldı. Testi eline alır almaz odasına geri döndü, Mojo yavaşça diğer tarafına yatabilmek için onu beklemeye zorlayınca iç geçirdi.

Orada durmuş Mojo'nun imkânsızı bitirmesini beklerken, bu noktaya nasıl geldiklerini merak etmekten kendini alamıyordu. En iyi arkadaşı hamileydi ve onun biriyle görüştüğünden bile haberi yoktu, bu da son zamanlarda ne kadar bencil olduğunu fark etmesine neden oldu. Lucifer'a ve hayatında olup biten diğer her şeye o kadar dalmıştı ki en yakın arkadaşının iyi olduğundan emin olmayı unutmuştu.

Melanie'nin hamile olduğunu düşündü, yavaşça nefes verdi ve şaşkınlıkla başını salladı, çünkü bu gerçek gibi gelmiyordu. İçlerinden birinin paniklemesi gerekmez miydi? Çünkü bu, paniğe kapılacakları bir an gibi geliyordu ama bir türlü aklına yatmıyordu. Belki de Melanie gece gündüz kusmaya başladığında ya da her yerde paytak paytak yürümek zorunda kalan huysuz bir kaltak haline geldiğinde nihayet kafasına dank edecekti.

Bu muhtemelen ikisinin de paniğe kapılacağı zamanlardı, çünkü buna hazır değillerdi ve evet, bu işte birlikteydiler. Melanie onun en iyi arkadaşı ve neredeyse sahip olduğu tek ailesiydi. Yardıma ihtiyacı olacaktı ve Rebecca'nın bebek bezini nasıl kullanacağı konusunda hiçbir fikri olmasa da Melanie onun yanında olacaktı.

Küçük, hoşnutsuz homurtu ona Mojo'nun pes ettiğini ve geçişine izin vermeye hazır olduğunu haber verdi. Mojo'nun kulaklarının arkasını kaşımak için eğildikten sonra dikkatlice onun üzerinden geçti ve Lucifer'i bir başka sinir krizinin eşiğinde bıraktığı yatak odasına geri döndü.

Odaya girdiğinde, hamilelik testini kaldırırken ona güven verici bir gülümseme verdi ve-

"Oh, bu da nesi," dedi ve arkasını dönüp odadan çıkarken tiksintiyle başını salladı. "Bu hamilelik testleri kaç yıllık?"

"Ne?" Melanie elinde bir kaşık ve bir küvet çiğ çikolata parçacıklı kurabiye hamuru ile göründüğünde kaşlarını çatarak sordu.

"Hamilelik testleri. Kaç yaşındalar?" diye sordu hatalı gebelik testini göstererek.

"Onları daha dn aldım. Neden?" Melanie kurabiye hamurundan bir ısırık alırken sordu.

"nk arızalılar," dedi ve elini yanına bırakırken başını salladı.

Melanie kaşlarını çatarak, "Hayır, değiller," dedi.

karışıklık.

"Evet, yle," dedi, çünkü elindeki kırık olduğu belliydi.

Önümüzdeki dokuz ay boyunca Melanie'yi dövmesine izin verilmeme ihtimalinin hâlâ yüksek olduğunu hatırlayarak kendini derin ve sakin bir nefes almaya zorladı, çünkü belli ki Melanie büyük resmi göremiyordu. "İşe yaramıyorlar," dedi sakin bir sesle.

"Evet, yle!"

"Hayır, yok!" diye bağırdı, her geçen saniye daha da sinirleniyordu.

"Sen nereden bileceksin ki?" Melanie sonunda bu şekilde bir yere varamayacaklarını fark ederek sordu.

"nk bu teste göre hamileyim," dedi öfkeyle, duvara fırlatma isteğine zorlukla karşı koyduğu beyaz testi kaldırırken.

Melanie'nin gözleri bu anonsla açılırken, ağzı birkaç saniye sessizce çalıştı ve sonunda soluk soluğa "Seni orospu!" diyebildi.

--*

"Sonra prezervatifi dikkatlice muzdan aşağı yuvarlıyorsun," dedi Melanie parlak bir sesle, görünüşe göre kullanmayı unuttuğu prezervatifi bir muzdan aşağı yuvarlamayı bitirirken.

Rebecca'nın yanında durup ona ters ters bakarken büyük bir muz.

"Hayır. Sikeyim. Komik," diye ısırıldı ve Rebecca'nın onun boynunu sıkma dürtüsüne nasıl karşı koyabildiğini merak etti.

"Kaltak," diye ekledi Rebecca kendi bakışıyla.

"Bunun üzerinden tekrar geçmemi ister misin?" Melanie bir prezervatif daha çıkarırken gülümseyerek teklif etti.

Ona cevap vermek yerine uzandı ve elindeki muzı kaptı. Prezervatifi çıkarıp bir kenara attı, muzı soydu ve büyük bir ısırık aldı, tüm bunları yaparken de düşüşlerinden çok fazla zevk alan kadına ters ters baktı.

"Ee," dedi Melanie ellerini birbirine vururken neşeyle, "ne hakkında konuşalım?"

Rebecca ipucunu alıp iç çekerek prezervatifi mutfak tezgâhına geri fırlatana ve kıymetli koltuğuna geri dönmeden önce "Keyifleri öldürün," diye mırıldanana kadar ona dik dik baktılar. Rebecca'nın yanında durup mutfak dolaplarına bakarken, ona ne söylemesi gerektiği konusunda hiçbir fikri olmadığını fark etti.

Melanie dün sabah test sonuçlarını teyit etmek için doktora gittiğini açıkladıktan sonra susmaya karar verdiğinden, Melanie'nin buna sevindiğini mi, korktuğunu mu yoksa sinirlendiğini mi bilmiyordu. Ocağın üzerindeki saate baktı ve pozitif değer doğru olabileceğini fark etmesinin üzerinden kırk dakika geçtiğini fark etti.

"Aidan'ın bugün beni görmek isteme ihtimali var mı?" Rebecca kızgın bir ses tonuyla sordu.

Böylece cevabını almış oldu.

Kesinlikle kızgındı.

Harika, kesinlikle hiçbir fikri olmadığı bir cevap nasıl için anlaşma ile, ama at en az o verilen onu

panik yapmamaya çalışmaktan başka bir şey yapmalıyım.

Muz kabuğunu çöpe atarken, "Bize uyacaktır," diye güvence verdi.

"Güzel," dedi başını sallayarak ve kapıya yöneldi. Kapıyı açtı ve durakladı. "Bizimle geliyor musun?" diye sordu, şu anda bilgisayar kodlarının dünyasında kaybolmuş olan Melanie'ye.

"Çocukken kafasının üstüne düştüğü belli olan o sinir bozucu pisliği görmek için mi?" diye sordu, bilgisayarından başını kaldırmaya zahmet etmeden.

"Bu o olmalı," dedi Rebecca, sesi dikkati dağılmış gibi geliyordu, o ise bir kamyonun altında kalmış gibi hissediyordu.

"Evet, böyle iyiyim. Teşekkürler."

Rebecca başını sallayarak başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve kapıdan çıktı. Derin bir nefes daha alarak onun peşinden yürüdü.

"Hafta sonuna kadar parmağında bir yüzük görsem iyi olur!" Melanie arkasından seslendi.

Kapıyı arkasından kapatırken ona cevap vermedi, çünkü söyleyecek bir şeyi kalmamıştı. Eğer test sonucu pozitif çıkarsa, odasında bulduğu doğum belgesini iyi bir şekilde kullanacak ve birkaç saat içinde New Hampshire'a bir yolculuk yapacaktı.

Bölüm 45

"Sorun yok," dedi Lucifer, onu sırt üstü sandalyeye oturtup öne doğru eğilmesine yardım ederek, "sadece nefes al."

Başını sallayarak sakinleşmeye, derin bir nefes almaya çalıştı ama ne zaman denese hamile olduğunu söyleyen gebelik testi gözünün önüne geliyordu. Bunun çok yakın, çok yakın olduğunu fark etti ve buraya gelirken içine yerleşmiş olan paniği daha da kötüleştirdi.

Evlenmemiş, işsiz, sigortası olmayan, iş beklentisi olmayan ve bebek bezi değiştirmeyi hiç bilmeyen bir garsondu! Henüz bebek sahibi olmaya hazır değildi. Yakınından bile geçmiyordu. Hâlâ kendini toparlamaya çalışıyordu ve...ve...

"Her şey yoluna girecek. Yanlış bir pozitif, tatlım," diye söz verdi Lucifer onun yanında diz çöküp kollarını ona doladığında. Ona her şeyin yoluna gireceğini bildiğini söylemek için ağzını açtı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı, bu yüzden başını ısrarla sallamakla yetindi ve Lucifer'in onu anlaması için dua etti.

"Olur böyle şeyler Rebecca," diye güvence verdi Aidan, diğer yanında diz çökerek. "Bazen evde yapılan testler yanlış pozitif sonuç verir. Nadirdir ama olur böyle şeyler."

Hâlâ konuşamıyordu, başını sallamakla yetindi.

"İyi misin?" Lucifer kızın başının üstünü öperken sordu, muhtemelen kızın yine bebek mendilleri ve Huggies bebek bezleri hakkında bağıırıp çağırmaya başlamayacağını umuyordu.

Başını salladı, bir daha asla iyi olacağından emin değildi.

Bu çok yakındı, çok yakın, dedi kendi kendine ve şu andan itibaren evlilik öncesi seksten kaçınmaya karar verdi. Sonra yine, parmağında bir yüzük olması onu bu dayanılmaz acıdan kurtaramayacağı için

Dokuz kiloluk bir sevinç yumağını vücudundan atmak ya da bebek bezi kullanmayı öğrenmek zorunda kaldığı için, belki de bir manastıra katılma zamanının geldiğine karar verdi.

Onu bunu yapmaktan alıkoyan tek şey, sessizlik yemininin işe yaramayacağı acı bir şekilde ortaya çıktıktan sonra diğer rahibelerin muhtemelen bir iki gün içinde ona sırt çevireceklerini bilmesiydi. Kızgın ve öfkeli rahibeler tarafından öldürülmek pek de cazip olmadığına göre, seksi tamamen bırakmaya yemin etmesi gerektiğine karar verdi.

Seks, yıllar boyunca bebek bezi değiştirmeye çalışan pek çok ebeveynin neden öğürdüğünü öğrenmenin acısına değmezdi. Bu kesinlikle hayatı boyunca ilk elden deneyimlemeden yaşayabileceği bir şeydi.

Elbette Melanie'nin bir bebeği olacağı için korkusuyla yüzleşmek zorunda kalma ihtimali yüksekti, diye düşündü ve çocuk tuvalet eğitimi alana kadar bebek bakıcılığı yapmayı ertelemeye karar verdi. Lucifer'a artık bekâr bir hayat süreceği haberini nasıl vereceğini düşünürken bile bunun kesinlikle en iyisi olduğuna karar verdi.

Bunu pek iyi karşılamayacaktı ama yine de onu suçlayamazdı çünkü muhtemelen sahip olduğu en iyi kadındı. Ona bir daha sahip olamayacağını anladığında, muhtemelen derin bir depresyona girecek ve bekâr bir hayatın yaşanacak tek yol olduğu sonucuna varacaktı. O zaman gecelerini Tetris oynayarak ve eskiden ne kadar iyi olduklarını anımsayarak geçirebilirlerdi.

"Doğum kontrol hapi kullanırken hamile kalma ihtimali her zaman vardır, ne kadar düşük olursa olsun. İstenmeyen bir hamilelikten kaçınmanın en iyi yolu doğum kontrol hapına ek olarak prezervatif kullanmaktır," diye açıklayan Aidan, kadının içini çekmesine neden oldu, çünkü o da vardı.

Lucifer'i bu zevkten mahrum bırakmaya muhtemelen yüreği elvermeyeceği için böyle yapmanın daha doğru olacağını düşündü-

"O sinsi zihninde neler oluyor?" Lucifer onun iyi niyetli düşüncelerini bölerek sordu ve son birkaç dakika içinde bir noktada onu tutmayı bırakıp izlemeye başladığını fark etmesini sağladı.

"Hiçbir şey. Neden soruyorsun?" diye sordu, ona teşekkür edebilmesi için bekâr bir hayata ne kadar yaklaştığını söylemeli miydi diye düşündü.

"Çünkü o bakışı biliyorum."

Gözlerini kırptırdı. "Ne bakışı?"

Ona cevap vermek yerine ayağa kalktı, dikkatlice Sanki ona güvenmiyormuş gibi gözlerini ondan ayırmıyordu. Bu acıttı...gerçekten.

"Herhangi birinizin sorusu var mı?" Aidan onun çizelgesini gözden geçirip altını imzalarken sordu.

"Hayır," dedi ve paranoyak piç kurusuna dilini çıkarmayı düşünürken Lucifer'e ters ters baktı.

Aidan dosyayı kapatıp tezgâhın üzerine atarken başını salladı ve dikkatini hâlâ onu biraz fazla yakından izleyen Lucifer'a verdi.

"Bu gece çalışıyor musun?" Aidan sordu, o orada oturmuş hayatının en büyük korkusunu atlatmaya çalışırken çoktan yoluna devam ediyordu.

Lucifer sıkılmış bir sesle, "Patrick'in işe gitmesi planlanıyor," dedi.

Cidden mi? Alien'daki sahneyi canlandırmaya ne kadar yaklaştığı ikisinin de umurunda değil miydi? Bencil piçler, diye düşündü, eylem başının yeniden dönmesine neden olana kadar tiksintiyle başını sallayarak.

"O zaman bu akşam yemeğe gel," dedi Aidan, gerçekten de kaç hastanın onun kışını tekmelemeye çalıştığını merak etmesine neden olarak.

"Peki," dedi Lucifer, sesi biraz dalgın geliyordu, bu da normalde kaçınmaya çalıştığı bir şeye neden bu kadar kolay teslim olduğunu açıklıyordu.

Nedenini bildiğinden değil.

Eğer onu görmek isteyen bir ailesi varsa.

Melanie'nin ailesi vardı, ona her zaman kendilerinden biri gibi davranmışlardı ama aynı şey değildi. Onu seviyorlardı ve her zaman aile yemeklerine, tatillere ve doğum günlerine dahil edip hoş karşıladıklarını hissettiriyorlardı ama Melanie'ye yaptıkları gibi ona hiçbir zaman saçmaladığını söylememişlerdi. Melanie'nin eğlencesine katılıp ona eziyet edebileceği anlamına geldiğinde normalde şikayet etmezdi ama ait olmak, gerçekten ait olmak güzel olurdu.

Bir de ailesi vardı.

Her ne pahasına olursa olsun ondan kaçınıyorlardı ve onun kendileri için önemli olmadığını bildirmek için kendi yollarından çıkıyor gibiydiler. Bu da onun için sorun değildi, çünkü onlarla herhangi bir nedenle uğraşmak zorunda kalmamayı tercih ederdi.

"Kamyona kadar yürüyebileceğini düşünüyor musun?" Lucifer kızın yüzünü görebilmek için saçlarını önünden iterek sordu.

Muhtemelen yapabilirdi, ama...

"Tartaklanmayı tercih ederim," dedi burnunu çekerek, çünkü adamın onu korkutmasından sonra bunu fazlasıyla hak ettiğini hissetmişti.

"Yürümeye çalışırsan kusacaksın," diye doğru tahmin etti.

"Sorgusuz sualsiz."

*_*_*_*

"Oturabilir misin?" diye sordu, kızın hayır diyeceğini umarak, çünkü içeri girip ailesiyle, sorularıyla ve Rebecca'yı yanında getirdiği için ona çektirecekleri saçmalıklarla uğraşmaya hazır olduğundan emin değildi.

Rebecca yastık olarak kullandığı bacağının üzerinde dalgınca daireler çizmeye devam ederken "Muhtemelen," diye boğuk bir yanıt geldi.

Orada oturmak için bir nedeni olduğu için şikâyetçi değildi. Muhtemelen akşam yemeğini kaçıracaktı ama belki de en iyisi buydu. Bu konuşmayı aradan çıkarmayı tercih ederdi, böylece Fire & Brimstone'a geri dönebilir ve bir süreliğine kafasını dağıtabilirdi.

"İyi misin?" diye sordu ağır bir iç çekişle, adamın diziyle oynamaktan vazgeçip sırt üstü yuvarlanırken.

Pencereden dışarı bakarak başını salladı. "Ben iyiyim."

"Az önce olanlar hakkında hiçbir şey söylemedin," diyerek kamyonetin bank koltuğunda daha rahat etmek için dizlerini içeri çekti.

"Sen de öyle."

"Sinir krizi geçirmekle çok meşguldüm," diye açıkladı.

"İçeri girmeliyiz," dedi, elini dikkatlice çekerek, ama kadın onu bu kadar kolay bırakmıyordu.

Adamın elini sıkıca tutarak tekrar yumuşak karnının üzerine koydu. "En azından bu konuda konuşuyormuş gibi yapmalıyız," dedi inatla, ama adam bu konuda konuşmanın onun yapmak isteyeceği son şey olduğunu biliyordu.

O kendini Fire & Brimstone'da kaybetmekten başka bir şey istemezken, Melanie muhtemelen eve gitmek, Melanie'yi kanepeden itmek ve korku filmleri ve Hershey Kiss'lerle kafasını dağıtmak için can atıyordu. Belki de bunu bir süreliğine ertelemeliydi.

başka bir gece onu eve götürüp bunu yapabileceğini söyledi.

"Tam olarak ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sordu, birden kendini bitkin hissetti ve annesinin yemeklerini karıştırma fikri bile onu harekete geçiremedi.

"Henüz bebek sahibi olmaya hazır değilim Christopher," dedi usulca, sanki bu utanılacak bir şeymiş gibi.

Ona gülümseyerek, "Ben de değilim ama," dedi, "ama" kelimesini onu korkutmak için eklemişti şüphesiz, devam etmeden önce, "işler farklı gelişseydi bile sorun olmazdı."

Bunun üzerine homurdandı. "Bunu söylemek senin için kolay."

Başını koltuğa yaslarken kıkırdadı. "Hangisi seni daha çok endişelendirdi, çocuk bezi mi yoksa doğum mu?"

"Çocuk bezleri" diye itiraf etmeden önce hafif bir duraksama oldu.

"Hayatta kalabilirdik," diye dalga geçti, her ne kadar bez değiştirme fikrinin onu korkuttuğunu itiraf etmek zorunda kalsa da.

"Tamam o zaman. Bilmek istediğim tek şey buydu," dedi rahatlamış bir iç çekişle ve başını sallayarak doğrulup kapının koluna uzandı ama sonunda ona sorgulayan bir bakış fırlattı. "Umm, tam olarak neredeyiz?"

"Cehennem," dedi kamyonu kapatmak için uzanırken, "cehennemdeyiz."

Bölüm 46

"Belki bunu başka bir zaman yapabiliriz?" diye biraz histerik bir şekilde önerirken, Lucifer'in onu ailesiyle yüzleşmek üzere içeri sürüklemesine engel olmaya çalışıyordu.

"Onlarla zaten tanıştın," dedi, açıkça onun şu anki ahlaki ikilemini anlamamıştı.

"Evet, o zaman bu gece gelmeme gerek yok," dedi ve arkasını dönüp kaçabilmek için adamın elini itmeye çalıştı.

"Ve babamın bana eziyet etmesine yardım etme şansını mı kaçırayım?" dedi kuru bir sesle, kızın duraksamasına neden oldu, çünkü o...

Tanrım, ona eziyet etmeyi seviyordu.

Kendini zihinsel olarak sarsarak, kurtulma çabalarını yeniledi, ancak iri piç onu da yanına alarak yürümeye devam etti.

"Yapacak işlerim var!" dedi, onunla savaşmaya çalışmaktan vazgeçti ve onu ikna etmeyi denemeye karar verdi.

"Sevmek mi?" diye sordu her şeyi anlatan bir ses tonuyla.

Piç kurusu onun bir hayatı olduğunu düşünmüyordu! Bu ne cüret?

"Yapacak bir sürü işim var!"

"Ne gibi?" diye sordu, ona hiç de hoşlanmadığı bilmiş bir bakış fırlatarak!

"Bir şeyler gibi. Şimdi gitmeme izin verir misin?" diye sordu, içeri girmeyi kesinlikle reddederek-

"Hayat ne?" diye sordu alaycı bir tavırla, onu ailesinin yürüyüş yolunda sorgulayabilmek için yürümeyi bırakırken.

"Bilmen gerekiyorsa, çok yoğun bir gece planlamıştım," diye tersledi, kolunu çekerek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve tam olarak ne kadar meşgul olduğunu açıkladı.

"Mojo'nun ağzından salyalar akarken televizyon başında romantik bir gece mi?" diye dalga geçerek gözlerinin kısılmasına neden oldu.

"Hayır, bu gece bir seks partisine katılmayı planlıyordum ve sayende geç kalacağım," dedi oflayarak ve arkasını dönüp ona sırtını dönerek uzaklaşmaya başladı.

"Şey," dedi iç çekerek, ona kolayca yetişip elini tutarak ön kapıya doğru götürürken, "korkarım ki sensiz idare etmek zorunda kalacaklar."

Kendini bir kez daha eve doğru götürülürken bulduğunda inleyerek, "Bu zor olabilir," dedi.

"Peki neden?"

"Çünkü katılan tek kadın bendim," dedi ve adamın kıkırdamasına bayıldı.

"Evet, bu işleri zorlaştırabilir," dedi ona komik şeyler yapan o gülümsemesiyle.

"Kayganlaştırıcıyı da getirmem gerekiyordu," diye itiraf etti çaresiz bir iç çekişle.

"Ah," dedi ve ona göz kırptı.

"Gitmeme izin verecek misin?" diye sordu. Umutluyum.

"Hiç şansın yok," dedi, omuzlarının çökmesine neden olarak

Onu ön merdivenlere ve gerçekten rahatsız edici bir akşam olacağına söz verdiği şeye götürmeye devam ederken.

"Gitmek istememem senin için önemli değil mi?" diye sordu, banyoda saklanacağı ve göz temasından kaçınacağı bir geceyi kabullenmeye çalışırken bile.

Ön kapiya vardiklarında iç çekerek, "Hayır, ama bu beni kızdırıyor," dedi.

"Bu yüzden arabada bekliyor olacağım," dedi parlak bir sesle, adamın bunu yapacağını umarak.

"İyi deneme," dedi, elini tutuşunu onu öpebilmek için yaklaştırmak için kullandı.

Çaresiz kalan ve içeri girip muhtemelen hamilelik testini ve oğluyla birlikte olduğunu bilen annesiyle yüzleşmek zorunda kalmasına saniyeler kaldığını fark eden Rebecca yapması gerekeni yaptı.

"Özür dilerim!" dedi, ayağını kaldırıp adamın ayağına vururken yüzünü buruşturdu ve bıraktığı anda koşmaya başladı.

"Affet beni!" diye bağırdı omzunun üzerinden, bacaklarının onu götürebildiği kadar hızlı koşarken, Ana Cadde'ye varıp bir taksi çağırana kadar geçecek süre boyunca onu engellemeyi başarmış olması için dua etti.

*_*_*_*

"Ben," nefes nefese, "nefret ediyorum," başka bir nefes nefese, "sen," Rebecca sonunda onu kamyonetine geri götürürken dışarı çıkmayı başardı.

"Dur. Yüzümü kızartıyorsun," dedi kuru bir sesle, şiddet yanlısı kadını dikkatle kamyonetine yüklerken.

Kızın tekrar kaçmasını engellemek için çocuk güvenlik kilidini kullanmayı düşündü ama buna gerçekten gerek yoktu çünkü kız dizlerinin üzerine çöküp nefes nefese kalmadan ve kaçışını hızlı bir şekilde sona erdiren bacak krampından kurtarması için ona yalvarmadan önce ancak iki yüz metre ilerleyebilmişti.

Kadın yan yattığında, yarım blok yerine maraton koşmuş gibi soluk soluğaydı, adam onun kışına kibirli bir tokat attı ve kapıyı kapattı. Başını sallayarak kamyonetinin etrafında yürüdü ve

Rebecca'nın kafasına dikkat ederek içeri girdi. Bir tutam saçı yüzünden uzaklaştırdıktan sonra, ailesinin, Aidan'ın ve bir türlü kurtulamadığı iki sinir bozucu piçin onları beklediği ailesinin evine doğru kısa bir yolculuğa başladı.

Küçük kabadayı onun yanında yattığı yerden, "Ölüyor," diye soluk soluğa bağırdı.

Kamyonu park edip bacağındaki hafif zonklamayı silkelerken dalgın dalgın "Hı hı," dedi.

Penceresine vurulan tıkırtı, kısa süreli ertelemenin sona erdiğini ve çok uzun ve acı verici bir gece olacağının habercisiydi ama bir kadını ailesiyle, özellikle de ailesiyle tanıştırmak için eve ilk kez getirdiğinizde bunu beklemek gerekirdi. İniltisini bastırarak camını indirdi.

Babası gülümseyerek, şu anda kendini muhtemelen gecenin geri kalanında saklanmayı planladığı yere indirmeye çalışan Rebecca'ya odaklandı, ancak şu anda bu üzücü hedefine ulaşmak için gereken son yuvarlanmayı tamamlamak için yeterli enerjisi yok gibi görünüyordu.

"Koşun nasıldı tatlım?" diye sordu babası, Rebecca acınası bir inilti ve "Aptal kramp" diye mırıldanarak pes ettiğinde.

"Peki," demeden önce hafif bir duraksama oldu. Nasılsın?"

"İyi, iyi," dedi babası kamyonun kapısına yaslanırken, dikkatini Lucifer'e çevirmeden önce. "Dinle, diğer çocuklar gelemediği için annen bu akşam dışarı çıkmak istiyor. Sence siz ikiniz buna hazır mısınız?"

Ailesiyle dışarıda bir gece mi?

Hiç de değil, ama annesini hayal kırıklığına uğratamazdı, çünkü babası onu eşek sudan gelinceye kadar döverdi.

Pek fazla seçeneği yokmuş gibi göründüğünden, Rebecca sözünü kesip "Restoranı ben seçsem olur mu?" diye sorduğunda isteksizce kabul etmek için ağzını açmıştı ki birden neşelendi ve ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Ama babasını bunun bir tuzak olduğu konusunda uyaramadan, piç kurusu ona evet deyip uzaklaştı ve onu aniden ayağa kalkan ve daha önce hiç görmediği kadar mutlu görünen kadınla baş başa bıraktı.

Bölüm 47

"Bu geceden sonra," dedi Lucifer ona öfkeyle bakarken, "işimiz bitti."

Masumca gözlerini kırpıştırarak, "Bir sorun mu var, ufaklık?" diye sordu.

"Oh, bu çok eğlenceli olacak!" dedi annesi kocaman bir gülümsemeyle, garsonun onlar için seçtiği ve restoranın sahne olarak belirlediği bölümün hemen önünde yer alan büyük masada onlara katılırken.

"Çok eğlenceli," dedi Aidan acı bir ifadeyle, kaşlarını çatarak onun karşısına otururken.

Ethan karısının yanına otururken bir şey söylemedi ama yüzündeki çatık kaşlar her şeyi anlatıyordu.

"Bu gece geldiğim için çok mutluyum," dedi Jason, aynı derecede eğlenmiş görünen Trevor'ın yanına otururken sesi orada olmaktan gerçekten mutlu geliyordu.

Tanrım, şimdiye kadarki en iyi gece olacaktı!

Hatta geçirdiği iç karartıcı, kaotik günü bile telafi edebilirdi. En azından hala bir işi olmadığı gerçeğinden, eski işini geri isteyecek cesareten ve bugünkü ramak kala sayesinde çok önemli bir şeyin farkına vardığı gerçeğinden uzaklaştırabilirdi.

O tam bir başarısızlıktı.

Yirmi dokuz yaşındaydı ve elinde hiçbir şey yoktu. Şimdiye kadar kendine ait bir evi, bankada çok daha fazla parası, bir kariyeri olmalıydı ama en önemlisi, acil bir durumla paniğe kapılmadan tek başına başa çıkmaya hazır olmalıydı. Bugün o yanlış pozitif sonucu görmek pek çok şeyi bir perspektife oturtmuştu.

Bugünden önce, dürüstçe söyleyebilirdi ki, garsonluk yapmakta kesinlikle yanlış bir şey görmüyordu.

Ama Şimdi bunun biraz dar g r Ő l l k olduğunu fark etti. Hayatının geri kalanında bir restoranda çalıŐmakta hala bir sakınca görmese de, tamamen bahŐŐ lere bağımlı bir garson olarak çalışmanın ona ihtiyaç duyduğu istikrarı ya da istediği geleceği sağlamayacağını fark etti.

Daha fazlasına ihtiyaçı vardı ve eğer bir restoranda çalışmak gerçekten yapmak istediği Őeyse, ki bundan kesinlikle emindi, o zaman bu konuda ciddileŐmenin zamanı gelmişti. Bir restoranın nasıl işletileceğini öğrenmesi gerekiyordu ve bunu yapmanın en iyi yolu da sonunda kı ını kaldırıp okula geri d nmekti. Çevrimiçi bir programa kaydolabilir ve diplomasını almak için  alıŐabilirdi. Bu biraz zaman alacaktı ama en azından diplomasını aldığında seçenekleri olacaktı ki bu da Şu anda sahip olduğundan çok daha fazlaydı.

"Daha önce hiç karaoke bara gitmemiŐtim!" dedi annesi kocaman bir gülümsemeyle ve muhtemelen Lucifer, babası ve erkek kardeşinin Şu anda onları oradan sürükleyerek  ıkarmamasının tek nedeni de buydu.

" ok eğlenceli," diye söz verdi Rebecca kocaman bir gülümsemeyle, sırf yanında oturan ve ters ters bakan adamı kızdırmak için... sadece ters ters bakıyordu.

Bunun biraz tedirgin edici olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Aidan ağzından "Senden nefret ediyorum" sözlerini kaçırdığında, Lucifer'la mı yoksa kendisiyle mi konuştuğundan emin olamadı. Bir süreliğine kafasını dağıtmak için mükemmel bir yol bulduğu için pek de umurunda değildi. Melanie'nin de onlara katılabilmesini diliyordu ama yetiŐmesi gereken çok fazla iŐı vardı.

En azından Melanie onu arayıp kendilerine katılmaya davet ettiğinde söylediği saçma bahane buydu. Bu normalde Melanie'nin her Şeyi bırakıp insanları kazıklayacağı türden bir Şey olduğundan ve karaoke kısmı olmadığından, Melanie'nin muhtemelen biraz zamana ihtiyaçı olduğunu biliyordu.

bir şeyler düşünmek için kendine zaman ayırdı. Olan biten her şey hakkında konuşmak için hâlâ bolca zamanları olduğu için menüsünü aldı ve Bradford erkeklerinin hepsini Katy Perry şarkısı söylemek için "sahneye" çıkarma ihtimalinin ne olduğunu merak etti.

Muhtemelen o kadar iyi değil, ama o lanet olası iyi denemeydi.

Neyse ki çok sınırlı ve inanılmaz Hayal kırıklığı yaratan menü, zihnini bu iç karartıcı farkındalıktan uzaklaştırıp en az onun kadar iç karartıcı başka bir şeye odaklanmasına yardımcı oldu. Menüye göz atıp, neleri yemesinin güvenli olduğunu gösteren küçük glütensiz işaretini ararken çok önemli bir şeyin farkına vardı.

Açlıktan ölecekti.

"Her şey çok güzel görünüyor," dedi Bayan Bradford, Rebecca orada oturup ne yapacağına karar vermeye çalışırken...

Aslında karar verecek bir şey yoktu çünkü menüde glütensiz olan tek şey hamburgerdi, ekmeği yoktu, yanında salata vardı, kruton ve salata sosu yoktu. Bu gerçekten iştah açıcı gelmediğinden, kola doldurmaya ve daha sonra eve gittiğinde yiyecek bir şeyler hazırlamaya karar verdi.

Buraya gelirken yemek seçeneklerinin sınırlı olacağını bilseydi...

Yine de gelirdi, diye iç geçirerek karar verdi menüyü kapatıp hedeflediği kurbanlara odaklanırken. Bu çok eğlenceli olacak, diye düşündü, yüzündeki gülümsemeyi zorlukla engellemeyi başararak. Beş yıl boyunca Lucifer'a işkence etmenin yeni ve ilginç yollarını bularak kendini eğlendirmişti ama sonunda işlerin biraz bayatladığını o bile kabul etmek zorunda kalmıştı.

Ciddi kısıtlamalar altında çalışırken ona işkence etmenin yeni ve heyecan verici yollarını bulmak zorlu bir işti. Sadece işkence y a p m a k l a sınırlı olduğu için

Onunla iş yerinde ve ev sahibi/kiracı ilişkisi kapsamında koridorda karşılaştıklarında, üzerinde çalışabileceği pek bir şey yoktu. Ama şimdi iş dışında da birlikte vakit geçirdiklerinden olasılıklar sonsuz hale gelmişti. Lucifer'la olan ilişkisinin ona işkence edecek yeni kurbanlar getirmiş olması da canını yakmıyor değildi.

Yeni kurbanlarından bahsetmişken.

"Hangi şarkıyı söyleyeceksin?" diye sordu Aidan'a. Melanie'ye iyilik olsun diye önce ona odaklanmaya karar vermişti; kendisi burada olamadığı için onun hayatını cehenneme çevirmeye söz vermişti.

Aidan gözlerini kırıştırdı ve Lucifer beklentiyle ona bakmaya devam edince tekrar gözlerini kırıştırdı. "Ben, şey," dudaklarını gergin bir şekilde yalarken Lucifer'a yalvaran bir bakış fırlattı, muhtemelen çok geç olmadan hepsini oradan çıkaracak bir şey bulmasını umuyordu, "Ben şarkı söylemem."

"Anlıyorum," diye mırıldandı, bir "Anlıyorum," daha eklerken hayal kırıklığına uğramış görüldüğünden emin olarak, kederli bir iç çekişle omuzlarının çökmesine izin verdi.

"Ben şarkı söylemem," diye sıkılmış dişlerinin arasından ısırdı ve onun oyununu hızlandırmasını sağladı.

Gülümsemesini bastırarak bakışlarının menüye düşmesine ve omuzlarının daha da çökmesine izin verdi. "Bunun herkesi daha yakından tanımak için iyi bir yol olacağını düşünmüştüm ama eğer istemiyorsan..." dedi ve bir başka acınası iç çekişle bakışlarını masaya sabitlerken sözlerini zayıf bir omuz silkmeye sonlandırdı.

"|-"

"Şarkı söylemeyecek misin?" Jason sordu ve Jason'ın başını tiksintiyle salladığını anlamak için başını kaldırmasına gerek yoktu çünkü bu Jason'ın birini daha fazla manipüle etmek için kullanacağı bir hareketti.

"Ama, ben-"

"Kardeşinin kız arkadaşı seni tanımak için çaba sarf ediyor ve sen ona böyle mi davranıyorsun?" Trevor tiksintiyle sordu ve kadının dudaklarının seğirmesine neden oldu.

Aidan'a işkence ederken ona katıldıkları için değil, sıradakinin kendileri olduğunu fark etmedikleri için.

--*

Hepsi geri zekâlı, diye düşündü menüde kızın yiyebileceği bir şeyler ararken, ama şimdiye kadar sadece bir hamburger köftesi ve biraz marul bulabilmişti.

Menüyü masaya geri atarken iç çekerek, "Gitmemiz gerekiyor," dedi.

"Ne? Hayır, daha yeni geldik," dedi Rebecca, görünüşe göre zayıf kardeşini inanılmaz derecede aptalca bir şey yapmaya yönlendirmek için surat asıyor olması gerektiğini unutarak.

"Gidiyoruz," dedi, ayağa kalktı ve arabasını itti. sandalye.

"Sorun ne?" diye sordu annesi Aidan'ın rahat bir nefes aldı.

"Burada yiyebileceği hiçbir şey yok," diye açıkladı Rebecca'ya elini uzatarak, ama inatçı kadın onlara işkence etme planlarından vazgeçmeyi reddetti.

"Aç değilim," dedi biraz umutsuzca, belli ki gitmelerini engellemek için ne gerekiyorsa söylemeye ya da yapmaya hazırdı.

"Ah," dedi annesi, Rebecca'nın diyet kısıtlamalarını düşünmediği için utanmış görünüyordu, "Özür dilerim tatlım. Fark etmeliydim. Eve gidelim, ben bir şeyler hazırlarım," dedi ve başını sallayarak ayağa kalktı.

"Ben iyiyim, gerçekten!" Rebecca menüyü kaptığı gibi tartıştı. "Yiyecek çok şey var!"

"Elbette var," dedi kararlı bir şekilde ve ona fikrini değiştirmeyeceğini belli eden o bakışı attı.

*_*_*_*

Lucifer, "Sanırım bu gecelik bu kadar," diyerek ona ihanet etti ve birkaç saniye içinde unutulmayacak bir gece vaat eden planlarını yok etti.

"Anlıyoruz tatlım," dedi, Rebecca'yı suçlar gibi görünmüyordu, ama hayal kırıklığına uğramış görünüyordu, muhtemelen Rebecca'nın yaptığı şeyi yapmasının nedeni buydu, doğuştan kötü olduğu için falan değil.

En azından kendine böyle söylüyordu ama gerçeği biliyordu...

"Gitmen için hiçbir neden yok," dedi Aidan'ın ona attığı öldürücü bakışı yakalayarak.

"O haklı. Kalmalısın," dedi Lucifer onu biraz yatıştırarak ve elini tutup yoldan çekilirken, babası da ancak cinayete meyilli olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle ona doğru uzandı.

"Sakıncası olmadığına emin misin?" diye sordu annesi, kocaman bir gülümseme ve işkence sanatından zevk alıp almadığını merak ettiren bir ifadeyle yerine oturmuştu bile.

"Bu şimdiye kadarki en iyi gece olacak," dedi Jason sırtarak ve sesi o kadar baş döndürücü geliyordu ki neredeyse ağlayacaktı.

Bu onun eğleneceği bir gece olmalıydı!

İsyan etmeyi ve ona aç olmadığını ve kesinlikle kalacağını söylemeyi düşündü, ama bu tam da midesinin ona ihanet ettiği, tartışmayı anlamsız hale getirdiği zamandı, çünkü şu anda kimsenin kalmasına izin vermesine imkan yoktu.

Aptal glöten, diye düşündü acınası bir şekilde,
onu restorandan çıkarıp tüm hayallerinin gerçekleşmesinden
uzaklaştırmasına izin verirken.

Bölüm 48

"Hâlâ surat mı asıyorsun?" diye sordu yatağına yayılmış, havlusunu bir kenara atıp bir çift boxer çekerken başka bir korku filmi izleyen küçük kadına.

"Bence başka insanlarla görüşmeliyiz," diye mırıldandı, sesi beş kiloluk Hershey Kisses paketine sarılmış bir kadın için kesinlikle perişan geliyordu.

"Şeytani planlarını mahvettiğim için mi?" diye sordu, yatakta ona katıldı ve görünüşe göre onu öldürmesini engelleyen çikolata ile arasına girmemeye dikkat etti.

"Evet."

"Eminim gelecekte aileme işkence etmek için başka yaratıcı yollar da bulacaksın," diye söz verdi ona ve bir Hershey Kiss'e uzandı ama sonra vazgeçti.

"Bu geceki gibi değil," diye mırıldandı, bir Hershey Kiss alıp açtıktan sonra ağzına atarken ve bir yandan da boş gözlerle televizyona bakarken gerçekten perişan görünüyordu.

"Kardeşim ve kuzenlerimle birlikte beni aşağılamak senin için gerçekten bu kadar önemli miydi?" diye sordu, elini kızın sırtını ovma için giydiği büyük boy tişörtün altına sokarak.

"Evet, evet öyle oldu."

"Peki neden?" diye sordu, yatak başlığına yaslanarak.

"Sadece dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı," diye iç geçirerek itiraf etti ve ayaklarını onun kucağına koyacak şekilde kayarken bile bir Hershey Kiss'e daha uzanarak kıkırdamasına neden oldu.

Talepkâr küçük şey, diye düşündü ipucunu alıp ayaklarını ovmaya başlarken. "Seni rahatsız eden ne?"

Hayatından neredeyse on yıl çalmış olan hamilelik testi yüzünden hâlâ üzgün olup olmadığını merak ederek sordu.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı bir ağız dolusu çikolatanın etrafında kederle, ayağını oynatarak dikkatini diğer ayağına vermesini istedi.

"Anlıyorum," diye mırıldanarak ayağını son bir kez ovdu ve dikkatini diğerine verdi. "O zaman gerçekten kötü bir şarkı gecesini kaçırdığın için üzgünsün?"

"Yıkılmış," dedi kuru bir sesle.

"İsterseniz aşağıya inip herkesi Bieber şarkıları söylemeye teşvik edebiliriz," diye teklifte bulundu.

"Hayır," dedi derin bir iç çekerek. "Bu sadece aynı."

"Anlıyorum," diye mırıldandı, düşünceli bir şekilde odaklanırken
ta ki birinin bağırsaklarının deşildiğini gösterene kadar.

Bundan sonra sadece huysuz kadını mutlu etmeye odaklandı. Birkaç dakika boyunca bu şekilde kaldılar, adam ayaklarını ovuyor ve yukarı bakmamak için elinden geleni yapıyordu ve Rebecca orada uzanmış, yavaşça kocaman bir paket çikolatayı yutuyordu.

Bu aslında hoş bir şeydi, diye düşündü, düşündüğünden daha fazla zevk alıyordu. Rebecca o ilk öpücükle dünyasını tamamen yıkmadan önce bu tür şeyler onu rahatsız ederdi. Geçmişte ne zaman bir kadın film izlemek, sarılmak ya da eskiden saçma sapan bir zaman kaybı olarak gördüğü şeylerden herhangi birini yapmak istese, onları başından savar ve işine odaklanırdı.

Artık Rebecca'yla hiçbir şey yapmadan vakit geçirmeyi dört gözle beklemekle kalmıyor, buna bayılıyordu. Onun sayesinde daha iyi dinleniyor, işinden daha fazla keyif alıyor ve kimsenin kafasını koparmak istemiyordu. Kolaylıkla

Rebecca'nın başına gelen en iyi şey olduğunu söyledi ve bu onu çok korkuttu.

"Yapar mıydın?" diye sorarak onu düşüncelerinden kurtardı.

"Ne yaptın?" diye sordu bacağını ovuşturarak.

"Sahneye çıktın ve şarkı söyledin," dedi ve bacağını çekerek yan dönüp cevap beklerken ona bakabildi.

"Hayır."

"Hayır mı?" diye sordu, nedense ailesinin önünde kendini rezil etme fırsatına atlamamış olmasına şaşırılmış görünüyordu.

"Kimsenin ne düşündüğünü umursamadığını sanıyordum," diyerek sinsi bir gülümsemeyle alay etti.

"Bilmiyorum."

"Hı hı," dedi, ona inanmadığı belliydi. "Benden şüphe mi ediyorsun?"

"Kesinlikle," dedi, hiç vakit kaybetmeden.

"Beni tanıdığını sanıyordum, tatlım," dedi ve Hershey Kisses paketini elinden kaptı.

Gözlerini ona dikmek dışında hırsızlık hakkında hiçbir şey söylemedi. Onun yerine, "Seni, senin beni tanıdığından daha iyi tanıyorum." dedi.

"Gerçekten mi?" diye mırıldandı, ağzına bir öpücük atarken kıkırdadı, çünkü bu imkânsızdı.

"Kesinlikle," dedi, çantayı geri almak için uzandı ve adam çok cömert bir adam olduğu için buna izin verdi.

Yaklaşık on saniye sonra çantayı geri aldı, ona bir uyarı bakışı fırlattı ve çantanın içindekiler. "Paranızı ağzınızın olduğu yere koymak ister misiniz?" diye sordu.

Ateş ve Kükürt'e, ait olduğu yere dönmesi için daha kolay bir yol.

*_*_*_*

"Peki aklında tam olarak ne vardı?" diye sordu, adamın açıkça ayaklarının dibine serdiği bu meydan okumayı Fire & Brimstone'a dönmek için kullanıp kullanamayacağını merak ederken bile.

Fire & Brimstone'u gerçekten özlemişti ve kahrolası gururu olmasaydı çoktan işini geri almış olurdu. Ama ne yazık ki gururu vardı ve bu yüzden burada, inanılmaz derecede seksi erkek arkadaşıyla yataktaydı ve her şeyin bir filmdeki saçma bir olay örgüsü ya da gerçekten korkunç bir kitap gibi yoluna girmesini umuyordu.

"Kazananın seçimi," dedi kadın orada oturup olasılıkları hesaplarken ve iyi görünmediklerini fark ederken.

Kaybedeceğinden korktuğu için değil, kazanacağını bildiği için. Lucifer'ı herkesten daha iyi tanıyordu, bu yüzden kaybetme ihtimali oldukça düşüktü. Ona işe geri dönmek istediğini söylemek için kazanmasına gerek yoktu, çünkü bu kadar inatçı olmasaydı bunu şimdi de yapabilirdi.

İçini çekerek, kazandığı parayı başka bir şey için kullanması gerektiğini fark etti; bir ay kadar yatakta kahvaltı ettirmek ya da arabasına bakım yaptırmak gibi. Gururunu ayaklar altına alıp işini geri istemek zorunda kalmadan Fire & Brimstone'a geri dönmenin başka bir yolunu bulacaktı. Zaten başka bir iş bulamazsa birkaç hafta içinde geri döneceğine söz vermişken bunun bir önemi yoktu.

Oturduğu yerden kalkıp yumurtalarını nasıl pişirmeyi sevdiğini öğrenecek olan adamla yüzleşirken kendi kendine, her şeyin yoluna gireceğini söyledi ve meydan okurcasına kaşlarını kaldırdı. "Peki. O zaman sor bakalım. Bana her şeyi sor," dedi gülümseyerek,

Çünkü bu muhtemelen şimdiye kadarki en kolay galibiyeti olacaktı.

"Peki, nasıl oldu da Lucifer lakabını aldım?" diye sorarak onun sözünü kesti ve çok önemli bir şeyi fark etmesini sağladı.

Sinsi piçi bir kez daha hafife almış olabilir.

"Lucifer lakabını nasıl aldın?" diye tekrarlayarak kendine biraz daha zaman kazandırırken, umutsuzca hafızasını yokladı ve bu soruyu cevaplamasına yardımcı olacak bir şey, herhangi bir şey bulmaya çalıştı.

"Nasıl?" diye sordu ukala bir gülümsemeye, kollarını göğsünde kavuşturup arkasına yaslanırken ve orada oturup onu beklerken, ihtiyacı olan cevabı bulmasını sağlayacak bir şey hatırlamaya çalışmaktan vazgeçti ve doğru cevabı bulmasının hiçbir yolu olmadığı için bu sefer palavra atmaya karar verdi.

"Çünkü sen bir pisliksin," dedi ve bu şeyi kazanmak için en iyi şansının bu olduğuna karar verdi.

"Evet," dedi.

"Aman Tanrım, gerçekten mi?" diye sordu, gerçekten başardığı için sersemlemişti.

Ta ki her sabah pastırmasının çıtır çıtır olduğundan emin olması gereken o piç gülmeye başlayana kadar.

"Hayır."

"Pislik herif," diye mırıldandı, bu aptal oyundan nefret etmeye başlamıştı bile.

Bölüm 49

"Sıra sende," dedi memnun bir iç çekişle, kızın surat asmasının şaşkınlığa dönüşmesini izlerken.

"Bir şey mi unuttun?" diye sordu beklenti dolu bir ses tonuyla.

"Hayır," dedi basitçe, onun binmesini beklerken. onunla birlikte.

"Henüz yanıldığımı kanıtlamadınız," dedi. inatla işaret etti.

"Bunun oyunun bir parçası olduğunun farkında değildim," diye mırıldandı dalgınca, kadın yatakta kıpırdandığında, tişörtün yeterince yukarı çekilmesine neden oldu, böylece pembe külotun parıltısıyla ödüllendirildi.

"Öyle olmalıydın," dedi eliyle devam etmesini işaret ederken. "Eee?"

"Ee, ne?" diye sordu, daha iyi görebileceği umuduyla mümkün olduğunca dikkat çekmeden yer değiştirerek-

"Ah! Bu da neydi böyle?" diye tersledi ve çılgın kadının kendisine vurduğu dizini ovuşturdu.

"Burada odaklanmana ihtiyacım olacak," diyerek ona oyunları ciddiye aldığını hatırlattı, hem de çok ciddiye. "Neden herkes sana Lucifer diyor?"

"Yapmazlarsa onları öldüreceğim gerçeği dışında mı?" Başını sallayarak gözlerini devirdi. "Evet, bunun dışında." Omuz silkti ve "Aidan yüzünden" diye itiraf etti.

Görünüşe göre beklediği bu değildi, çünkü orada oturmuş ona bakıyordu. "Evet, bu gerçekten soruma cevap olmadı."

"Öyle değil miydi?" diye sordu masumca, kızın gözlerinin tehlikeli bir şekilde ona dikilmesine bayılmıştı.

Ona eziyet etmenin ne kadar eğlenceli olduğunu daha önce fark etmiş olmayı dilerdi. Boşa harcanan onca zaman...

"Hayır, hayır olmadı."

"Daha fazla ayrıntıya girmemi ister misin?" diye sordu bir ağız dolusu öpücüğün ardından.

"Bu iyi olurdu," diye ısırdı, Hershey Kisses poşetini adamın elinden koparmamak için açıkça mücadele ediyordu, böylece onu onunla dövebilecekti.

"Peki," dedi, bir avuç Hershey Kisses'ı daha açarken derin bir iç çekti, kızın orada oturmuş, cinayete yakın bir öfkeyle onu izlediğinin farkındaydı.

Ona bu şekilde eziyet etmekten zevk almak muhtemelen onu hasta bir piç yapıyordu ama bu ona bu kadar keyif verirken gerçekten umurunda değildi. Sırf onu kızdırmak için derin bir iç çekerek yeni açılmış öpücükleri ağzına attı ve tadını çıkarmak için acele etmedi.

"Eee?" diye tersledi ve adamın kıkırdamasına neden oldu, ki yüzündeki ifadeye bakılırsa bu da hoşuna gitmemişti.

"Aidan'ın çocukken konuşma bozukluğu vardı," diye cevap verdi omuz silkerek ve bir avuç daha Kisses aldı.

Orada otururken, kıcını kaldırıp çikolatayı yıkamak için bir kola ve belki de bir biftek almayı düşünürken onu beklenti içinde izledi. Dikkatini mutfağa doğru kaydırırken, bir bifteğe gerçekten ihtiyacı olabileceğini düşündü. Muhtemelen yarım saat içinde birkaç biftek, kremalı patates püresi ve mısır hazırlayabilirdi.

Muhtemelen onun da bir şey isteyip istemediğine bakması gerektiğine karar verdi, çünkü bu kibarca bir şeydi.

"Aidan'ın konuşma bozukluğunun senin korkunç lakabınla tam olarak ne ilgisi var?" diye sordu, çoğu insana anlattığından çok daha fazla olan cevabından tatmin olmadığı belliydi.

"Tanrım, çok talepkârsın," dedi ve dikkatini tekrar ona verirken başını salladı.

"Bunu zaten biliyordun," dedi sabırsızca, ona devam etmesini işaret ederken.

"Önemli bir şey değil." "Uh huh."

"Çocukken adımları doğru söyleyemezdi. "Lucifer" olarak söylerdi. Diğer çocuklar onun bana böyle seslendiğini duydular ve bu konuda ona kızdılar. Beni rahatsız etmediği için diğer çocukları dövdüm ve onun işini kolaylaştırmak için kendime Lucifer demeye başladım," dedi omuz silkerek ve akli onu bekleyen o güzel bifteklere gitti.

"Huh," dedi, dikkatini çekti ve onu orada otururken buldu, alt dudağını kemiriyor ve düşüncede kaybolmuş görünüyordu.

"Ne?" diye sordu, uzanıp yüzündeki bir tutam saçı iterek.

"Hiçbir şey," dedi, biraz üzgün görünüyordu.

Bir süre onu izledikten sonra gözlerini şüpheyile ona dikti ve "Benim adım üzerine iddiaya girdiniz, değil mi?" dedi.

"Evet," dedi şimdiye kadar duyduğu en hüzünlü iç çekişle.

"Kaybettin, değil mi?" diye tahmin etti, başını tiksintiyle sallayarak.

"Şeytani olan her şeye duyduğun genç ve yanlış yönlendirilmiş aşkın yüzünden sana Lucifer adını vermiş olsaydım, bunu yapmazdım," diyerek kıkırdamasına neden olan küçük bir dudak büküşü yaptı.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," diye şaka yaptı ve eğilip alnına bir öpücük kondurdu.

"Hayır, gerçekten değilsin."

"Haklısın. Değilim," dedi ve yatak başlığına yaslandı. "Pekâlâ, senin sıran," dedi ve onun sorusunu beklerken rahatladı.

"Peki," dedi oyuna geri dönerek, "en sevdiğim şarkı hangisi?"

"Bu çok kolay," dedi başını acıyarak sallayarak, çünkü gerçekten de onun kendisine meydan okuyacağını düşünmüştü.

"O zaman cevaplamakta bir sorun yaşamazsın," dedi ve onun cevabını beklerken kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu.

Gözlerini onunkilere kilitleyerek, "Sam Hunt'ın, Take Your Time" dedi.

"Emin misin?" diye sordu, kaşlarını kaldırarak, ikisinin de bildiği halde onu şaşırtmaya çalıştığı belliydi.

"Olumlu."

"Tahmin ettin," dedi suçlayıcı bir şekilde.

"Evet, işte bu," dedi ve kız bir yastık kapıp kafasına fırlattığında güldü.

"Hile yaptın!"

"Elbette," dedi, gülümseyerek ona doğru uzandı ve onu kucağına çekti.

"O zaman nereden biliyorsun?" diye sordu, kollarını onun omuzlarına dolayarak dikkatlice kucağına oturdu.

"Çünkü her çaldığında yüzünde tatlı bir gülümseme oluşuyor," dedi başparmağının ucuyla güzel pembe dudaklarının üzerinde gezinerek, "ve çalışırken bıyık altından şarkı söylüyorsun."

"Hmm," dedi, onun kucağında daha rahat etmek için kayarak. "Peki. Bunu sana vereceğim."

"Doğru anladığım için mi?" diye sordu ve ona alaycı bir bakış fırlattığında kıkırdadı.

"Çünkü ben o kadar cömertim," dedi burnunu çekerek ve gülümsemesini bastırmaya çalıştı.

"O zaman sanırım sıra bende," dedi ve parmaklarını yumuşak saçlarında gezdirebilmek için uzanıp saçlarını geriye itti, her bir telin güzel yüzünün etrafına dalgalar halinde düşmeden önce parmaklarının arasından kayışının tadını çıkardı.

"Sor bakalım," dedi onun dokunuşuna doğru eğilirken. "Kaç tane kardeşim var?"

"İki mi?"

"Hayır."

"Üç mü?"

"Tekrar dene."

"Dört mü?"

"Yakınından bile geçmez."

"Daha kaç tahmin hakkım var?" diye sordu, biraz paniklemiş görünüyordu ve bunun iyi bir nedeni vardı.

"En az dört tane daha," dedi ve bunu hesaplarken yüzünde beliren hesapçı ifadeye bayıldı.

"Sekiz mi?"

Adam başını salladığında, kadın ona tam olarak inanmamış gibi tekrarladı. "Sekiz mi? Cidden mi?"

"Mmmhmm," dedi, ellerini dizlerinin üzerine koydu ve uyluklarının üzerinde gezdirdi.

"Tanrım, zavallı annen," dedi şaşkınlıkla başını sallayarak.

"Büyük bir aile istiyordu," dedi dalgınca, ellerinin tişörtünün eteklerini bacaklarından yukarı ve kalçalarına doğru itmesini ve önümüzdeki hafta boyunca düşüneceği pembe külotu ortaya çıkarmasını izlerken.

"Görünüşe göre," diye mırıldanarak gömleğinin eteklerini tuttu ve tek bir hareketle çıkarıp başının üzerine attı, böylece sadece pembe külotu ve çok sevdiği o sinsî küçük gülümsemesiyle onun kucağında oturmak zorunda kaldı.

"Sanırım ödülümü alma vakti geldi," dedi ve ödülünü onun Fire & Brimstone'a dönmesini sağlamaktan başka bir şey için kullanmaya karar verdi çünkü zaten birkaç hafta içinde kendi başına dönecekti.

Gözlerini kadının iri ve güzel göğüslerinde ve bacaklarının arasında gezdirirken, ödülünü alma zamanının geldiğine karar verdi.

Bölüm 50

"Burada ne yapıyorsun?" Rebecca kapıyı arkasından çarparak kapatınca Melanie sordu.

"Lucifer'in cinayetini planlamak," diye ısırdı, adamın kendisine böyle bir şey yapmasına hâlâ şaşırmıştı.

Kazananın seçimini önerdiğinde, oyunu ya Fire & Brimstone'a dönmesini sağlamak için ya da seks için kullanacağını varsaymıştı. Her ikisini de kabul edebilirdi ama adam işe dönmesini ya da dizlerinin üzerine çöküp ona oral seks yapmasını mı talep etmişti?

Hayır.

Onun yerine hasta piç istedi... istedi...

Tanrım, midesini bulandırmadan onun ne istediğini düşünemiyordu bile. Onun işleri bu kadar ileri götüreceğine inanamıyordu.

"O ne yaptı?" Melanie biraz dalgın bir sesle sordu ama bunun nedeni büyük olasılıkla bilgisayar kodları, Hostess turtaları ve battaniyelerden oluşan kendi küçük dünyasında kaybolmuş olmasıydı.

"Piç kurusu hile yaptı!" diye bağırdı, anlaşılan bu Melanie'nin dikkatini çekmeye yetmişti, çünkü bilgisayarından başını kaldırıp kaşlarını çatı.

"Seni aldattı mı?" diye sordu, muhtemelen Lucifer aldatacak türden bir pislik olmadığı için kafası karışmış görünüyordu.

Kapıdan uzaklaşırken başını sallayarak "Hayır," dedi. "Beni aldatmadı. Bir oyunda hile yaptı."

"Ne tür bir oyun?" Melanie dizüstü bilgisayarını bir kenara bırakarak sordu.

Rebecca tembelce kapıya doğru işaret etti. "Hangimizin diğeri hakkında daha çok şey bildiğini görmek için bir oyun," diye açıkladı omuz silkerek ve bir kola almak için buzdolabına doğru yürüdü.

Nedense bu Melanie'nin kaşlarının daha da çatılmasına neden oldu. "Birbirinize sorular mı sordunuz?"

"Evet ve o piç hile yaptı," dedi, bir kola kaptı ve Lucifer'i tek kelime etmeden terk etmiş olmasını umursamadı.

"Yani bu oyunu kazanmak için," dedi Melanie, belli ki az önce hilekârla oynadığı oyun kavramını zihninde oturtmakta zorlanıyordu, "onun hakkında, onun senin hakkında bildiğinden daha fazlasını bilmen mi gerekiyordu?"

"Bu her şeyi özetliyor," dedi, ona bu kadar kolay bir soru yönelttiği için hâlâ kendine kızıyordu.

"Yani, şüpheli OKB'si olan birinden daha fazla şey bilmek zorunda olduğun bir oyun mu oynadın?" Melanie kendini aptal gibi hissetmesine neden olacak şekilde sordu, çünkü onunla oynamayı kabul etmeden önce bunu gerçekten düşünmesi gerekirdi.

Yine de...

"Herkesin oyunuydu," dedi sodasının kapağını açarken, ne kadar inanılmaz derecede aptal olduğunu düşünmemeye çalışarak.

"Hemen hemen her şeyle ilgili her ayrıntıyı fark eden biriyle şans oyunu mu?" Melanie ona böyle bir şeyi kabul edecek kadar aptal olduğuna inanamıyormuş gibi bakarak sordu.

Gazozundan bir yudum alırken acınası bir iniltiyle hiç şansı olmadığını fark etti. Bitirdiğinde, boş kutuyu lavaboya attı ve tezgâha yaslandı, bu bahsi sürdürmek için kesinlikle acelesi yoktu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Melanie'ye, her şeye nasıl dayandığını merak ederek.

"Ben iyiyim," dedi Melanie, bilgisayarını alıp tekrar kucağına yerleştirirken ona gülümseyerek.

Merak eden ama nasıl soracağı konusunda hiçbir fikri olmayan Rebecca, Mojo orada olduğu için şükrederek bir sandalyeye oturdu ve kulaklarının arkasını kaşıyarak kendine biraz zaman kazandırdı. Hamile olabileceği ihtimali bile onu çıldırtıp paniğe sürüklerken, Melanie bilgisayarının başında yazmaya devam ederek sakinliğin tanımını yapıyordu.

"Bu senin için sorun olur mu?" diye sordu elinden geldiğince soğukkanlı bir şekilde ve bunun Melanie'yi korkutmayacağını umdu.

"Aptal gururunun seni asla kazanma şansın olmayan bir oyunu oynamaya ya da sevdiğin bir işi bırakmaya ikna etmesine izin vermenle mi? Çünkü birincisi konusunda ciddi endişelerim var ve ikincisi için ne zaman sineye çekeceğini merak ediyorum."

Yaptığı aptalca şeylere dikkat çekmemesi gerektiğini bilmesi gereken ihanetçi kaltağa ters ters bakarak, "Bebeği kastetmiştim," dedi.

Melanie bir Hostess turtasına uzanırken omuz silkti. "Gerginim ama her şeyin yoluna gireceğini biliyorum."

Alt dudağını sıkarak birkaç dakika boyunca en iyi arkadaşını inceledi ve Melanie'nin bu durumdan gerçekten mutlu görüldüğü gerçeğini görmezden gelemedi. Gözlerinden ve dudaklarının köşelerinin hafifçe yukarı kıvrılmasından anlaşılıyordu bu. Rebecca onun kesinlikle mutlu olduğuna karar verdi, en iyi arkadaşı için mutluydu. Rebecca onun yanında olacak, yol boyunca ihtiyacı olan her konuda ona yardım edecekti.

Çocuk bezi hariç.

Mojo'ya son bir kez bezini değiştirirken Melanie'nin bez değiştirme konusunda kesinlikle tek başına olduğuna karar verdi.

kulaklarının arkasını kaşıdı, ayağa kalktı ve büyük köpeğin üzerinden dikkatlice geçti.

"Lucifer ne kazandı?" Melanie ona Lucifer'in korkunç isteğini hatırlatarak sordu.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye mırıldandı sefil bir şekilde yatak odasına doğru giderken.

"O kadar kötü mü?" Melanie arkasından seslendi.

"Bu konuda konuşmak istemediğimi söyledim!" diye omzunun üzerinden bağırdı.

"Böyle davranmak yerine bunu söyleyebilirdin. kaltak!"

"Az önce yaptım!" diye tersledi içeri girerken. odaya girdi, kapıyı arkasından kapattı, yatağına uzandı, başını yastığın altına gömdü ve evet, evet bir korkak gibi burada saklanmaya karar verdi, çünkü Lucifer Bradford'un az önce ona evlenme teklif ettiği gerçeğini kabullenmesinin hiçbir yolu yoktu.

Şey, talep etmek daha iyi bir terim olabilir, diye düşündü ama birkaç saniye sonra kendisini koşturmak iten korkunç öneriyi en iyi açıklayanın ağzından kaçırmak olduğuna karar verip başını salladı.

*_*_*_*

"Peki, küçük Rebecca'mızı korkutup kaçırmak için ne yaptın?" Melanie, sonunda dizlerinin bağı çözülmeden koridoru geçmeyi başardığında sordu.

"Yok bir şey," dedi, zorlukla yutkunarak mutfağa girdi, buzdolabının kapağını açtı ve gördüğü ilk şeyi kaptı, o da bir kutu şekerlemeydi.

"Umm, ne yapıyorsun?" Melanie, sesi biraz eğlenmiş gibi çıkarak sordu.

"Bilmiyorum!" diye itiraf etti, çekmecedten bir kaşık aldı ve acımasızca krema kutusuna sapladı.

Ağına büyük bir kaşık dolusu krema tıktırırken, Melanie orada oturmuş ona bakıyordu. "Gidip Rebecca'yı çağırayım mı?" diye teklif etti sonunda, adamın yine aklını kaçırdığı anlaşıldığında.

Rebecca'nın çıplak ve dizlerinin üzerinde ona yemek servisi yapmasını önermek için ağızını açtığında, sadece kendisiyle evlenmesini talep ettiğini duyduğunda aklını kaçırdığını çoktan anlamıştı. Kesinlikle kasıtlı değildi ve ona bağırdığı için hiç de hoş değildi.

Bu sabah kadının elindeki hamilelik testini gördüğünde akli otomatik olarak devreye girmiş, ne yapması gerektiğini ve kendisinden ne beklendiğini tam olarak bilmişti. Bir kadını hamile bırakmanın, işleri düzeltmek için New Hampshire'a gitmek anlamına geldiğine inanarak yetiştirilmişti. Artık işler böyle yürümüyor olabilirdi ama umurunda bile değildi. Ailesine bakmak üzere yetiştirilmişti ve eğer kadın hamile olsaydı bunu yapacaktı.

Aslında yapılması gerekeni bu kadar kolay kabullenmesi onu korkutmuştu. Rebecca'yla evlenmek bir ceza, bir angarya ya da bir zorunluluk gibi görünmemişti. Sadece doğru hissettirmişti... eğer bu bir anlam ifade ediyorsa. Kardeşi muayene odasına girip Rebecca'nın hamile olmadığını açıkladığında kafası karışmıştı.

İşleri yoluna koymak için New Hampshire'a hızlı bir yolculuk yapmak zorunda kalmadığı için aslında hayal kırıklığına uğradığını fark etmesi biraz zaman aldı. Bunun olması gerekmediği, çok erken olduğu ve daha çok zaman olduğu gerçeğini kabullenmeye çalışmıştı ama kendine ne kadar saçmalarsa saçmalasın ya da bunu düşünmemek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onu yasal olarak kendisinin yapmak için New Hampshire'a sürüklemek bütün gün aklının bir köşesindeydi.

Onu istiyordu, ona ihtiyaçı vardı ve ona sahip olabileceđi fikri onu sarhoř etmiřti. Onunla bahse girdiđinde, bu bahsi onu evlendirmek için kullanmak aklındaki son řeydi, ama onu kendisinin yapmayı dūřundūđunde, kendine engel olamadı.

Dehřet verici bir an olduğunu ilk kendisinin kabul edeceği yarım bir haykırışla ağzından kaçırdı ve sonra orada oturup nasıl nefes alacağını hatırlamaya çalışırken ona baktı. Rebecca çoğunlukla ona bakmış, sanki ona bağırdığı şeyden bir anlam çıkarmaya çalışıyormuş gibi gōrūnmūřtı.

Geri almayacağını anladığında ayağa kalktı, başını salladı, "İnanılmaz" diye mırıldandı ve onu orada bırakarak uzaklaştı, az ōnce ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Hââ anlamaya çalışıyordu, muhtemelen bu yūzden řu anda burada olmaması gerekiyordu. Bunu doğru bir şekilde yapmanın bir yolunu bulana kadar olmazdı, ūnkū sevdiğin kadına evlenme teklif etmenin doğru yolu kesinlikle ağzından kaçırmak değildi.

"řimdi gideceđim, bōylece bunu dūzeltebilirim," dedi içi boř bir řekilde, krema kutusunu gōđsūne sarıp apartmandan tōkezleyerek çıkarken kendi sōzlerini onaylarcasına bařını salladı ve her yarı tōkezleyen adımda kendine her řeyin yoluna gireceđini sōyledi.

Bölüm 51

Melanie odasına girip Rebecca'nın yanındaki yatağa uzanırken iç çekerek, "Sanırım erkek arkadaşını kırdın," dedi.

"Umurumda değil," diye mırıldandı Rebecca hayatının geri kalanında kalmayı planladığı yastığın altında, çünkü bu odanın dışındaki her şey artık ona bir anlam ifade etmiyordu.

"Bana ne olduğunu anlatacak mısın?" Melanie, yatağa rahatça uzanabilmek için yastığını çalarak sordu ve Rebecca'yı diğer yastığı kapıp öfkeyle başının altına koymaya zorladı.

"Seni kimin hamile bıraktığını söyleyecek misin?" diye sordu, bu konuşmayı bitirmek umuduyla.

"Aidan," dedi Melanie iç çekerek, daha rahat edebilmek için yer değiştirirken. "Senin sıran."

"Aidan mı?" Rebecca kaşlarını çatarak bunun kim olduğunu anlamaya çalışarak sordu, çünkü tanıdığı tek Aidan-

"Evet, sinir bozucu piç," dedi Melanie başını sallayarak, Rebecca orada öylece yatıp arkadaşına aklını kaçırmış gibi bakarken, çünkü aklını kaçırmıştı!

"Sen neden bahsediyorsun? Nefret ediyorsun onu!"

Melanie başıyla onayladı. "Bu da bunu durum çok harika, değil mi?" dedi ve Rebecca'nın midesinin bulanmasına neden oldu.

"Biliyor mu?" diye sordu, Melanie'yle birlikte tavana bakabilmek için sırtüstü döndü ve elini Melanie'ninkine doladı.

"Hayır, ama nefret ettiğim birine onun çocuğunu taşıdığımı nasıl söyleyeceğimi bulduğum anda söyleyecek. Başka bir Hallmark anı olmalı," diye düşündü Rebecca orada yatarken, Melanie'ninkiyle karşılaştırıldığında kendi durumunun önemsiz bir saçmalık olduğunu fark etti. En azından Lucifer'a aşıktı, ki bu Melanie'ninkinden çok daha fazla bir şeydi.

"Ona söylediğinde seninle gelmemi ister misin?" diye teklif etti, inanılmaz derecede garip bir an olacağını düşündüğü bu anı dört gözle beklemiyordu ama Melanie için bunu yapacaktı.

Melanie omuz silkerek, "Hayır, eninde sonunda çözerim," dedi ve beyaz tavana bakarak uzanmaya devam ettiler. "Şimdi sıra sende. Lucifer ne yaptı?"

"Bir nevi evlenme teklif etti," dedi, kelimeleri test ediyordu ve ona bağırmanın bir teklif olarak sayılıp sayılmayacağından emin değildi.

"Vay canına," dedi Melanie, pek de şaşırmış görünmüyordu. "Romantik miydi?"

"Pek sayılmaz," dedi ve adamın kendisine bağdıktan bir saniye sonra yüzünde beliren dehşet ifadesini düşünerek güldü.

Melanie iç geçirerek onun elini sıktı. "En iyisi bu zaten. Zaten senden taşınmanı isteyecektim," dedi omuz silkerek.

"Anlıyorum," diye mırıldandı Rebecca, Lucifer'ı ve hayatının geri kalanını onunla geçirmenin nasıl bir his olacağını düşündü ve paniklemediğinde ya da midesinin bulandığını hissetmediğinde gülümsedi.

"Onunla evleneceksin, değil mi?"

Omuz silketti. "Eğer daha iyi bir teklif almazsam."

Melanie başıyla onayladı. "Sana sahip olduğun için gerçekten çok şanslı."

"Biliyorum," dedi, doğrulduğunda ciddiyetle başını sallayarak.

"Nereye gidiyorsun?" Melanie arkasından seslendi.

"Biraz bilgi almaya," dedi Melanie.

Ne aradığına ya da kiminle konuşması gerektiğine dair hiçbir fikri olmamasına rağmen kapıya yöneldi. Sadece Lucifer'ı yaşayan en mutlu adam yapmadan önce birkaç şeyi çözmesi gerektiğini biliyordu.

--*

"Burada tam olarak ne yapıyorsun?" Jason ve Trevor, Lucifer'ın annesinin de yardımıyla "War" şarkısını söylerken Aidan oturduğu yerden birasına bakarak sordu.

"Gitmesini sağlamaya çalıştım," dedi babaları, orada oturmuş, karısının şarkı söylemesini izlerken dehşete düşmüş görünüyordu.

Kafasını salladı, çünkü neden burada olduğuna dair hiçbir fikri yoktu, kardeşinin birasını aldı ve bitirdi. Daha son damlasını yutmadan, bir tur daha içmek için işaret verdi.

"Sadece kafamı boşaltmak için bir yere ihtiyacım vardı," dedi ve garsonun çok uzun sürdüğüne karar vererek babasının birasını arakladı.

"Ve bunu başarmak için isteyerek bir karaoke barı mı seçtin?" Aidan masayı kaplayan tabaklarda birinin gözünden kaçmış olabilecek bir lokma yiyecek ararken sordu ama hiçbir şey kalmamıştı.

Garson kız biralarını getirdiğinde Lucifer ikinci tur mezeleri işaret ederek, "Bunu ve mesajını aldım," dedi ve muhtemelen bu yüzden Aidan'ın kaşlarını çatıldığını fark etmesi birkaç saniye sürdü.

"Ne mesajı? Ben sana mesaj falan atmadım," dedi ve telefonunu çıkarıp sahnedeki iki iri piç kurusuna ters ters bakmadan önce "Siktiğimin piçleri," diye mırıldanarak başını salladı.

Lucifer ellerini yüzüne sürüp inlerken kuru bir sesle, "Sanırım annemi buradan çıkarmak için benim yardımına ihtiyacın yoktu," dedi.

Bir gün o piçleri öldürecekti.

"Ben olsam öyle demezdim," dedi Aidan, yakın zamanda mikrofonu bırakacakmış gibi görünmeyen annelerini işaret ederek.

"Yemekten sonra gideceğini sanıyordum," dedi, saçma sapan şeylerden bahsetmenin son rezaletine odaklanmaktan daha iyi olduğuna karar vererek.

"Denedik," diye ısırdı Aidan, aklını kaçırmak üzereymiş gibi görünüyordu, ki bunun için onu suçlayamazdı.

Tanrım, sadece birkaç dakikadır buradaydı ve şimdiden aklını kaçırmak üzereydi. Üç saat boyunca burada sıkışıp kalmayı nasıl kaldıracağından emin değildi.

"Bu çok eğlenceliydi! Bir tane daha yapalım!" dedi anneleri, Jason ve Trevor onu masaya geri götürürken heyecanla.

Onu görür görmez yüzlerindeki ifade hesapçı bir hal aldı. Annesinin yerine oturmasına yardım ettikten sonra onun karşısına oturdular.

Trevor birasını kapıp bir yudum alırken Jason, "Vay, vay, vay, bakın burada kim varmış," diye mırıldandı.

"Biz de sizi bekliyorduk," dedi Trevor, birasını masaya geri koyarak daha fazla yemek için garsona eliyle işaret etti. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle bir şeyler karaladı ve mutfağa doğru geri döndü.

Lucifer, Jason ağzını açıp gecesinin henüz bitmediğini ona bildirene kadar hiç umursamadan, "Hı hı," dedi.

Jason sırtarak, "Diğer konuğumuz birkaç dakika içinde gelecek," dedi.

"O zaman eğlence gerçekten başlayabilir," dedi Trevor, gülümsemiyordu ama bir o kadar da memnun görünüyordu.

"Kız arkadaşımı mı aradın?" diye sordu, önce bir şeyleri açıklığa kavuşturmasının en iyisi olacağına karar verdi.

"Ona mesaj attı," dedi Jason, masanın diğer ucunu işaret ederken sandalyesinde rahatlıyordu.

"Ona tam olarak ne söyleyeceksin?" diye sorarken bakışlarını masanın diğer ucuna kaydırdı ve annesinin, dehşet içinde görünen babasını, büyük olasılıkla hayatları boyunca akıllarından çıkmayacak bir şarkı seçmek üzere sahnenin yanına kurulmuş bilgisayara doğru sürüklediğini gördü.

Jason, Backstreet Boys'un bir şarkısının çaldığı ve babasının "Lütfen beni öldür" diye mırıldandığını duyduğu sırada, "Eğlenceyi kaçırmasını istemedik," dedi.

Lucifer başını sallayarak dikkatini tekrar Trevor ve Jason'a çevirdi ve babasının tek başına olduğuna karar vererek, "Seni öldüreceğimin farkındasın, değil mi?" diye sordu.

Jason buna homurdandı. "Bunu iki yaşındayken beni karşıdan gelen trafiğin içine itmeye çalıştığından beri biliyorum."

"Anlaştığımız sürece," diye dalgınca mırıldandı Lucifer, sevdiği kadının birdenbire memnun bir iç çekiş ve her şeyi anlatan bir gülümsemeyle kucağına atladığını görünce.

Bu gece hepsini sikecekti.

Bölüm 52

"Tanrım, o kadar çok olasılık var ki," dedi, masanın etrafına bakıp gülümseyerek, tüm olasılıkların zihninden geçmesine izin verdi.

Tıpkı Noel sabahı gibiydi.

"Bunu içersen sana bin dolar veririm," dedi Aidan, önüne büyük bir bardak bira koyarak ve bu geceyi kesinlikle mükemmel kılmak için buz gibi bir birayı ne kadar istese de pas geçmek zorunda kalacaktı.

"Ben iyiyim," dedi dalgınca, dikkatini sahneye kaydırırken, Ethan olduğu yerde donup kalmış, solgun ve ya bayılacak ya da kusacakmış gibi görünürken Bayan Bradford'un hayatının en güzel anlarını yaşıyor gibi görüldüğünü fark etti.

Muhtemelen ikisi de.

"İki bin," dedi Aidan biraz histerik bir sesle.

"Gerçekten de sırf bu yüzden sağlığını riske atmaya

Ailenle geçireceğin kaliteli bir zamandan ne kazanabilirsin ki?" diye sordu, başını alaycı bir tiksintiyle salladı, bir yandan da alabileceği bir şey olup olmadığını merak ediyordu.

"Bir kalp atışında," dedi Aidan ve ondan bir an bile şüphe etmedi.

Jason birasını yudumlarken Trevor göz kırparak, "Seni buraya geri sürükleriz," dedi ve ekledi, "Yine."

"Piçler," diye mırıldandı Aidan, o oturduğu yerde nereden başlayacağına karar vermeye çalışırken birasını bitirdi.

Çok fazla olasılık vardı.

"Burada ne işin var?" Lucifer ona aslında buraya gelmesinin bir nedeni olduğunu hatırlatarak sordu.

"Seninle konuşmaya geldim," dedi ve dikkatini orada öylece oturmuş olan Jason ve Trevor'a çevirerek

Çok iyi bildiği bir bakışla ona baktı.

Birine kazık atmak üzereyken takındığı bakışın aynısını takınmıştı ama bu sefer bakışlar ona yönelikti ve bu da onun için işe yaramayacaktı.

"Konuş öyleyse," dedi Lucifer, garsona işaret edip iki kola isterken bir kolunu gevşekçe beline dolayarak, ki bu muhtemelen en iyisiydi. Gerçi dürüst olmak gerekirse, biraz sıvı cesareti olmadan bu konuşmanın üstesinden gelebileceğinden emin değildi.

"Seyircimiz var," diye hatırlattı ona, kolunu omuzlarına dolayabilmek için kucağında kayarken.

Bakışlarını Aidan'a çevirdiğinde, onu feda etmek zorunda kalabileceğini fark etti. Piç kurusu en yakın arkadaşını hamile bırakıp onu terk ettiği için bunu yapmakta bir sakınca görmüyordu. Evet, onun bilmediğinin farkındaydı ama bu onun için önemli değildi. Melanie onun en iyi arkadaşıydı, bu yüzden ne kadar çılgınca ve mantıksız olursa olsun ona sadakatini borçluydu.

"Neden eve gidip bunu konuşmuyoruz?" Lucifer bunu önerdi ama bu işi bitirmek için ikinci bir şans elde ettikten sonra buna hiç niyeti yoktu.

"Hayır," dedi başını sallayarak ve sonunda dikkatini Lucifer'e yöneltti, "böyle iyi."

"Bu konuyu meraklı piçler dinlerken konuşmak istemiyorum," dedi ve bir tutam saç kadının gözlerinden uzaklaştırarak yüzünü avucunun içine aldı ve başparmağıyla alt dudaklarını hafifçe çizerek neredeyse planından vazgeçmesini sağladı.

Jason devam etmelerini işaret ederek, "Dinlemiyoruz," dedi.

Gülümsemesini bastırdı, çünkü ona tekrar evlenme teklif edecek cesareti bulursa kesinlikle ailesiyle iyi uyum sağlayacaktı.

Her Şey hareket ediyordu. Eğer bu işi ona bırakırsa, onun bu anı tamamen mükemmel hale getirmek için elinden gelen her Şeyi yapacağını biliyordu ve istediği bu değildi.

Sadece onu istiyordu.

"Bunu daha sonra konuşabiliriz," dedi güven verici bir gülümsemeyle, tüm olasılıkları göz önünde bulundurarak büyük restoranı tararken.

"Bunu Şimdi konuşmalıyız," dedi kabaca, hasta olacakmış gibi görünüyordu, bu da muhtemelen bu konuşmayı bir süreliğine ertelemek için iyi bir nedendi.

En azından hasta olacakmış gibi bakmayı bırakana kadar, ki bunun biraz aŐağılayıcı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Teklifinden geri adım atmasına izin verecek değildi, niyetli olsun ya da olmasın, o kendisine aitti.

Ona endişelenecek bir Şey olmadığını, çünkü kendisiyle evlenme onurunu ona bahŐetmeye karar verdiğini söylemek için ağzını açtığında, adam ağzını açtı ve ona zor olacağını bildirdi.

"Yeniden yapmak istiyorum," diye ağzından kaçırdı ve kolasını alıp bir yudum alırken iç geçirdi.

Evet, kesinlikle zor olacak.

Onunla tartışacak havada olmadığından ve dinlemeyeceği için bunun anlamsız olduğunu, dolayısıyla daha sonra meseleyi kendi ellerine almak zorunda kalacağını bildiğinden, sadece elini salladı ve "Kabul edildi" dedi.

*_*_*_*

Bunun işe yaramayacağına karar verdi, ağır bir iç çekişle bir sonraki resme ilerlerken, ama bir sonraki süit de onun için işe yaramayacaktı. Mobilyalar doğru değildi, pencere yeterince büyük değildi, istediği manzaraya sahip değildi ve beyaz gül yaprakları yatak örtüsüyle çatıŐacaktı, diye düşündü Rebecca kucağında kayarken başka bir iç çekişle.

Bir sonraki sit de işine yaramayacaktı. Hayır, bu otel kesinlikle kabul edilemez, diye karar verdi telefonundaki web sayfasını kapatıp başka bir tane açarken. Belki de şehir manzaralı bir otel yerine sahilde bir otel aramalıydı, diye düşündü ama sonra bunun mkemmek bir restoran, taze çiçekler, limuzin servisi, fırın ve iyi bir çikolatacı bulmasını zorlaştıracağını fark edince hemen vazgeçti.

"Hemen döneceğim," dedi Rebecca ve kucağından inip biriyle sevişmek için nereye gittiğini Tanrı bilirken yanağına bir öpücük kondurdu.

"Tamam," dedi dalgınca, onu hafta sonu için Boston'a mı yoksa Manhattan'a mı götüreceğini düşünüyordu.

Eğer onu Boston'a getirirse, Boston Common'da yürüyüşe çıkarabilirdi, ama yine de Manhattan'a getirirse, atlı bir araba kiralayıp onları oradan geçirebilirdi-

Ağır bir iç geçirdi ve sonra telefonu gitti ve orada oturmuş, yıllar önce boya kalemlerine dokunduğu için o piçi sokağa ittiğinde nerede yanlış yaptığını düşünüyordu. Bir itiş kakış daha yapmalıydı ama sinir bozucu piç onu kucağına alıp annesine götürmeyi başarmış, o da kırmızı boya kalemini mavilerin yanına koymanın bedelini ödetme planını uygulamaya fırsat bulamamıştı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye sordu, boş eline gözlerini kırpiştırarak ve o piç kurusuna telefonu geri vermesi için 10'a kadar süre tanımaya karar verdi.

Jason telefonu kapatıp masanın üzerine fırlatırken, "Ben de sana aynı şeyi sorabilirim," dedi.

"Ne yaptığımı biliyorsun," diyerek telefonuna uzandı ama Trevor ondan önce davrandı.

Trevor telefonu cebine koyarken sessizce, "Henüz o noktaya gelmedin," dedi.

Çenesini sıkarak, "Ver şu lanet telefonumu," dedi. Trevor, "Henüz o noktaya gelmediniz," diye tekrarladi.

Lucifer piç kurusuna ters ters baktı. "Oradayım," diye küfrederek elini uzattı ama diğer piç onu becerdi.

"O haklı. Sen değilsin," dedi Jason, onu daha da kızdırarak.

"Hazırım," diye ısırdı, lanet telefonunu vermezlerse ikisini de çıplak elleriyle öldürmeye hazırды, böylece daha önce telafi etmek için mükemmel bir teklif planlayabilecekti. Sonra da-

"Bizi öldürmek istediğın için mi?" Trevor sandalyesine geri otururken başını sallayarak sordu. "Bu seni evlenmeye hazır yapmaz. Bu seni sadece bir Bradford yapar."

"Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa," dedi Jason, arkasına yaslanıp masalarını meze tabaklarıyla dolduran dört garsondan birine yer açmak için duraklayarak, "yakınsın."

"Ben zaten oradayım," dedi, tavuk bonfile, soğan halkası ve mozzarella çubuklarıyla dolu birkaç tabak önüne konurken arkasına yaslanmak zorunda kaldı.

"Çünkü kız arkadaşını kaçırmayı ve mükemmel bir evlenme teklifi düzenleyebilmek için onu uzaklara götürmeyi planlıyorsun, öyle mi?" Jason, her şeyi bilen piç kurusu tahmin etti.

"Peki bunun nesi sorun?" diye sordu, piçlerden her geçen saniye daha da nefret ederek.

"Bradfordlar evlenme teklif etmez," dedi Aidan ağzına bir mozzarella çubuğu tikiştirirken.

Jason bir tavuk eti seçerken, "Gerçekten bilmiyoruz," diye onayladı.

"Bir sonraki adımı atmadan önce aklımızı kaırana kadar bekleriz," dedi Trevor birasıyla Lucifer'ın annesinin bir şarkıyı tamamladığı ve ikinci raunda hazırmış gibi görüldüğü sahneyi işaret ederken, babası bir hayalet kadar beyaz bir şekilde orada durmuş, şarkı ya da merhamet dilemesi olduğundan şüphelendiğı bir şeyler mırıldanıyordu.

"Sağında," dedi Trevor, kaşlarını çatarak bakışlarını sağa kaydırđı ve hayatını altüst eden kadını bara yaslanmış, ona çok yakın duran bir pisliğın söylediğı bir şeye gülümserken buldu.

"Kim o?" Aidan tam da bilmek istediğı şeyi sordu.

"Rebecca mı o?" diye sordu annesi, anlaşılan yeni keşfettiğı karaoke aşkına bir içki almak için ara vermişti.

"Eve gittiğini sanıyordum," diye mırıldandı babası, yüzünü ellerinin arasına gömüp "Tanrım, keşke eve gitmeme izin verseydi," diye fısıldayabilmek için oturdu.

Rebecca bardan uzaklaşıp sahneye yöneldiğinde "Ben de," dedi.

Bölüm 53

"Görünüşe göre sahne yine boş!" Bayan Bradford heyecanla ayağa fırladı ve Ethan inlemekten başka bir şey yapamadan sahneye geri sürüklendi.

Rebecca, Bayan Bradford'un yüzündeki sinsî ifadeye gülümseyerek, paranoyak bir seri katil gibi her hareketini izleyen Lucifer'e doğru yürüdü, ki bunun biraz korkutucu olduğunu kendisi bile kabul etmek zorundaydı, ve yanındaki boş sandalyeyi görmezden gelerek tekrar onun kucağına oturdu.

"Bu da neydi şimdi?" diye sordu, bakışlarını az önce konuştuğu adama çevirerek.

Aslında, komplo kurmak daha uygun bir terim olabilirdi çünkü yeteneklerini ve cazibesini kullanarak onları istenmeyen izleyicilerinden kurtarmak için küçük bir yardım almış, aynı zamanda onları düzgün bir şekilde mahvettiğinden emin olmuştu ki bu da ne kadar yetenekli olduğunu gösteriyordu. İç geçirerek kolunu adamın omuzlarına doladı ve ona yaslandı.

Yetenekleri cidden boşa gidiyordu ve bu da ona bir işe, tercihen ait olduğu Fire & Brimstone'da bir işe ihtiyacı olduğunu hatırlatıyordu. Orada olmayı çok özlemişti ve gururunu ayaklar altına alıp işini geri istemeyi ciddi ciddi düşünüyordu. Melanie haklıydı, başka bir yerde çalışmaktan mutlu olmayacaktı.

"River Tavern, bir sonraki şarkıcı sansasyonumuza sıcak bir karşılama yapmak istiyor. Lütfen Trevor, Jason ve Aidan Bradford'a Justin Bieber'ın 'Boyfriend' şarkısını seslendirecekleri sahneye hoş geldiniz deyin," dedi Eric, konuştuğu adam masalarını işaret ederken gülümseyerek.

Çoğunlukla sırf eğlence olsun diye kazık attığı üç adama baktı. Aidan gerçekten de

Jason ve Trevor orada oturup acıyarak başlarını sallarken ona böyle zalimce bir şey yapmasına şok olmuştu.

"Yapabileceğinin en iyisi bu mu gerçekten?" Jason, gerçekten hayal kırıklığına uğramış görünen Trevor'la bakışarak sordu.

Trevor ayağa kalkarken derin bir iç çekerek, "Umarım bu senin 'A' oyunun değildir," dedi.

"Siz çocuklar eldivenleri alıyor musunuz?" diye sordu aşırı tatlı bir sırıtışla, çoğunlukla karşılarında oturan ve bir sonraki emre kadar nefret etmek zorunda olduğu adamı kızdırmak için.

"Hayır!" Aidan ciyaklayarak çıkışa doğru gergin bir bakış fırlatırken Jason, "Kesinlikle," dedi.

"Meydan okumaya hazır hissediyoruz, değil mi?" diye sordu ve dikkatini hâlâ kendisine acımaya yakın bir ifadeyle bakan iki adama çevirdi.

"Gerçekten bizi Bieber'la yakalayacağını mı sandın?" Trevor tiksintiyle başını sallayarak sordu.

"Kızlarımız var tatlım," dedi Jason, Trevor'la arasını göstererek, "ve bebeklerimizin hayatında çok aktif bir rol oynuyoruz."

Trevor büyük kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Bir dahaki sefere bir meydan okuma seç," dedi.

Başını sallayarak Aidan'ı işaret etti. "Ama onun yok," diye hatırlattı ve böylece iki adam onu tamamen unutup dikkatlerini Aidan'a yönelttiler. Gülümsemeleri yırtıcı bir hal aldığı anda, Aidan'ın gözleri dehşet içinde açılarak geri çekildi.

"Ama ama..." diye mırıldanarak başını salladı ve tökezleyerek geri döndü.

"Gidelim, günışığım!" Jason, Aidan'ın bir kolunu tutarken Trevor da diğerini tuttu ve birlikte onu sahneye doğru sürüklediler.

"Sen zalim bir kadınsın," dedi Lucifer kıkırdayarak ve eğilip onun yanağına bir öpücük kondurdu.

"Biliyorum," diye itiraf etti, gururlu görünmemeye çalışıyordu ama gerçekten öyleydi.

"Neden ayrılmıyoruz, böylece konuşabiliriz?" diye sordu ve ona karşı koymasını zorlaştıran bir öpücük daha verdi, ama bu önemliydi.

"Burada konuşabiliriz," dedi ve "Boyfriend "in ilk notaları başladığında etraflarındaki boş sandalyeleri işaret etti.

"Bunu evde konuşmanın nesi yanlış?" diye sorarken telefonunu çıkardı, kamera uygulamasını buldu, sahneye doğrulttu ve kayda bastı.

"Yapabiliriz," diye mırıldanırken telefonunu çıkardı ve aynı şeyi yaptı.

"Ama kalmak istiyorsun?" diye sordu, Jason ve Trevor şarkı söylemeye başlayıp aslında harika babalar olduklarını kanıtlarken kız şaşkınlıkla başını sallarken.

Diğer yandan Aidan.

"Umarım ondan daha iyi şarkı söyleyebilirsin," dedi iç çekerek, çünkü en sevdiği şarkıyı bozmasını kaldırabileceğinden gerçekten emin değildi.

"Asla öğrenemeyeceksin," dedi kendinden emin bir şekilde.

"Asla bilemezsin..." diye takıldı, çünkü gerçekleştiğini görmeyi ne kadar çok isterse istesin bunun asla gerçekleşmeyeceğini zaten biliyordu.

"Gerçekten istiyorum," diyerek telefonunu bir kenara bıraktı ve göz göze gelmeleri için onu kucağına kaydırıldı.

Onu istediği yere getirdikten sonra alnını onunkine dokundurdu ve "Hadi buradan gidelim" dedi.

"Bana yine çığlık atmayı mı planlıyorsun?" diye sordu, bu işin sonunu görmek için kalıp kalmamayı tartışıyordu ama

Aidan'ı sahneye çıkarabildiğine göre muhtemelen geceyi bitirebilirdi.

"Yapmamak için elimden geleni yapacağım," diye söz verdi çok sevdiği o gülümsemesiyle.

"Sanırım idare etmek zorunda," dedi abartılı bir iç çekiş ve gülümsemeyle.

"Eğer iyi olursan sana akşam yemeği bile hazırlayabilirim," dedi yumuşak bir sesle başını eğerek, eğildi ve-

"Affedersin, Rebecca?" dedi belli belirsiz tanıdık bir ses, çok tatlı bir öpücük olacağı vaat edilen şeyi bölerek.

Gözlerini kırıştırtarak arkasına yaslandı ve en azından onları böldüğü için mahcup görünme sağduyusuna sahip olan adama baktı ve onun Eric olduğunu fark etti. Lucifer'ı ve onun Eric'e gönderdiği bakışları görmezden gelerek Eric'e gülümsedi.

"Böldüğüm için gerçekten üzgünüm," dedi pembenin sevimli bir tonuna bürünerek, "ama gitmeden önce seninle konuşma fırsatı bulmayı umuyordum."

Başını sallayarak Lucifer'ın kucağından indi, Lucifer onu tutmaya çalıştığında ellerini tokatlayarak uzaklaştıracak kadar durakladı ve Aidan'a eziyet etme planlarına eşlik eden çekici adama gülümsedi. Lucifer'in elini tekrar tokatlayarak Eric'e, "Aklında ne var?" diye sordu.

"Neden ofisimde konuşmuyoruz?" diye sordu sıcak bir gülümsemeyle ve kadın isteksizce başını sallayıp Lucifer'in elini kalçasından tekrar tokatlamak zorunda kalırken ona yolu göstermesini işaret etti.

"Hemen döneceğim," dedi ve Eric'i ofisine kadar takip etti, büyük olasılıkla ona bir iş teklif edecek ve sonra onu nazıkçe yüzüstü bırakmak zorunda kaldığında onun için çalışması için yalvaracaktı. Kendini kötü hissediyordu ama başka ne yapabilirdi ki?

O Fire & Brimstone'a aitti.

*_*_*_*

"Kahretsin!" diye hırladı ve Rebecca'nın bir saat önce kaybolduğu arka tarafa doğru bir bakış daha fırlattı.

"Neyin var koca adam?" Yüzünü masaya çarpmayı ciddi ciddi düşündüğü piç kurusu Jason, şurup gibi tatlı bir sesle konuştu.

"Kapa çenenini. Kapa çenenini," diye ısırды ve parmaklarını

Saçını.

Her şeyi berbat etmişti ve şimdi de kaybetmek üzereydi.

Onu.

Onunla birlikte Fire & Brimstone'a aitti. O da savaşmadan gitmesine asla izin vermemeliydi. Ona bağırmalı, yalvarmalı, ikna etmeli, onu orada tutmak için ne gerekiyorsa yapmalı ve söylemeliydi. O da en az kendisi kadar, belki daha fazla oraya aitti. Fire & Brimstone onun hayatı olsa da, onların da bebeğiydi. Onun bir şeyler yapmasına yardım etmiş, kafasını kışından çıkarmasına yardım etmiş ve imkansızı başarmıştı. Tek yapmak istediği her küçük ayrıntıyı mükemmel hale getirmekken, onun canını sıkarak büyük resme odaklanmasına yardımcı olmuştu.

Trevor çenesinin kırılmasına neden olacak düşünceli bir ses tonuyla, "Acaba bize indirim sağlayabilecek mi?" dedi.

"Muhtemelen," diye mırıldandı Jason birasının geri kalanını bitirip bir tane daha içmek için işaret ederken, ama artık garson kız onlara karşı biraz temkinliydi ve mümkün olduğunca masalarından uzak duruyordu.

"Görünüşe göre yakında çıkma vakti gelmiş olabilir," dedi Trevor, hepsi de garson kızın onlardan kaçmak için çaresizce restoranın bir ucundan diğerine koşturmasını izlerken.

"Rebecca'yı beklerken neden başka bir şarkı söylemiyoruz?" diye sordu annesi.

Rebecca da en az onun kadar kötüydü, dedi babasını titreten parlak bir gülümsemeyle.

"Yapamam," diye ağzından kaçırdı babası, biraz paniklemiş görünüyordu, uzanıp sahnede geçirdiği zamanı bir türlü atlatamayan Aidan'ı körü körüne kavradı ve ayağa kalktı. "Sabah erkenden vizitemiz var."

"Ah," dedi annesi hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle, hesapçı ifadesindeki kesinlikle dehşet verici olan memnun küçük parıltıyı gizlemeden.

"Her zaman tekrar gelebiliriz," dedi Jason, her zamanki yardımsever piç kurusu.

"Gelecek Pazar boşum," diye ekledi Trevor, hepsi ayağa kalkıp masaya para atarken, çünkü garson kızın hesabı vermek için geri gelmeyeceği belliydi.

"Harika!" dedi annesi, ellerini birbirine kenetlemiş ve kendinden fazlasıyla memnun görünüyordu.

Rebecca kesinlikle ailesine iyi uyum sağlayacak diye düşündü, söz konusu kadın vals yaparak geri döndüğünde, onu gördüğünde gülümseyerek zamanının dolduğunu haber verdi.

Bölüm 54

"Umm, tam olarak ne yapıyoruz?" diye sormadan edemedi, dikkatini hız göstergesinden direksiyonun arkasında oturan ve tesadüfen onu kaçıran adamla aynı kişi olan adama kaydırırken.

Adam ona cevap vermeyince, çünkü görünüşe göre bu kaçıran kişinin kurallarına aykırıydı, telefonunu gizlice cebinden çıkardı, bacağının arkasında sakladığından emin oldu ve yardım isteme zamanının geldiğine karar verdi.

Ne yazık ki gecenin bu saatinde yardım isteyebileceğini düşündüğü tek kişi, görünüşe göre "Lucifer Takımı" olan aynı kaltaktı. Kaçırıldığını mesajla bildirir bildirmez, ihanet eden sürük ona bir gülen emoji gönderdi. Aidan'a bir mesaj atıp kardeşinin sonunda aklını kaçırdığını söylemeyi düşündü ama sonra hâlâ ona kızgın olduğu için bundan vazgeçti.

En azından, Eric'le konuştuktan sonra geri döndüğünde Jason ve Trevor onu zapt etmek zorunda kaldıkları için böyle düşünüyordu. Çıglıklar ve intikam vaatleri biraz tedirgin ediciydi ama sonunda onu affedeceğinden emindi. Affetmezse de sorun değildi, çünkü Melanie ona bu haberi verir vermez kafasında endişelenecek başka şeyler olacaktı.

Birbirlerine katlanamazken bunu nasıl yapacaklarına dair hiçbir fikri yoktu. Önümüzdeki on sekiz yıl boyunca, sahip olmayı planlamadıkları bir çocuğu büyütmek için birlikte çalışmak zorunda kalacaklardı. Bu her şeyi değiştirecekti ve Aidan'ın bunu kabulleneceğinden emin değildi. Yakında başa çıkması gereken çok şey olacaktı, bu yüzden şimdilik onu yalnız bırakacaktı, bu da kendi başına olduğu anlamına geliyordu.

"Peki, umm," dedi, o görmeden telefonunu cebine geri koyabilmek için yer değiştirerek, "gece saat on ikide nereye gidiyoruz?"

Her akklı başında insanın yapacağı gibi ona cevap vermek yerine, çenesi bu geceye kadar hiç görmediği o sıkma hareketini yaptı. Bu, normalde onu kızdırdığında yaptığı çene sıkma hareketinin yeni bir versiyonuydu ve bu da Eric'le konuşmaya gittiği zaman ile gitmeye hazır olup olmadığını görmek için geri döndüğü zaman arasında ne olduğunu merak etmesine neden oldu.

"Biraz yorgunum. Sence eve ne zaman gideriz?" diye sordu umursamaz bir tavırla, New Hampshire sınırına yaklaştıklarını bildiren bir başka büyük yeşil otoyol tabelasını fark ettiğinde.

Cevap yok.

Harika.

Başını sallayarak koltuğuna yaslandı. ve pencereden geçen arabalara baktı. Onu ne kadar zorlayabileceğini görmek için onca yıl onunla dalga geçmişti ve o odadan çıktığında bir başkası onu kırmıştı. Kendini soyulmuş hissediyordu.

Piçler.

Daha fazla dayanamadan önce on dakika daha pencereden dışarı bakmaya devam etti. Ona nereye gittiklerini ya da ne yaptıklarını sorma zahmetine girmedi çünkü cevap vermeyeceğini biliyordu. Ayrıca, geçirdikleri uzun ve ciddi anlamda rahatsız edici günden sonra onunla bu oyunu oynamak için çok yorgundu.

"Bak, geç oldu ve bu oyunu oynamaya devam edemeyecek kadar yorgunum. Ya geri dön ve beni eve götür ya da bir otel bul ki biraz uyuyabileyim ve sabah her ne yaşıyorsan onunla başa çıkmak için iyice dinlenmiş olayım," dedi.

Tek yapmak istediği duş almak, yatağa girmek ve önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca uyumaktı. Doyurucu bir kahvaltıdan sonra, umarız onun başına gelenlerle başa çıkabilecek kadar kendini iyi hissedirdi. İyi bir gece uykusundan sonra adamın onu kaçırma planlarından vazgeçmesini, neler olduğunu anlatmasını ve onu eve geri getirmesini umuyordu ki böylece işini geri almak için yalvarmanın en iyi yolunu bulabilsin.

Belki ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmüştür?

Hayır, bu işe yaramayacaktı, çünkü bunu başaramayacaktı. Ona evde pişirilmiş bir yemekle yağ çekmeyi deneyebilirdi ama gerçekten de iyi bir aşçı değildi. Lucifer daha iyi bir aşçıydı ve onun yarım yamalak rüşvet verme girişimine şöyle bir bakıp başını sallayacak ve kendi yemeğini pişirecekti.

Yani, geriye...

Tanrım, geriye ne kaldığı hakkında hiçbir fikri yoktu, çünkü şu anda düşünemeyecek kadar bitkin durumdaydı. Bir günde ne kadar çok şey olabileceğine hâlâ inanamıyordu. Gözlerini kapatarak pes etti. Ya Kuzey Kutbu'na varana kadar devam edecekti ya da geri dönüp onu kendi yatağında sızabileceği eve götürecekti.

Aslında, daha büyük, daha rahat olduğu ve içinde o olduğu için onun yatağını tercih ediyordu. Onunlayken her zaman daha iyi uyurdu. Onu sıcak tutuyor, güvende tutuyor ve her zaman olması gereken yerdeymiş gibi hissetmesini sağlıyordu.

Onunla birlikte.

*_*_*_*

"Bırak da uyuyayım," diye öfkeyle homurdanan Rebecca'ya zayıf bir tokat atınca, adam kıkırdayarak onu gönülsüzce kiraladığı otel odasındaki ilk çift kişilik yatağa dikkatle yerleştirdi.

Gecenin karanlığında doğruca adliyeye gitmeyi ve kapıları açılana kadar beklemeyi, böylece onu içeri sürükleyip kendisini terk etmesini yasal olarak imkânsız hale getirmeyi planlamıştı. Kız yere yığılıp homurdanmaya başlayınca ve bacağını kendi yastık standartlarına göre yumuşatmak için bacağını tokatlamaya kalkınca planlarını değiştirdi.

Kadının durmayacağı belli olunca, belki de bu geceyi sonlandırmanın zamanı geldiğine karar verdi. Bir Marriott bulduktan sonra bir oda tuttu, hayatını kendi ellerine aldı ve onu uyandırdı. Onu içeri sokması yaklaşık on dakika sürdü ve sonra onu odalarına götürmesi bir on beş dakika daha sürdü. Onu odaya götürdükten sonra ikisini de çıırılçıplak soydu, onu duşa sürükledi ve ona sarılırken parmaklarını saçlarında gezdirerek tenini okşamakla vakit geçirdi.

Sonra ona sarıldı, duş başlığının altında dururlarken sadece ona sarıldı ve hayatlarının geri kalanında ona bu şekilde sarılma şansına sahip olacağını fark etti. Gecenin en güzel anıydı ve çok erken bitmişti. Su soğumaya başladığında duşu kapatmış, onu bir havluya sarmış ve "Beni elleyebilirsin" diye mırıldandıktan sonra onu yatağa götürüp yatırmıştı.

Şimdi havluyla halat çekme oyunu oynuyordu, onu çıkarmaya çalışıyordu, böylece kışındaki küçük acıyı içeri sokabilecekti, ama o lanet havluyu bırakmayacaktı! Sonunda bir homurtu ve sevimli bir hırıltıdan sonra tutmaktan vazgeçti, yuvarlandı, battaniyeleri ve çarşafı yolundan çekti ve gece için yerleşti.

Hayatının geri kalanını bu şekilde geçirmek istiyorsa kendisinde ciddi bir sorun olduğuna karar vererek havlusunu bıraktı, onun arkasından yatağa tırmandı ve kadının kaldırdığı battaniyeleri geri çekti. İkisi de örtündükten sonra onun arkasına kıvrıldı,

gözlerini kapattı ve yarının onun için yeterince hızlı gelemeyeceğini fark etti.

Kollarında aniden dönüp onu sırt üstü yatırdığında ve bayılmadan önce bir şekilde üzerine sürünmeyi başardığında, görünüşe göre onun daha iyi bir yatak olduğuna karar verdiğinde, lanet olası aklını kaybetmeden önce yarının gelmesi için dua etti.

*_*_*_*_*

"Umm, ne yapıyorsun?" diye sordu, o çok yetenekli dudakları bir meme ucunun etrafına sarılıp nazikçe emerken, eli diğerini kucakladı, nazikçe sıktı ve dudaklarını ağılıkla yalamasına neden oldu, çünkü dürüstçe uyanmak için daha iyi bir yol düşünemiyordu.

"Pratik yapıyorum," dedi ve ona cevap verebilmek için meme ucunun dudaklarının arasından kurtulmasına izin verdi ve-

Meme ucunu yala.

"Oh, Tanrım!" diye yüksek sesle inledi, çünkü adam meme ucunun parmaklarının arasında kaymasına izin verirken bu hareketi tekrarlardı.

"Bu nasıl bir his tatlım?" diye sakince sordu dikkatini diğer meme ucuna verip onu emerken.

Kız ona cevap veremeden -gerçekten cevap verebilecek durumda olduğundan değil-, adam oyununu geliştirmeye ve "Benim için ıslanıyor musun, tatlım?" diye sormaya karar verdi.

Adam onun üzerinde kayarak karnından aşağı doğru öpmeye ve yalamaya başladığında inledi. "Belki de bunu kendim öğrenmeliyim," diye mırıldandı adam uzanıp bacaklarını birbirinden ayırırken, böylece hedefine ulaştığında adını inletmeden ona cevap vermesi imkânsızdı ve onun bundan ne kadar hoşlandığını bildiği için tam olarak bunu yaptı.

Bölüm 55

"Christopher," diye inledi küçük kız dilinin ucuyla yarığının izini sürerken.

İnleyerek kalçasını avuçladı ve daha yukarı itti, şimdiye kadar tapınma zevkini tattığı en tatlı amcığa daha iyi erişmek istiyordu. Ona bir türlü doyamıyordu. Bunu sabah, öğlen ve gece yapmak istiyordu ve bazen kendini başka bir şeye odaklanması gerekirken bunu yapmayı düşünürken buluyordu, o kadar sertleşiyordu ki, tam da bunu yapabilmek için onu avlamaktan başka seçeneği yoktu.

Eğer o işi kabul ederse bunu yapamayacaktı ve bu da onu kızdırıyordu. Onu yanında tutuyordu ve bu sondu. Eğer bundan hoşlanmadıysa bu çok kötüydü, çünkü onunla sıkışıp kalmıştı. Hayatına zorla girmiş, yol boyunca ona eziyet etmiş ve onunla alay etmiş, onsuz işlev göremeyeceğinden emin olmuştu, ta ki onsuz işlev görmek istemeyene kadar.

Onun hayatında olmasını, yatağında olmasını, duşunu almasını, yeni bir tarif denemesini istediğinde uyuyormuş gibi yapmasını, birinin kafasını karıştırdığında yüzünde beliren o sinsî ifadeyi izlemeyi, Melanie'yle o üzücü tokat kavgalarından birine girdiğinde orada olmayı, Fire & Brimstone'u onunla birlikte işletmeyi ve aradaki her şeyi istiyordu.

Sadece onunla birlikte olmak istiyordu.

"Mmm," diye inledi adam dilinin ucunu yarığından aşağı doğru gezdirirken, avuçlarını uyluklarından yukarı kaydırды, onları daha da ayırdı, böylece başparmaklarını kullanarak bir zevk dünyasını saklayan yumuşak pembe dudakları araladı.

"Christopher," dedi, adını inleyerek ve horozunun beklentiyle zıplamasını sağlayarak.

Onun bu güzel küçük amcığının içine girmek ve kendini kaybetmek istiyordu ama bunu aceleye getirmek istemiyordu. İkisi de daha fazla dayanamayana kadar her iniltinin, her tadın, her soluğun tadını çıkarmak istiyordu. Bu düşünceyle, dilinin ucunu şişmiş küçük klitorisin üzerinde gezdirdi, dilinin hassas deriyi izlediği göbeğine kadar indi. Kadın kalçalarını oynatarak dilini içine doğru kaymaya davet ettiğinde, adam geri çekildi.

"Christopher," diye inledi, parmaklarını adamın saçlarında gezdirirken adam arkasına yaslandı, dudaklarını şişmiş klitorisinin etrafına sardı ve nazıkçe emdi.

Dilini klitorisinin üzerine sürerken nefesinin kesildiğini duydu. Acele etmedi, dilini klitorisinin üzerinde nazıkçe ovuşturdu, o nefes alıp inlerken parmaklarını saçlarında gezdirmeye devam etti. Bunu daha önce hiçbir kadınla yapmamıştı, acele etmiyor ve sadece onun tadını çıkarıyordu. Normalde bunu bir kadını ıslatmak ve onu sikmesi için çığlık attırmak için yapardı ama Rebecca'yla bunu yapmak istemiyordu.

Evet, istiyordu ama aynı zamanda eğlenmek de istiyordu ve Tanrım, bundan nasıl da zevk alıyordu. Dili ve dudakları klitorisini şişirmek için birlikte çalışırken çıkardığı sesleri, ona karşı hareket etme şeklini, dili klitorisinin ucuna değdiğinde nefesinin kesilmesini seviyordu.

Tanrım, tadı o kadar güzeldi ki, diye düşündü, acısını dindirmek için sikini yatağa sürtmek zorunda kalırken. Onu o kadar çok istiyordu ki, ama bir planı vardı. Onun amını yalayacak, dilini onun içine sokacak, sonra da göğüslerine doğru ilerleyecek, onları yalayacak ve bir parmağını onun içine sokup onunla sikişirken büyük pembe meme uçlarını emecekti.

Başparmağıyla klitorisini okşayarak boşalmasını sağlıyor, ardından parmağını sikiyle değiştiriyor ve onu öperken yavaşça beceriyordu. Onu öpüyor, ellerini vücudunda gezdiriyor, bebek yumuşaklığındaki teninin, iri göğüslerinin, kalçalarının ve bacaklarının tadını çıkarıyor, sonra kollarını ona doluyor ve-

Kız geri çekilip oturduğunda hırladı ve planlarını tamamen mahvetti!

"Çalışıyordum, kadın!" dedi ve onu geri çekip her şeye yeniden başlayabilmek için ona uzandı.

"Uh huh," dedi, onu sırt üstü itti, böylece vücudunun üzerinde sürünebilir, elini horozunun etrafına sarabilir ve-

Onu tamamen yok etti.

İnleyerek ellerini kızın güzel kıkına koydu ve cömert yanaklarını sıkarken, kızın dudaklarını sikinin ucuna sarıp emmesinin tadını çıkardı.

"Kahretsin," dedi, dudaklarını yalayarak onu kıkından tutup yataktan kaldırdı, böylece dizleri başının üzerindeydi ve ıslak yarığı ağzının üzerindeydi.

"Planlarım vardı, kadın," diye homurdandı başını kaldırıp dilini ıslak kılıfının içine gömerken.

"Her şeyi fazla düşünüyorsun," diye alay etti diliyle onun sikinin izini sürerken.

"Her şeyi ben planlarım," dedi ve onu düzeltmek için yeterince uzun süre durakladı.

"Aynı fark," dedi omuz silkerek, bu da büyük göğüslerinin kaymasına ve sert meme uçlarını karnına doğru sürüklemesine neden oldu.

"Gerçekten değil," diye belirtmek zorunda hissetti, parmaklarını üzerinde gezdirebilmek için aralarına uzanırken

O güzel meme uçlarından biri karnını okşuyordu.

"Her şeyi fazla düşünüyorsun," dedi, adamın sikini ağzına aldı ve cevap vermeyi gerçekten zorlaştırdı.

O da bundan faydalandı.

Adamın sikini ağzından çıkardı, elini taşaklarına doğru götürürken sikinin alt tarafının dilinin üzerinde gezinmesine izin verdi ve adamın inlemesine ve bunu tekrar yapması için dua etmesine neden olan nazik bir sıkma yaptı.

Ve tekrar.

Muhtemelen bunu kendi yararına da kullanabilirdi. Kadın sikini tekrar ağzına aldığı anda, bu tartışmayı onu Fire & Brimstone'a ve en önemlisi kendisine geri dönmesi için manipüle etmek üzere kullanmakla ahlaki olarak yükümlü olduğuna karar verdi.

*_*_*_*

"Öyle mi?" diye sordu usulca, kızın yarığını yalayıp öperken ve kızın sikinin etrafında soluk soluğa kalmasına neden olurken.

"Mmm," dilinin ucunu yarığının arasından geçirip klitorisine doğru geri götürdüğünde başarabildiği tek şey buydu.

"Her şeyi fazla düşündüğümü mü düşünüyorsun?" diye sormayı bir şekilde başardı, kadın onun üzerine uzanmış, yorganı kavrarken ve piç kurusu klitorisini bulduğunda çığlık atmamak için mücadele ederken onun sikini nazikçe emiyordu.

Sikini tekrar ağzına almayı başarmadan önce sikinin ucu etrafında bir inilti daha çıkarırken gözleri titreyerek kapandı. En yetenekli dile sahipti, ağzını geri çekerken bir iç çekişle düşündü, böylece horozu ağzından dışarı kayarken, toplarına gerçekten hoşuna gitmiş gibi görünen bir başka sıkma verdi.

"Planlarım hoşuna gitmedi mi, tatlım?" diye sordu, eliyle göğsünü ve kıcını nazikçe sıkarken.

dilini içine gömebilmek için onu geri çekmek üzere tuttu.

"Oh, Tanrım!" diye çığlık attı, siki serbest kalıp karnına doğru zıplayınca. Elleri yorganı yumrukladı, sırtı eğildi ve dudaklarından yüksek sesli bir inilti koptu.

"Ya sana bizim için planlar yaptığımı söylesem?" diye sordu onu yavaşça yalarken.

Dudaklarını klitorisinin etrafına sararak onu şaşırttığında cevap vermeye gitti ve dilinin ucunu üzerinde gezdirerek sesi kısılana kadar çığlık atmasına neden oldu. Dudaklarını yalayarak, alnı ağzını sulandıran o büyük sikten sadece birkaç santim ötede kalçasına bastırılana kadar başının düşmesine izin verdi.

"Sabah," diye devam etti, sanki şu anda onu aklından çıkarmıyormuş gibi, "bu yataktan çıkacağız ve o gerçekten küçük duşa gireceğiz ve seni duvara yaslayıp becereceğim," dedi, klitorisini öpebilmek için durakladı ve onu duvara yaslayıp içine girdiğinde ne kadar iyi hissedeceğini hayal ederek bir inilti daha çıkardı. "Sen sikimi sıkıp kuruttuktan sonra kamyonetime geri döneceğiz, New Hampshire'a kadar gideceğiz, orada odandan aldığım doğum belgesini iyi bir şekilde kullanacağım," dedi, göğsünü sıktı, bu da onu ağzından çıkan sonraki kelimelerden neredeyse uzaklaştırdı, "ve sonra evleniyoruz."

Bölüm 56

"Bırak beni," dedi altında yatan kadın, her şeyi anlatan bir bakışla.

Eğer Rebecca'nın sıcak ve inanılmaz rahat bedeninden bir santim bile kıpırdarsa, Rebecca eline geçirdiği her şeyle onun canına okuyacaktı. Odaya hızlıca bir göz attıktan sonra onu hastaneye gönderebilecek en az beş şey olduğunu fark etti. Geceyi parmaklıklar ardında geçirirken muhtemelen yüzüne bir gülümseme konduracak bir şey yapmasını engellemenin kendi yararına olacağına karar vererek bacaklarının arasına daha rahat bir şekilde yerleşti.

"Seni öldüreceğim," diye yemin etti, bacaklarını onun için ayırırken bile, bu hareket onun sikini ıslak yarığına yaklaştırdığı için takdir etti.

"Elbette öylesin," diye gülümseyerek kabul etti, parmak ucuyla dudaklarında gezinirken.

"Şaka yapmıyorum," dedi, kızgın görünmeye çalışarak, ama ifadesi onun dokunuşuyla yumuşadı.

Hayatının geri kalanını birlikte geçirmeyi planladığı güzel kadına bakarken, "Öyle olmadığını biliyorum," diye mırıldandı.

"Eğer bunu biliyorsan, o zaman canını kurtarmak için kaçıyor olmalısın," dedi ağır bir iç çekişle ve kollarını adamın omuzlarına dolayıp onu bir öpücük için aşağı çekti.

"Zihinsel olarak kendimi kaçak bir hayata hazırlıyorum," dedi ve kız alt dudağını şakacı bir şekilde ısırduğunda kıkırdadı.

"Pislik," dedi ve onu öperek hakaretini yumuşattı.

"Benim bir pislik olduğumu sanıyordum?" diye sordu yavaşça öpücüğe karşılık vererek.

"Sadece diğler insanlara," diye hatırlattı ona, muhtemelen dünyada onun öfkesinden korunabilen tek kişi olduğu için memnun görünüyordu.

"Sadece diğler insanlara," diye gülümseyerek onu rahatlattı ve dudaklarının köşesini, çenesini, boynunu ve tekrar yukarı doğru öperken acele etmedi ve onun altındaki hissin, onu saran kollarının ve çıkardığı küçük zevk seslerinin tadını çıkardı.

Bu konuşmanın kesinlikle bu şekilde yapılması gerektiğine karar verdi ve boynuna daha iyi erişebilmek için hafifçe onun üzerine kaydı. Ereksiyonu ıslak yarığına baskı yaptığında ve bu harika hissettirdiğinden, belki de bu konuşma için biraz daha rahat etmeleri gerektiğine karar verdi.

Boynuyla omzunun birleştii noktayı öptükten sonra aralarına uzandı ve elini sikinin etrafına sardı. Başını kadının yarığına yerleştirirken yavaşça kendini okşadı. Sikiyle yarığının izini sürerken nefesi kesildi, bu yüzden tekrar yaptı ve hareket ucu kapladığında dudaklarını yaladı, onu olduğu kadar ıslak hale getirdi.

"Konuşmamız gerekiyor," dedi, odaklanmakta zorlandığı belliydi, bu da onun doğru yolda olduğunun kanıtı olarak kabul edildi.

"Yapacağımız şey bu," diye söz verdi ona, boynunu öperken, klitorisini kızdırmak için sikini tutuşunu kullandı ve ikisinin de inlemesine neden oldu.

"Konuşuyor muyuz?" diye sordu, onun altında kayarken inledi, bu da onun horozuna sürtünmesine neden oldu.

"Mmmhmm," diye inledi, hareket horozunun ucunun çekirdeğini izlemesine neden olduğunda odaklanmaya çalışıyordu.

Elini onun boynunun arkasına doladı ve adam ikisini de kızdırmaya devam ederken onu tuttu. Öpüşerek kızın ağzına geri döndü ve inleyerek onu öptü

Ona doğru kaymaya devam ettiğinde, kendini ona sürtüyordu. Çok iyi hissettiriyordu ama daha fazlasını istiyordu.

Öpüşme tatlı ve yavaştan çaresiz ve aç bir hale geldiğinde. Aletini bıraktı, aralarına uzandı ve onun göğsünü avuçladı, aletini ona doğru bastırırken sıktı. Onu öpmeye ve ona karşı sürtünmeye devam etti, temasın herhangi bir şey için durması için çok çaresizdi.

"Bu konuşmayı seviyorum," dedi, sırtı eğildiğinde geri çekildi ve bu hareket onun horozunun başının tam doğru yere inmesine neden oldu.

Kadının dudaklarını yalamasını izleyerek ileri doğru itti ve yavaşça içine gömülürken bir öpücük için geriye doğru eğilirken dudaklarını yaladı. "Bu konuşmayı seviyorum," dedi, son birkaç santimi içine gömmek için kalçalarını esneterek, onun bunu kaldırabileceğini biliyordu.

"Fena değil," dedi küçük kız, adam uzanıp kalçasını kavradığında nefesi kesildi, bacağını yukarı çekti ve-

Sonunda eve kaydım.

"Tüm tartışmalarımızı kesinlikle bu şekilde ele almalıyız," diye karar verdi ve birdenbire onun yapmak istediği her tartışmayı ve tartışmayı dört gözle beklemeye başladı.

"Biraz zaman alıcı olabilir," diye fısıldadı titrek bir kahkaha atarak.

"Muhtemelen," diye kabul etti kalçalarını esnetirken, "ama sabah toplantılarının daha sorunsuz geçmesini sağlayacağını düşünüyorum, sence de öyle değil mi?"

"Um," diye mırıldandı, adam kalçalarını geri çekerken gözle görülür bir şekilde odaklanmaya çalışıyordu ve sonra istese bile durduramayacağı bir inilti ile, bunun kesinlikle gitmenin yolu olduğuna karar vererek, "ne?" diyerek onu karşılayan kedi içine geri itti.

Gülümsüyordu, çünkü beş yılın ardından sonunda inatçı kadına ulaşmanın bir yolunu bulmuştu. "Sabah toplantıları, tatlım. Bence ofisimizdeki kanepeden kurtulup bir yatak almayı düşünmeliyiz," diye önerdi, yapacakları tüm o toplantılar fikri gerçekten hoşuna gitmişti. Satıcılar, çalışanlar, programlar, menüler ve daha pek çok şey hakkında ve pek çok şekilde konuşmaları gerekecekti.

Olasılıklar sonsuzdu.

"Tanrım!" diye bağırarak dikkatinin ne kadar kolay dağılabileceğini ona gösterdi.

Bu kesinlikle kendi lehine olabilir diye düşündü, ona son bir öpücük verip ayağa kalkarken, işleri yoluna koyma zamanının geldiğine karar verdi.

*_*_*_*

"Bekle," dedi, nefesini tutmaya çalışırken iri piç onu gafil avladı ve ayağa kalkarak onu da yanına aldı.

En azından alt yarısını yanına almıştı, birkaç saniye sonra Lucifer bacaklarını kaldırıp göğsüne yasladığında ve onu olduğu yerde tutmak için kollarını kalçalarına doladığında değişti. Çarşafı kavrayarak Lucifer'ın dudaklarını yalayıp tekrar içine girmesini izlerken kararlı görünüyordu ve Lucifer'ın geriye doğru eğilip dudaklarından bir zevk çığlığı koparmasına neden oldu.

Odaklanmaya çalıştı, adamın ona söylediklerini düşünmeye çalıştı, ama adam yavaşlamayı reddetti, ona çeyrek vermeyi reddetti ve ilk orgazmı ondan kopardığında, o anda ve orada, bunu tekrar yaptığı sürece istediği her şeye sahip olabileceğine karar verdi.

"İşte böyle, tatlım. Sikimi sıkmaya devam et," diye homurdandı ve bunun gerçekleşeceğini garanti etti.

"Durma Christopher," diye tekrar tekrar mırıldandığını duydu gözleri kapanırken ve inlemeleri daha da yükselirken.

Cevap olarak gelen hırıltı onu inletti ve daha fazlası için çaresizce kucağında kıvranmaya başladı. Daha fazlasını istiyordu, daha fazlasına ihtiyacı vardı ve tam olarak neye ihtiyacı olduğunu anladığı için Tanrı'ya şükretti, çünkü o anda kendini kaybetmiş gibi görünüyordu.

Bir an yataktan kaldırılıp yavaşça sikilirken, bir an sonra sevdiği adam onu sarmalamış ve daha sert sikerken yüzüstü yatıyordu. Adam bir kolunu onun etrafına doladı ve her sert darbeye duvara çarpmasını engellemek için çaresizce elini yatak başlığına vurdu.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldadı kulağına kısık bir sesle, ayak parmakları kıvrıldı ve nefesi kesildi, çünkü başka bir orgazm onu şaşırttı ve tam da duymayı beklediği şey gibi görünen adını çığlık atmasına neden oldu.

Yüzünü onunkine gömdü ve "Rebecca" diye hırladı, onu son bir kez daha uçurumun kenarına gönderdi ve ona bir daha hayır deme yeteneğini tamamen yok etti.

Sinsi piç, diye düşündü gülümseyerek, onu iterek sırt üstü yatırdı, üzerine çıktı, gözlerini kapattı ve biraz kestirdikten sonra bu sinsi piçle uğraşmaya karar verdi.

Bölüm 57

"Ee," dedi onun ölümü olacak küçük kadın, sikinin bir patırtıyla ağzından çıkmasına izin verip onu uyandırırken, "ne hakkında konuşalım?" diye sorabilsin diye.

"Ben-" diye cevap vermeye başladı, ancak zalim kadının hazır olana kadar konuşmasına izin verme gibi bir planı yoktu, çünkü onu taşaklarından ucuna kadar yalayarak cevap vermesini imkânsız hale getirdi.

"Çünkü dün gece söylediklerini düşünüyordum," dedi konuşur gibi elini adamın sikinin etrafına sarıp sıkarken.

"Evlenmek hakkında mı yoksa iş hakkında mı?" diye sorduğunda, kadın ona eziyet etmeye devam ettiği için ağzından kaçırmayı başardı.

"İkisi de," dedi omuz silkerek ve adamın üzerine doğru eğilip sikini sıcak, davetkâr ağzına aldı.

"Kahretsin," diye inledi adam, kızın dudakları Şaftını.

"Daha sonra," dedi geri çekildikten sonra "Eğer iyiysen," diye göz kırparak eklemekten önce bu sefer yavaşça sikinin ağzından kurtulmasına izin verdi.

"Evleniyoruz," diye ısırdı, evlilikle ilgili bu Bradford teorisinin kesinlikle doğru yol olduğuna karar verdi, çünkü ona hayır deme seçeneği vermiyordu.

Kız sorun yokmuş gibi omuz silkip sikini emmeye devam edince, bunu bir zafer olarak kabul edip yoluna devam etmeye karar verdi. "Ayrıca Fire & Brimstone'u yönetmeme yardım edeceksin," dedi, elini sırtına koyarken inledi ve planlarını açıklarken devam etmesi için onu cesaretlendirdi.

"Benim yardımına ihtiyacın yok," dedi kışındaki inatçı acı, onunla tartışmak için horozunu serbest bırakırken.

Son beş yılını onsuz yapamayacağını kanıtlamak için elinden geleni yaparak geçirmişken neden şimdi onunla tartıştığını merak ederek, "Evet, biliyorum," diye ısırdı.

Kadın başını salladı ve itiraf etmeliydi ki adamın sikinde çok ilginç bir his uyandırdı ve onunla tartışmaya devam edebilmek için geri çekildi. "Ateş ve Kükürt senindir," dedi onu kızdırarak.

"O bizim," diye düzeltti onu, eğer bu konuşmayı birbirlerini öldürmeden bitirmek gibi bir umutları varsa belki de tekrar devralması gerektiğine karar verdi.

Ayağa kalkarak onu gafil avladı, kucağına aldı ve birkaç şeyi açıklığa kavuşturabilmeleri için kucağına yatırdı. "Tamam, birkaç şey hakkında konuşalım, olur mu?" diye sordu, kucağından inmeye çalışan kıpır kıpır kadına kollarını dayayarak.

"Ciddi misin? Şimdi de beni tartaklayacak mısın?" diye tersledi ve kıvranmaya devam etti.

Onun sorusunu duymazdan geldi ve tartışarak yeterince zaman kaybettiklerine karar vererek yoluna devam etti. "O pisliği geri çevirmen ve ona zaten bir işin olduğunu söylemen gerekecek," dedi çünkü bunun hemen açıklığa kavuşturulması gerekiyordu.

Adamın kucağında kıvranmayı bırakıp omzunun üzerinden ona sorgulayan bir bakış fırlattı. "Kim?"

"Bardaki o pislik," dedi eli onun kıcını bulup onu rahatlattığı için orada kalırken.

Kız gözlerini kırıştırmaya devam edince, "Dün gece bir saat boyunca seninle konuşan adam," dedi.

Yine gözlerini kırıştırdı.

"Sana iş teklif eden adam!" diye tersledi ve kızın kıcını sıktı çünkü kızın ona yaşattığı saçmalıklar yüzünden bunu hak etmişti.

"Kimse bana iş teklif etmedi," dedi iç çekerek, kollarını yastık olarak kullanabilmek için başının altında kavuştururken.

Kaşlarını çatarak sordu: "Sen neden bahsediyorsun? ne hakkında?"

O homurdandı, "Olmak hakkında konuşmak istedi çünkü karısının glüten hassasiyeti olduğunu yeni öğrendi ve onu nasıl güvende tutacağını bilmek istiyordu."

"Oh," dedi adam, kızın poposuna vurmaya devam ederken bunu sindirerek.

"Evet," dedi ve uzanırken iç geçirdi.

"O zaman geri dönmemen için bir neden yok mu?" diye sordu, inatçı kadının onu bu işten vazgeçirmek için kullanabileceği herhangi bir şeyi gözden kaçırıp kaçırmadığını merak ediyordu.

"Hayır," diye itiraf etti ama adam içinde bir "ama" olduğunu hissetti. "Ama..." dedi, ona yardım etmeye karar vererek Akıl sağlığının iyiliği için.

İç çekerek geri uzandı ve kucağından inebilmek için adamın elini itti ama fazla ileri gitmedi. Adamdan boğuk bir inilti kopararak bacağını adamın kucağına attı ve tek bir hareketle, ağzını çektiğinden beri ona geri dönmek için zorlanan sikine yavaşça kendini bıraktı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, sayamayacağı kadar çok kez aklını kaçırmasına neden olan o lanet olası masum ifadeyle.

Gözlerini kıza dikerek ve kızın ne kadar dar olduğunu düşünmemeye çalışarak, "Peki," diye ısırdı.

"Güzel!" dedi parlak bir sesle, ona göre rahat etmek için gerekenden daha fazla yer değiştirirken. "Şimdi,

Nerede kalmıştık?" diye sordu kıpırdanarak.

"Tam da beni nasıl kızdıracağını söylemek üzereydin," diye hatırlattı ona, lanet kadının tekrar kıpırdanmasını engellemek için kalçalarını kavradı.

"Evet, evet öyleydim," dedi sertçe başını sallayarak ve bir kez daha kıpırdanarak!

"Tükür onu."

İç çekerek tekrar kıpırdanmaya çalıştı ama adam buna hazırды ve onu durdurdu. "Fire & Brimstone'u işletmeme yardım etmeme izin vermene gerek yok, Christopher," dedi, kollarını onun omuzlarına dolayarak gülümsedi ve alnı onunkine değene kadar eğildi. "Fire & Brimstone'u ve seni özledim."

"Beni her gün görüyorsun," diye hatırlattıktan sonra ekledi, "ve ikimiz de biliyoruz ki Ateş ve Kükürt'ü gözüne kestirdiğin andan beri benimle birlikte yönetiyorsun. O yüzden bu oyunu oynamayalım. Bugün evleniyoruz Rebecca, sonra da Fire & Brimstone'u birlikte işletip eyaletin en iyi restoranı haline getireceğiz."

Gülümseyerek eğildi ve onu çabucak öptü. "Burası zaten eyaletteki en iyi restoran ve seni işten sonra görmek aynı şey değil, bunu sen de biliyorsun," diye alaycı bir tonda onu bilgilendirdi.

"Her zaman daha iyi olabilir," diye hatırlattı ona, önemli olana odaklanmakta zorlanmasına neden olan öpücüğe karşılık vererek.

Bariş. Bu kadını bir mahkeme yargıcının önüne çıkarmak

"Sanırım olabilir," dedi, sesi biraz Parmaklarını adamın saçlarının arasından geçirip dizlerinin üzerinde yükselirken dikkati dağılmıştı.

"Kesinlikle olabilir," dedi, kalçalarını tutarak onu aşağıya doğru yönlendirmeye yardım etti ve ikisini de

İnle.

"O zaman dönüş şartlarımı konuşalım mı?" diye sordu sinir bozucu kadın, ondan bir inilti koparırken.

"Benimle evlenmek yeterli değil mi?" diye sordu, onu daha iyi öpebilmek için başını eğerek.

"Hayır," dedi onu yavaşça öperken kıkırdayarak, "Pek sayılmaz."

Çenesini öperken gülümseyerek, "Sen kötü bir kadınsın," dedi.

"Ama sen bana tapıyorsun," diye hatırlattı ona.

"Seni seviyorum," diye düzeltti onu, "ve sen de bana tapıyorsun," diye ekledi.

Gülümseyerek, "Sana aşık olabilirim,"

Kıkırdayarak onun güzel yüzünü avuçlarının içine aldı.
ve gözlerinin içine bakabilmek için arkasına yaslandı.
"Olabilir mi?"

Omuz silkti. "Bu da bir olasılık."

"O zaman sorun ne?" diye sordu, eğilip kızın inatçı çenesini öpebilmek için, çünkü kendini tutamıyordu.

"Gerçekten bir sorun yok, ancak ikramiye, zam, tatil süresi, kendi ofisim, bir asistan, emrime amade olacak birkaç dalkavuk ve-"

"Zorluyorsun," dedi kıkırdayarak ve onu bir öpücükle susturmak için eğildi.

"Evet, ama bunu yapacağımı biliyordun," dedi küçük iblis gururla.

"Evet, yaptım," dedi, ikisini de yatağa geri indirebilmek için bir kolunu ona doladı. "Ve bunu hayatımızın geri kalanında da yapacağını umuyorum."

Parmaklarını saçlarının arasından geçirerek, onu kesinlikle dehşete düşüren o sırtışı yaptı ve "Buna güvenebilirsin" dedi.

Sonsöz

İki ay sonra.

"Seni öldürecek."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Lucifer'in kuzenlerinden oluşan bir grup yanlarından geçerken Rebecca sordu, hepsi de eski bölümüne doğru ilerlerken ona göz kırpyordu.

Melanie ellerini karnındaki şişliğin üzerine koyarken başını sallayarak, "Büyük ihtimalle," dedi.

Rebecca Melanie'ye nihayet Aidan'a ne zaman söyleyeceğini sormayı düşündü ama banyoda saklanıp Lucifer'a mesaj atarak yardım isteyecek hali yoktu, zira çılgın ve hormonlu kadın içeri girip onu tokatlamaya çalışırken yine histerik bir şekilde hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Bunun yerine orada oturmaya devam etmeye, kolasını yudumlamaya ve arada bir çıkışlara doğru bakmaya, akrabalarını içeri almasına ya da dans pistini boşaltıp istemeden de olsa Fire & Brimstone'u gece kulübüne çevirmesine itiraz edebilecek adamı aramaya karar verdi.

Sonra tekrar.

Eğer bu sabah zavallı, tatlı bebeğinin yastığındaki salya birikintisiyle ilgili küçük bir yanlış anlaşılma yüzünden onu yatak odalarından kovmasaydı, bunu yapmak zorunda kalmayacaktı. Bu ve Fire & Brimstone'u işletmek ona düştüğünde, tüm akrabaları sayesinde kârı üç katına çıkarabildiği gerçeği hoşuna gidiyordu. Sadece çılgınca miktarda yemek sipariş etmekle kalmadılar, aynı zamanda inanılmaz derecede ateşliydiler, bu da şaşırtıcı derecede çok sayıda kadını çekti, bu da çok sayıda bekar erkeği çekti ve restoranı gece boyunca kapasiteye kadar doldurdu.

"Yarın teslim etmen gereken bir ödevin yok mu?" Melanie bir bardak elma suyunu yudumlarken sordu.

Hamileyken soda.

"Çoktan bitti," dedi, okulda ne kadar başarılı olduğuna hâlâ şaşıırıyordu.

İşe başlayalı henüz bir ay olmuştu ve sadece yarı zamanlı çalışırıyordu ama çok seviyordu. Yönetim ve işletmeye giriş üzerine bir kurs alırıyordu ve şu ana kadar gerçekten iyi gidiyordu. Tabii ki bunun muhtemelen kendi atadığı öğretmeniyle bir ilgisi vardı.

Okula geri dönmek istediğini açıkladığında kocası pek heyecanlanmamıştı ama üniversiteye kaydolduktan ve derslerini seçmek zorunda kaldıktan sonra her şey değişti. Yatağın üzerinde duran ders kataloğunu bulup bir göz atmaya karar verdikten sonra, hizmetlerini sunmaya karar vermişti.

O zamandan beri, önümüzdeki dört yıl boyunca alması gereken tüm derslerin ana hatlarını çizmiş, birinci sınıfın geri kalanına yetişmek için yaz dönemine katılmasına karar vermiş ve gelecek yıldan itibaren tam zamanlıya geçmesini istemişti. İlk başta onunla tartışmıştı çünkü bunu kaldırabileceğinden emin değildi ama Lucifer'in şüpheli OKB'sinin notlarını düzenlemesini, bilgi kartlarını hazırlamasını ve tüm ödevlerini düzeltmesini gerektirdiğini fark ettiğinde en azından işleri onun istediği gibi yapmayı denemeyi kabul etmişti.

"Bunu gördüğünde ne yapacağını düşünüyorsun?" Melanie kalabalık restorani işaret ederek sordu.

"Teşekkür eder misin?" dedi umutlu bir gülümsemeye.

"Yani daha fazla bağırarak mı?" dedi ihanet eden kaltak, ona Lucifer'la birlikte Fire & Brimstone'u yönettiği ilk haftayı hatırlatarak.

"Bağırmıyordu," dedi, tüm o bağırışları düşünmemeye çalışarak ve Tanrım, çok fazla bağırış olmuştu, ama neyse ki Lucifer kısmen kıcına ve oral sekse düşküdü, bu yüzden o kadar da kötü olmamıştı.

"Gerçekten mi? O zaman buna ne diyorsun?" Melanie, Lucifer'ın kendisi için hazırladığı yeni glütensiz menü ürünlerinden biri olan Rebecca'nın glütensiz çizburgerinden bir ısırık çalarak sordu.

"Bana olan sonsuz sevgisini, bana olan hislerinin boyutunu kaçırmamamı sağlayacak bir tonda mı ifade ediyordu?"

"Ya da," diye fısıldadığını duymaktan hoşlandığı inanılmaz seksi ses, sürpriz unsurunu kaybettiği konusunda onu uyararak, "muhtemelen onu aklını başından aldığı için bağıırıyordur."

"O da var," diye gülümseyerek itiraf etti, adamın bar taburesini kendisine dönük olacak şekilde çevirdiğini hissettiğinde.

"Şimdi ne yaptın?" diye sordu, eğilip dudaklarını onunkilere değdirirken yüzünü ellerinin arasına aldı.

Melanie hamburgerinden bir ısırık daha alırken, "Muhtemelen birkaç yangın yönetmeliğini ihlal ediyordur," dedi.

Lucifer ona bakarken, "Muhtemelen," diye onaylarcasına mırıldandı.

"Delirdin mi?" diye sordu, onu daha yakına çekebilmek için parmaklarını kemer halkalarına geçirdi.

"Öfkeli," dedi gülümseyerek onu kucağına alıp ayağa kaldırırken.

"Öyle görünüyorsun," dedi ve ayak parmaklarının üzerinde yükselerek ona yanağından hızlı bir öpücük verdi.

"Olacağım," diye söz verdi ona, elini kendi elinin içine aldı ve onu dans pistine götürürken kendisini takip etmesini sağlayan nazik bir çekiştirme yaptı.

"Beni nereye götürüyorsunuz efendim?" diye sordu, adam onu da yanına alarak geriye doğru yürümeye devam ederken seksi sırtışına bayılmıştı.

"Korkuyor musun?" diye sordu alaycı bir ses tonuyla, onu kollarının arasına çekerken.

"Taş kesilmiş," diye karşılık verdi gülerek, kollarını kocasının omuzlarına dolayabilmek ve kendini onun kollarında kaybedebilmek için kocasına yaklaşıırken.

"Kolayca korkuyor gibi görünüyorsun," diye not etti kollarını kıza sarıp kalabalık dans pistindeki kendi küçük alanlarında onları dolaştırmaya başlarken.

"Ne diyebilirim ki?" dedi kadın, adama yaklaşıırken kederli bir iç çekişle, "sen korkutucu bir adamsın."

"Biliyorum," dedi kıkırdayarak ve eğilip onu öptü.

"Ee," dedi dudaklarına karşı, "bütün gün neredeydin?"

"Beni özledin mi?" diye sordu, konuşurlarken ona bakabilmek için yeterince geri çekildi.

"Biraz," dedi içten bir iç çekişle.

"Sadece biraz mı?" diye sordu, eşleriyle dans eden birkaç kuzeninin etrafında manevra yaparak.

"Mmmhmm," diye mırıldandı, onu tekrar öpmek için eğildi. "Peki, neredeydin?"

"Bar ve yemek alanını genişletebilmek için arsa satın almak üzere Jared amcamla birlikte bir emlakçıyla konuşuyoruz," diyerek onu şaşırttı.

"Genişliyor muyuz?" diye sordu, biraz fazla Şaşırdım.

"Mmmhmm, daha büyük bir mutfağa ihtiyacımız olacak

Ve tabii ki siz burayı tıklım tıklım doldurup uzun bir kuyruk oluşturmaya devam edince, genişletmemizin daha iyi olacağını düşündük." dedi ve onu bir öpücükle daha ödüllendirirken memnun görünüyordu.

"İstediğin bu mu?" diye sordu, onu hazır olmadığı bir şey için acele ettirmiş olabileceğinden endişelenerek.

Başını salladı ve en sevdiği şarkının ilk birkaç akoru çalmaya başladığında onu öpmek için eğildi. Ama onu öpmek yerine, Sam Hunt'la birlikte şarkı söylemeye başlarken dudakları kulağının yanında olacak şekilde yaklaştı. Sesi daha derindi ama Tanrım, şarkı söyleyebiliyordu.

"Take Your Time" şarkısına eşlik etmeye devam ederken gözlerini kapadı ve ona sarıldı, bu adamı hiç düşünmediği kadar çok seviyordu. Kendini onun kollarında kaybederken, müziğin ritmine göre hareket ettirdiği kulakları için şarkı söylemeye devam etti ve bu şarkıdan sonra bu yenileme hakkında bir "Toplantı" yapmaları gerektiğine karar verdi ve belki de şanslıysa, panosunu çıkaracaktı.

*_*_*_*

Şu anda yürümeye başlayan bir çocukla boğuşan orta yaşlı kadın, onu biraz sakinleştirmeye yardımcı olan sıcak bir gülümsemeyle "Kaç aylıksınız?" diye sordu.

Aslında yoktu ama bunu atlatmasına yardımcı olacaksa varmış gibi davranmaya hazırdı. Yüzünü gülümsemeye zorlayarak, "Altı ay," dedi, hâlâ ona söylemekte neden bu kadar geciktiğini merak ediyordu.

Kabul etmek gerekir ki, ona gerçekten katlanamamasının muhtemelen bununla bir ilgisi vardı, ama bu konuda boyundan büyük işlere kalkıştığı gerçeği de vardı. Belki de Rebecca'nın onunla gelmesine izin vermeliydi. En azından Rebecca burada olursa Aidan'ın tepkisi konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı çünkü en iyi arkadaşı onun yanında olacak, onu ağlatırsa ağzının payını vermeye hazır olacaktı.

Oh, Tanrım...

Ya ağlarsa?

Bunu yapamazdı. Hayır, kesinlikle bugün değil. Belki yarın daha iyi olur, diye düşündü çantasını kaparken ve bir e-postanın yeterli olacağına karar verdi. Dostça bir yazı tipi, çift boşluk ve rahat bir ton kullanacak ve ona üç ay içinde, gördüğü her şeyi yemesine neden olan zıplayan bir erkek bebeğin gururlu babası olacağını bildirecekti.

Alt dudağını sıkarak kapiya bir bakış attı ve öğle yemeği için Rebecca'yla buluşmadan önce bir hamburger yiyecek vakti olup olmadığını merak etti. Rebecca'nın ödevini bitirmesini beklerken Lucifer'dan kendisine bir tane hazırlamasını isteyebilirdi, çantasını omzuna atıp kapiya doğru ilerlerken Lucifer'ın hamburgerinin yanına sahanda yumurta ve domuz pastırması hazırlayıp hazırlamayacağını merak ettiğine karar verdi.

Eğer bunu yapmaya istekliyse ve zaten yumurtaları da hazırsa, belki ona krep yapmaya da istekli olabilirdi. Tanrım, şu anda gerçekten biraz krep yiyebilirdi-

"Melanie?" dedi çok dost canlısı görünen bir hemşire bekleme odasına girerken, "Dr. Bradford şimdi sizi görmeye hazır."

Darrin ve Marybeth'in Bebeklerinin Gelişi Bir R.L. Mathewson Günlükleri

"Aman Tanrım!" Zoe elini mutfak adasına sertçe vururken acı içinde soludu, eğildi ve olmuyormuş gibi davrandığı kasılma onu neredeyse güzel kışının üzerine düşürürken inledi.

"Her şey yolunda mı, tatlım?" Trevor sandalyesinde arkasına yaslanırken kayıtsızca sordu, çocukların Jared Amcalarında olmasından memnundu, böylece bu üzücü saçmalık gösterisine tanık olmak zorunda kalmayacaklardı.

Zoe yüzüne bir gülümseme yerleştirerek, "Evet, evet tabii ki öyle," dedi.

İnatçı kadının derin bir nefes almasını, ayağa kalkmaya çalışmasını ama sonra tekrar yere eğilmesini izlerken ağır bir iç çekişle "Hı hı," dedi.

"Şimdi mi yemek istersin yoksa barbeküye kadar beklemek mi?" diye sordu, açıkça yemek vaadiyle onun dikkatini dağıtmayı umuyordu.

"Hastaneden bir şeyler alabiliriz," dedi, onun bu küçük maskaralığının yeterince uzun sürdüğüne karar vererek.

"Neden..." diye söze başladı, ancak tezgâhın kenarına tutunup bir sonraki kasılma boyunca nefes almaya çalışırken bir solukla sözlerini yarıda bıraktı.

"İnanılır gibi değil," diye mırıldanarak ayağa kalktı ve telefonunu arka cebinden çıkararak Darrin'e mesaj gönderip vaktin geldiğini haber verdi.

"Ben iyiyim!" diye bağırdı, kendisinden daha büyük olduğuna yemin ettiği göbeği sayesinde neredeyse yere düşecek olan sevimli küçük yalancı, görünüşe göre bugün onu kızdırmaya kararlıydı.

"Gidelim," dedi, kolunu kızın vücuduna dolayarak arabaya binmesine yardım ederken ona tutunmasını sağladı.

"Hayır, ben iyiyim," diye karşı çıksa da ona yaslandı ve kendisini garaj kapısına doğru yönlendirmesine izin verdi.

Tanrıya şükür Marybeth Zoe'nin çantasıyla ilgilenmekte ısrar etmişti. Normalde Zoe hamileyken bu işle Marybeth ilgilenirdi ve hastaneye gitme zamanı geldiğinde genellikle işi berbat ederdi. Bu kez çantayı Marybeth taşıyordu.

Kuzeninin çocukları ve odaklanması gereken tek şey karısıydı.

Bu bir rahatlamaydı ama aynı zamanda tam bir cehennemdi, çünkü son birkaç aydır onun taşıdığı bebeklere bağlanmamak için mücadele ediyordu. Bebekler onun değildi ve bunu biliyordu ama geceleri onu kucağına aldığında ve bebeklerin kolunda hareket ettiğini hissettiğinde ya da sadece ona baktığında böyle hissetmek zordu. Baba olmayı seviyordu ve bir kez daha kollarında kıvrılmış bir bebekle uykuya dalmak için her şeyini verebilirdi.

Yine de üç bebekle bu, üç kat daha fazla beslenme, daha fazla bez değiştirme, peşlerinden koşma ve üç kat daha fazla sinir krizi anlamına geliyordu. Uykusuz geceleri, sabah işe gittiğinde tükürükle kaplı olduğunu fark etmeyi ya da termos yerine yanlışlıkla bir şişe anne sütü aldığıni fark etmeyi özlemedi.

Garaj kapısından geçip cipine binmesine yardım ederken iç çekti. Bu kez, bebeklerle ilgili tüm eğlenceli şeylerin tadını çıkarabilecek ve üçüzlerin ebeveyni olmanın getirdiği ruh ezici görevlerden hiçbirinin tadını çıkarmayacaktı. Kapıyı dikkatle kapatırken, bunun gerçekten de o kadar kötü olmayabileceğini fark etti.

"Ben iyiyim. Gerçekten," dedi küçük yalancı arabaya tırmanırken.

"Peki ya kasılmalar?" diye sordu, hastaneye gitmekten kurtulmak için kullanacağı son saçmalıkları beklerken kaşlarını kaldırdı, çünkü üç bebeği vücudundan atmayı kesinlikle gerekli olana kadar ertelemeye kararlıydı.

Onu suçlayabileceğinden değil, çünkü gerçekten suçlayamazdı, ama yapılması gerekiyordu ve ikisi de bunu biliyordu.

"Bunlar sadece çalışmaktan kaynaklanan mide krampları," dedi.

"Spor mu yapıyorsun?" diye sordu, kanepeden kalkmak için kıpırdamak, kıvırmak ve yan dönmek zorunda kaldığı zamanları mı kastettiğini merak ediyordu.

"Evet! Çalışıyorum!" diye tersledi biraz öfkeyle, gözlerinde her zaman doğum yapmadan hemen önce takındığı o bakışla ona bakarken.

Taşaklarına saldırmak istedi.

Harika, diye düşündü arabayı çalıştırıp garajdan çıkarken kuru bir sesle. Bugün tam da ihtiyacı olan şey buydu, diye düşündü çığlıklar başlarken...

*_*_*_*

"Odaklanabilmem için çığlık atmayı keser misin?" Bencil piç kurusu kan donduran bir çığlık daha atınca Duncan tersledi.

"Elim kırıldı, seni duyarsız piç!" Bir sonraki kasılma sırasında nefes almaya çalışan Zoe, Trevor'ın rahatsız edici derecede şişmiş ve morarmış elini sıkıca kavrayıp çığlığını bastırmaya çalışırken Trevor acı acı bağırdı.

Birkaç saniye sonra, hâlâ nefes nefese olan Zoe, "Ben iyiyim. Gerçekten," diyerek ikisinin de gözlerini devirmesine neden oldu, çünkü bu iş artık gerçekten eskliyordu.

"İyi değilsin, Zoe. Doğum sancısı çekiyorsun," diye açıkladı ve arka koltuğu indirip onun rahat etmesine yardım etmenin zamanı geldiğine karar verdi, çünkü hastaneye zamanında yetişmeleri mümkün değildi.

"Hangi cehenneme gidiyorsun?" Trevor sesinde çaresizlik belirtileriyle sordu.

Zoe ona korkunç bir şekilde bakmaya devam ederken Duncan onu suçlayamazdı. Arka tarafa doğru ilerleyip kapağı açarken, ilk çocukları olduğunda Necie'nin onu öldürmeye çalışıp çalışmayacağını merak etmekten kendini alamadı. Tatlı, biraz kazaya meyilli karısının taşaklarına saldırmaya çalışacağını düşünemiyordu ama yine de,

Dokuz kiloluk bir Bradford'u dışarı itmek zorunda kaldığınızda işler değişebilir.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Trevor tersledi ve Trevor'ın elinden çok karısı için endişelendiğini biliyordu.

Bradfordlar eşlerini ne kadar boğazlamak isteseler de onlara değer verirlerdi. Karısı için her şeyi yapardı, kesinlikle her şeyi ve Trevor da farklı değildi. Güvende olduğu sürece Zoe'nin çektiği acıya ve daha fazlasına katlanırdı.

Reese, Zoe'yi kontrol etmek için onun yanından geçerken, "Babam onu hastanede bekliyor," diye duyurdu.

"Hastaneye yetişemeyecek," dedi Duncan, kardeşinin gelmesiyle neredeyse rahat bir nefes alacaktı.

Bunu piç kurusuna söyleyecek değildi ama burada üçlü bir doğuma bakıyorlardı ve ona yardım etmesi için eğitilmiş birine ihtiyacı olacaktı. Reese'in eğitimi onunki kadar kapsamlı değildi ama bu üç bebeği güvenli bir şekilde dünyaya getirmesine yardımcı olmak için yeterli olacaktı.

"Ne haltlar dönüyor?" Herkesin kafasını karıştırmaktan büyük gurur duyan kuzen Jason, cipin arkasında ona katılırken sordu. Jason kendisine sorulmasına gerek kalmadan arka tarafı boşaltmaya ve her şeyi yol kenarına koymaya başladı.

Arka koltuğu indirdiklerinde Duncan, "Doğum sancısı çekiyor," diye açıkladı.

"Neye ihtiyacın var?" Jason, bu sinir bozucu piçi neden bu kadar çok sevdiğini hatırlatırcasına sordu.

"Havlular, çarşaf, su, bu bebekleri temizlemek ve sıcak tutmak için bulabileceğiniz her şey," dedi ve sevimsiz şakalarla Zoe'nin dikkatini dağıtmaya çalışan Reese'e katıldı.

"Hazır mısın?" Duncan Zoe'ye doğru uzanırken sordu.

Reese başını sallayarak Zoe'nin diğer elini tuttu ve birlikte onun ön koltuktan inmesine yardım ettiler. Ayakları yere değmeye fırsat bulamadan onu taşıyorlardı. Bir an için onu eve geri götürmeyi düşündü ama kızın attığı çığlık ona tam olarak ne kadar zamanları olduğunu söyledi.

"Onu yere yatıralım mı?" Trevor arka koltuğa atlayıp karısını tutmak için pozisyon alırken Reese sordu.

"Hayır, zaman yok," dedi, yeni nesil Bradford'ları karşılamalarına dakikalar kaldığından hiç şüphesi yoktu.

Tanrı hepsinin yardımcısı olsun.

Jason dışarı çıkarken, "Daha fazla yardıma ihtiyacımız var," dedi. "İçeride her şeyi ayarladım ama üç bebeği tek başıma idare edebilmemin imkânı yok."

"Yardımlar geldi bile," dedi Darrin, Marybeth yanında, kardeşini hiç görmediği kadar mutlu görünüyordu.

"Aman Tanrım," dedi Marybeth, tesadüfen onu hiç görmediği kadar korkmuş görünüyordu ve onların etrafında büyüdüğü için bu çok şey ifade ediyordu.

"Selam güzelim," dedi Darrin sıcak bir gülümsemeyle, dikkatlice Zoe ve Trevor'a arkada katılırken. Trevor Zoe'nin arkasına otururken, Darrin yan pozisyonu aldı ve Zoe'nin elini kendi elinin içine aldı. "Nasılsın?" diye sordu, ellerini kaldırarak Zoe'nin sırtını öpebildi.

"Özür dilerim Darrin, ama bunu yapabileceğimi sanmıyorum," dedi Zoe, başını sallarken telaşlı bir sesle, belli ki tereddütleri vardı.

Trevor karısının yanağını öperken, "Korkarım fikrini değiştirmek için biraz geç kaldın," diye fısıldadı.

"Hayır, değil!" Zoe çığlık atarken, Duncan onu dikkatlice yerleştirirken bir kasılma daha başladı

Bacaklar.

"Bunu asla unutmayacağım," diye yemin etti
Darrin.

elinin tersiyle. "Asla."

Zoe oturduğu yerde kuru dudaklarını yaladı ve acıyla nefes almaya çalıştı. "Anlaşmamızın şartlarını yeniden müzakere edebilir miyiz?"

Darrin usulca kıkırdadı ve kızın elinin arkasına bir öpücük daha kondurdu. "Ne istersen."

"Tamam," dedi acıdan nefesi kesilerek. "Ne istiyorsun, tatlım?" Darrin sordu

Duncan omzunun üzerinden baktı ve Marybeth'i gördü, Orada duruyordu, bir hayalet kadar solgundu ve bir sonraki hastası olmasına saniyeler kalmıştı.

Jason'ı aradı ve onu bulduğunda, araba yolunda sallanmakta olan kadına doğru başını salladı. Jason başıyla onayladıktan sonra Marybeth'in yanına gitti ve onu kollarının arasına aldı.

Karısına yardım etmekle çocuklarının doğumuna tanıklık etmek için olduğu yerde kalmak arasında kalmış gibi görünen Darrin'e "O iyi," diye söz verdi.

Marybeth sersemlemiş bir halde, "Bebeklerimiz olacak," diye mırıldanınca adam kıkırdadı, çünkü gerçekten de kendini kaybedenin Darrin olacağını düşünmüştü.

"Evet, evet öylesin," dedi Jason, solgun anne adayını içeri taşıırken başıyla onaylayarak.

"Vaftiz annemi çağırıyorum," dedi Zoe, daha rahat edebilmek için yer değiştirirken acı içinde inleyerek.

Darrin kıkırdadı. "O zaten senin."

"Ve tüm büyük şeylerde orada olmak istiyorum," dedi, başka bir kasılmayla mücadele ederken dudaklarını tekrar yaladı. "Eğer sorun olmazsa," diye ekledi, belli ki çizgiyi aşmaktan endişe ediyordu, ama onlar Bradford'lardı ve şimdiye kadar daha iyi bilmeliydi.

Darrin gülümseyerek, "Bu otomatik bir hareketti," dedi ve uzanıp kadının yüzündeki birkaç ıslak saç telini süpürdü.

Trevor, Duncan'a kenara çekilip bu bebeklerin gitmesine izin vermenin kendisi için ne kadar zor olacağını anlatan bir ifadeyle, "Ve bebek bakıcılığı konusunda ilk hak bize ait," diye ekledi.

Gülümseyen Darrin başını salladı. "Tamamdır."

"Olamaz," diye fısıldadı Zoe, tam da ilk bebek ortaya çıkmaya karar verdiğiinde.

"Bu bebekleri dünyaya getirme zamanı geldi," dedi Duncan, Reese yanına gelip elinde ilk bebek için hazır büyük beyaz bir havlu tutarken.

Trevor onu kucaklarken Zoe çığlık attı ve Trevor'ın ağır hasar görmüş elini sıkarken onunla birlikte çığlık atmamak için mücadele etti. Darrin şaşırtıcı bir şekilde Trevor'dan daha iyiydi ama bunun nedeni muhtemelen ilk çocuğunun doğumuyla dikkatinin dağılmış olmasıydı.

İlk bebek doğduğunda kocaman gülümseyerek "Aman Tanrım," diye fısıldadı.

"Kızım," dedi Duncan, göbek bağıny kesmeden önce bebeğin nefes aldığından emin oldu ve bebeği dikkatle Reese'e verdi.

Biri gitti, ikisi kaldı.

"Sırada oğlanlar var," dedi Darrin, çoğunlukla kendi kendine, orada oturmuş Zoe'nin elini tutarken-

"Bir kız daha," dedi Duncan, ikinci çocuk doğduğunda kaşlarını çatarak, çünkü babası ve ağabeyinin bebeklerden ikisinin erkek olacağını söylediğine yemin edebilirdi.

"Bir kız daha," dedi Darrin, kocaman gülümsüyordu ve belli ki umursamıyordu, bu iyi bir şeydi, diye düşündü Duncan.

üçüncü bebek, bir başka küçük kız doğdu.

"Üç kız," dedi Darrin son küçük kızı kucağına alırken, diğer ikisi temizlenip anneleriyle tanıştırmak üzere çoktan içeri getirilmişti.

Darrin'in kollarında ağlayan küçük bebek babasına bakarken Zoe sulu bir gülümsemeye, "Çok güzel," dedi.

"Tanrıya şükür hepsi Marybeth'e benziyor," dedi Trevor, Darrin'in hayatını cehenneme çevirecek olan güzel kız bebeğe bakarken kıkırdayarak.

"Tanrı'ya şükür," dedi Darrin kıkırdayarak, annesine çok benzeyen güzel kız bebeğe gülümserken, güzel bronz teni, siyah saçları ve ona uygun bakışları vardı.

"Üç kız," dedi Zoe, Trevor'ın kollarında uzanırken gülümseyerek.

"Sen iyi misin?" Duncan onun iyi olması için dua ederek sordu, çünkü en yakın hastaneye otuz dakika uzaklıktaydılar ve şu anda acil bir durumla başa çıkabilecek durumda değildi.

"Mükemmel," dedi Zoe gülümseyerek ve en yeni Bradford'un parmağını tutabilmesi için ona doğru uzandı.

"Kesinlikle mükemmel," diye onayladı Darrin, küçük kıza bakarken.

"Hey!" Duncan soluk soluğa uzandı ve cebinden bir şekilde çaldığı çikolatayı kızın minik avucundan dikkatlice çıkardı.

"Onu benim için çaldı!" Duncan daha beş dakikalık bir bebeğin şimdiden yiyecek çalmasının son derece normal olduğunu söyleyerek öylece dururken, Darrin küçük kızı bir koluyla dikkatlice tutarak uzanıp çikolatayı elinden kaptı.

Ama bir Bradford için bile bu biraz korkutucuydu.

